

கணபதிதுணை.

தீருச்சிறம்பலம்.

ஸ்ரீகாபாத்திராகவாமிகளால்

அருளிச்செய்த

அத்தொய்தபோததீபிகை.

இஃது

சமீவனக்ஷேத்திரமென்னுங் கோயிலூர்

ஸ்ரீமுத்துராமலிங்கசுவாமிகளின்

ஆதினத்திற்குரிய

ஸ்ரீசிதம்பரசுவாமிகள்

மாணாக்கர்களிலொருவராகிய

அ-இராமசுவாமியவர்களால்

திருத்தியும் விளக்கியும் கூட்டியும்

புதுக்கி

ரா-ம-நா-புதூர்-பழனியப்பசெட்டியார்,

அ-மெ-முனிசாமிமுதலியார்,

இவர்கள் வேண்டுகோளின்படி,

சென்னை:

ஜீவரகூழாமிர்த அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சர்வசித்துவாஸ கார்த்திகைமண

இதன் விலை ரூ. ௧.

Registered Copy-right,
1887.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸீகருவேநமஃ.

அத்தொய்தபோததிபிகை.

முதலாவது,

அத்தியாரோப்பிரகரணம்.

பரமகுருவாய்ச் சகலஜகத்துக்குஞ்சரணமாய்ச் சமுசாரத்தை
கீகொல்லுகிறதிலேகாரணமாய் அனாதிகஜமுகனாயிருக்கிற விக்கினே
சுரனுடைய பாதாரவிந்தங்களை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். (க)

அனாதியாயிருக்கிற வஞ்ஞான மஹாமோகத்தினாலே மூடனா
யிருக்கிற வென்னாலே யாதொருத்தருடைய கடாட்சலேசத்தினா
லே ஞானமாகிற ரத்தினமடையப்பட்டுதோ அந்தச்சிதம்பரப்பிரம
மென்கிறபெயரையுடைத்தாயும் அத்தோய்தபரமாத்மசொருபராயும்
ஆனந்தாநுபவசீலராயும் யோககிரேட்டராயுமிருக்கிற ஸீகருவைப்
பஜிக்கிறேன். (உ)

யாதொருத்தருடைய பாதாரவிந்த தூளியையடைந்த ஜனங்
கள் கரையில்லாத சமுசார சமுத்திரத்தைக் கன்றுக்குளம்படிபோல
யெளிதாய்க்கடக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட குருவைப் பஜனைபண்
ணுகிறேன். (ங)

அனேக ஜன்மங்களிலே வெகுதபசுகளை பண்ணி யதினாலே சகல பாவங்களும் பஸ்பமாய்ப்போய் சுத்தசித்தாளாய் நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகபுத்திகளா யிகாழுத்திரார்த்த பலபோக விராகி களாய் சம தம வுபரதி திதீட்சை சமாதான சிரத்தாவான்களாய் மோட்ச விச்சுக்களாயுமிருக்கிற அதிகாரிகளுக்கு யெளிதாய்ப்ப ந்தநிவிர்த்தியாகிறதன்பொருட்டு அத்தொய்தபோததீபிகையென்கிற கிரந்தமானது பன்னிரண்டு பிரகரணத்தினாலே ஸங்கிரகித்துத்தெ ரிந்தமாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது. (ச - ரு)

அத்தொய்த கிரந்தங்கள் வெகுவிதமாய்ப்பூருவந்தானே ஸ்ரீசங் கராசாரியர் ஸ்ரீவித்தியாரண்ணியர்முதலாயிருக்கிற பூருவாசாரியா ளாலே பண்ணப்பட்டிருக்கிறதுகள் அப்படி இருந்தாலும் பிதாவான வன் தன்னுடைய சிசுவின் மழலைச்சொல் லாபாசமாயிருந்தாலும் அதை யெப்படி யாதரவோடே கேழ்ப்பானோ வப்படி யென்னு டைய வார்த்தையு மாபாசமாயிருந்தாலு மத்தை மஹாத்மாக்களாயி ருக்கிற சத்துக்கள் கேட்கக்கடவாள். (சு)

கஷ்டமாயிருக்கிற தாபத்திரயத்தினாலே வெகு கிலேசத்தை யடைந்து இந்தக்கிலேச பந்தத்திலேநின்றும் விடுபடவேண்டு மென்று அத்தியந்த மோட்சவிச்சையினாலே சாதனசதுஷ்டயங் களை நன்றாயப்பியாசித்துக்கொண்டு சிட்டனாயிருக்கிற வொருசிஷிய னானவன் சற்குருவைவந்தடைந்து கேட்கிறான். (எ)

வாருமய்யா சற்குரோ தயாசமுத்திரமாயிருக்கிறவரே சரண மாயடைந்தவென்னை ரட்சியு மெந்தப்பயத்திலேநின்றும் மிரட்சிக்க வேண்டு மென்கிறீரோ வென்றும் ஜனனமரணமாகிற பயத்திலே நின்றும் மிரட்சிக்கவேண்டுஞ் சமுசாரத்தைவிட்டுப் பயமின்றியிலே இருவென்கிறீரோ வென்றும் சமுசாரமாகிற சமுத்திரத்தைக்கடக்க

மாட்டாமற் ஜனனமரணத்திலே பயப்படுகிறே னாகையினாலேசரண
கெதனாயிருக்கிற வென்னைரகூதிக்கவேண்டுமென்று சிஷியன்சொல்லு
கிறான். (அ)

வாரீர் ஏ குரோ நம்மைச்சரணமா யடைந்தால் நாமென்ன
செய்வோ மென்கிறீரோ நீர் இரட்சிக்க வேண்டுமேயொழிய வேறே
கதியில்லை அதெப்படியென்றால் லோகத்திலே தலையிலே தீப்பற்றின
வனுக்கு தாகோபசமனார்த்தமாய்ச் சலராசியைத்தவிர வேறே யெப்
படிக் கதியில்லையோ வப்படித் தாபத்திரயதுக்கமாகிற அக்கினியி
னாலே தபிக்கிறயெனக்கு உங்களைப்போலொத்த சத்துக்களன்றோ
கதி ஏனென்றற் சமுசாரப் பிராந்தியில்லாமற் சாந்தாளா யாதியு மந்
தமு மன்றியிலே நிரதிசயமாயிருக்கிற பிரமசுகத்திலே மூழ்கியிருக்
கிறவாளன்றோ நீங்க ளாகையினாலே துக்கியாயிருக்கிற யென்னை
ரட்சியும். (க)

வாரூமய்யா ஏ குரோ நீ துக்கப்பட்டதினாலே நமக்கேதென்
கிறீரோ உங்களைப்போலிருக்கிற சாதுக்கள் புத்திரதுக்கத்தைப்பிதா
யெப்படிச் சகிக்கமாட்டானோ வப்படிப் பரதுக்கத்தைச் சகிக்கமாட்
டாளன்றோ நிஷ்காரணமாய்ச் சகல பூதங்களிடத்திலேயுந் தயை
பண்ணுகிறவாளன்றோ சகலலோகத்துக்குங் குருவாயிருக்கிறவாளன்
றோ சமுசாரமாயிருக்கிற சமுத்திரத்துக்கு ஓடமாயிருக்கிறவாளன்றோ
ஆகையினாலே யிரட்சியும். (க௦)

வாரூம் ஏ குரோ ஏனிப்படித்தபிக்கிறு யென்கிறீரோ கஷ்ட
மாயிருக்கிற சமுசாரமாகிற துஷ்டசார்ப்பத்தினுடைய விஷப்பல்க
ளாலே கடிக்கப்பட்டு மோகத்தை யடைந்து புத்திகெட்டுப்போனே
ன் அதினாலேதபிக்கிறேன். (க௧)

வாருமய்யா ஏ குரோ ஏ பிரபோ தாபத்திரயமாகிற அக்கினியி
னாலே சகிக்கப்படாமற்கோரமாயிருக்கிற சமுசாரமாகிற ரௌரவாதி
நரகத்திலேநின்று மெப்படிநான் கரையேறுவேனோ அதற் குத்தக்கவு
பாயத்தை தையயினாலே சொல்லுமென்று சிவியன் சொன்னான்.()

இப்படிச்சொல்லிக்கொண்ட சிவியனைப்பார்த்துக் குருவான
வர் சொல்லுகிறார் வாராய் சிவியா நன்றாய்ச் சொல்லிக்கொண்டாய்
நீயேபுத்திமான் நீயேசாது உனக்குபதேசத்திலே அதிகாரமுண்டோ
இல்லையோ வென்கிறதைப் புரிட்சிக்கத்தேவையில்லை நீசொன்ன
வாக்கியங்கள்தானே நன்றாய்ச் சாதனசம்பன்ன என்கிறதை ஸ்பு
டமாகச் சொல்லுகிறதுகளென்று பரமார்த்தத்தைக் குருவுபதேசிக்
கிறார். (கங)

வாராய் சீடா சச்சிதானந்தமாத்திரமாயிருக்கிற பரமாத்மா
வினிடத்திலே சமுசாரியாவதார் சமுசாரமாவதேது யெவடத்திலே
இருக்கிறது யெதினாலேவந்தது யெதிலேநின்று முண்டாயிற்று எப்
படித்தானுண்டாயிற்று அத்துவிதவஸ்துவி லேன்பிரமிக்கிறு யொ
ன்றுமில்லை யானாலுஞ் சமுத்தியிலே சுகமாய்நித்திரைபண்ணுகிறவன்
தானிர்விகாரமாய்ச் சுகியாயிருந்தாலும் ஆகா நான்கெட்டேனென்று
விருதாவிலே பிதற்றுகின்றதுபோல நிர்விகாரமாய் ஒரு ஆகாரமு
மன்றியிலே பரமானந்தசொருபனாயிருக்கிறநீயும் விருதாவிலே நான்
சமுசாரியென்றுந் துக்கியென்று மேன்பிதற்றுகிறாய் சமுசாசமு
மில்லைச் சமுசாரியுமில்லை யொன்றுமில்லைப் பின்னையென்னஇருக்
கிறதென்றால் ஆதியந்தமன்றியிலே இரண்டாம்வஸ்துவமன்றியிலே
பரமானந்தசித்துருபமாய் ஒருக்காலும் பந்தமில்லாமல் நித்தியமுக்த
மாய் சுத்தமாய்ப் போதருபமாய் ஏகமாயிருக்கிற வஸ்துமாத்திரமிருக்
கிறது வேறேயொன்று மில்லையென்று குருசொன்னார். (கச - கரு -
கக - கௌ)

சீடன்கேட்கிறான் வாரீர் ஏகுரோ இப்படி யொன்றுமில்லாவிட்டா லேதோவொருசமுசாரப்பிராந்தியானது மகத்தாய் நிபிடமாய் வருஷாகாலத்து மேகம்போலே அந்தகாரமாக மூடிக்கொள்ளுகிறதே அதேது சொல்லுமென்று சீடன்கேட்டான் குருசொல்லுகிறார். (கஅ)

வாராய் சீடா அகோ ஆச்சரியம் உன்பிராந்திமகிமையை யென்னசொல்லப்போகிறோம் ஸ்தாணுவைப் புருஷனென்று பிரமிக்கிறாப்போல அத்தொய்தனாய்ப்பூரணனாயிருக்கிறதன்னைச் சீவனாய்ப்பிரமிக்கிறாய் பிராந்தியினாலே துக்கிக்கிறாய் இந்தப்பிராந்தி யெதி லேவந்ததென்றாற் பொய்யாயிருக்கிற அஞ்ஞானமோகமாகிற நித்திரையினாலே பொய்யாயிருக்கிற சமுசாரமாகிற சொப்பனப்பிராந்தியானது பொய்யாயுண்டாயிற்று அதினாலே பிரமிக்கிறாயென்று குரு சொன்னார். (கக - ௨௦)

வாராய் சீடா அஞ்ஞானமாவ தேதென்றாற் சொல்லுகிறோங்கேள் சரீரத்திலே யபிமானியாய் நானென்றுதோன்றுகிறவன் சீவன் இந்தச்சீவன் பகிர்முகனாய்ச் சகலசமுசாரங்களுஞ் சத்தியமென்றும் நாமே சகல கருமங்களையும் பண்ணுகிறோமென்றுஞ் சுகதுக்கமெல்லாம் நமக்கேயென்றும் நமக் கதுவேண்டு மிதுவேண்டு மென்றும் ஆசக்தியினாலே புத்திகெட்டுப்போ யனாதிகாலத்தைத்தொட்டு நாமாரென்று முதலாய் ஸ்மரியாமல் நாமார் ஜகத்தாவதேதென்று விசாரமன்றியிலேதானே சமுசாரத்திலேதானே சதாவிவகரித்துக்கொண்டு இருக்கிறானெயாழிய அத்தொய்தமாயிருக்கிற தன்னுடைய சொருபத்தை ஸ்மரியாமற்போன னிப்படித்தன்னுடைய சொருப ஸ்மரண மில்லாததே யஞ்ஞானமென்று சொல்லப்படும். (௨௧-௨௨ ௨௩- ௨௪)

வாராய் சீடா சகலசாஸ்திரங்களிலேயு மாயையினாலே சமு
சாரங்கற்பிக்கப்பட்டதென்றல்லோசொல்லியிருக்கிறது இப்பொழுது
அஞ்ஞானத்தினாலே கற்பிதமென்று சொல்லுகிறீர் அதெப்படியெ
ன்று கேட்கிறாயோ இந்தவஞ்ஞானந்தான் மாயையென்றும் பிரதா
னமென்று மவ்வியத்தமென்று மவித்தையென்றும் பிரகிருதியென்
றுந் தமசென்று மின்னம் நானாவிதமாய்ச் சொல்லப்படுகிற தாகை
யினாலே வஞ்ஞானத்தினாலே சமுசாரமென்றறி. (உரு)

வாராய் சீடா இந்தவஞ்ஞான மெப்படிச் சமுசாரத்தைக்கற்
பித்தது என்றால் அஞ்ஞானத்துக்கு ஆவரணமென்றும் விட்சேப
மென்று இரண்டேசத்தியுண்டு அதினாலே கற்பித்தது அந்த ஆவரண
சத்தியும் அசத்தாவரணமென்றும் அபானாவரணமென்றும் இரண்டு
விதமா யிருக்குமென்றறி. (உசு)

வாராய் சீடா அசத்தாவரணமாவ தேதென்றால் அஞ்ஞானிக்
கும் ஞானிக்கும் பிரசங்கம்வந்தவிடத்திலே யத்துவயாத்மா வொரு
த்தருண்டென்று ஞானிபோதித்தாலு மஞ்ஞானியானவன் அத்துவ
யாத்மாவாவதார் இல்லையென்றுதானே யெண்ணுகிறு னிப்படி யானா
தியாயிருக்கிற சொரூபமறைப்பினாலே யுண்டென்று கேட்டாலு மதி
லே சிரத்தையில்லாம லுதாசீனமாய் விவகரிக்கிற அசிரத்தையே
அசத்தாவரணமென்றறி. (உஎ-உஅ)

வாராய் சீடா அபானாவரணமாவதேதென்றற் சற்சாஸ்திரத்
தினாலேயும் ஆப்த்தனுபதேசத்தினாலேயுந் தெய்வாதீனமாய் அத்துவ
யாத்மாவுண்டென்று சிரத்தையினாலே விசுவசித்தாலும் அவரை நன்
றாய்விசாரித்துப்பாராமல் மேலெழுந்தவாரியாய்விசாரித்துப்போட்டு
ஆத்மாத்தோன்றவில்லையென்று சொல்லுகின்றான் தோன்றவில்லை

யென்கிறதை யறிகிறசித்துருபனாயிருந்துந் தோன்றவில்லையென்
கிற மோகமே அபானுவரணமென்றறி. (௨௯-௩௦)

விட்சேபசத்தியாவ தேதென்றால் நிர்விகாரனாய் நிராகாரனா
ய்ப் பரமானந்தசொருபனா யத்தொய்தனாயிருக்கிற தான் காலுங்கை
யுமாயிருக்கிற தேகநானென்றும் நான்கர்த்தா போக்தா வென்றும் நீ
யென்றும் அவனென்றும் இவனென்றும் இதென்றுமதென்றும் விப
ரீதப்பிராந்தியை யடைகின்றான் இந்தவிபரீதப்பிராந்தியே விட்சே
பசத்தி இதுதானே அத்தியாரோபமென்றுசொல்லப்படும்(௩௧-௩௨).

அத்தியாரோபமாவ தேதென்றற் சுத்தியிலே ரசிதம்போல
வும் ரச்சவிலே சர்ப்பம்போலவும் தாணுவிலே புருடன்போலவும்
கானலிலே ஜலம்போலவும் சத்தியமாயிருக்கிற வஸ்துவிலே அசத்
தியமாயிருக்கிற அவஸ்துவைப் பிராந்தியினாலே ஆரோபிக்கிறதே
அத்தியாரோபமென்று பெயர். (௩௩)

வாராய் சீடா வஸ்துவிலே பிராந்தியினாலே அவஸ்துவை ஆ
ரோபிக்கிறது அத்தியாரோபமென்று சொன்னீரே வஸ்துவாவதே
து அதிலே ஆரோபிக்கப்படுகிற அவஸ்துவேதுவென்று கேட்கிற
யோ சொல்லுகிறோங் கேள் அத்தொய்தமாய் சச்சிதானந்த லக்ஷண
மாயிருக்கிற பரப்பிரமமே வஸ்துவென்றறி இந்தப் பிரமவஸ்துவிலே
ரச்சவிலேசர்ப்பமென்று ஒருநாமமும் ரூபமும்மாத்திரமெப்படிப்பொ
ய்யா யாரோபிக்கப்படுகிறதோ அப்படிபோலே பிரமாதிஸ்தம்பபரிய
ந்தம் பிராணிகளென்றும் பிருதிவியாதிசடங்களென்றும் நானாவித
மாய் நாமமும் ரூபமும்மாய்த் தோன்றுகிறஐகத்தே ஆரோபிதமாயிருக்
கிற அவஸ்துவென்றறி அத்தொய்தமாயிருக்கிற வஸ்துவிலே நாம
ரூபாத்மகமாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்தை ஆரோபிக்கிறதாரென்று கேட்
கிறாயோ மாயையே ஆரோபிக்கிறதென்றறி. (௩௪)

மாயையாவ தேதென்றால் முன்சொன்ன பிரமத்தினுடைய அஞ்ஞானசத்தியே மாயை அஞ்ஞானசத்தியாவ தேதென்றால் பிரமமே தானாயிருந்துத் தன்னுடைய சொரூபத்தைத்தெரியவொட்டாமலிருக்கிறசாமர்த்தியமே அஞ்ஞானசத்தியென்றறி அந்தவஞ்ஞானமெப்படிச் ஜகத்தைக் கற்பிக்குமென்றால் ரச்சுவைத் தெரியவொட்டாத அஞ்ஞானசத்தி சர்ப்பத்தையெப்படி யாரோபிக்குமோ வப்படிப் பிரமத்தை யறியவொட்டாத அஞ்ஞானசத்தியுஞ் ஜகத்துப்பிராந்தியை யாரோபிக்குமென்றறியலாமே. (௩௩)

இப்படிச் ஜகத்து ஆரோபிதமானபடியினாலேயு முன்னுமினிமேலு மில்லாதபடியினாலேயும் மித்தையென்றறியவேண்டும் முன்னும்கின்னு மேனில்லையென்றற் சிருஷ்டிக்குமுன்னேஇல்லாமற் சிருஷ்டியாதியிலே யுண்டாயிற்று இனிமேலும் பிரளயத்திலே லயித்துப் பொகிறது மத்தியிலெமாத்திரம் ஆகாசகந்தருவ புரம்போலே தோன்றுகிறது வர்த்தமானத்திலேயுஞ் சுழுத்தி மூற்சாசமாதிகளிலேயு மில்லாமற்போகிறதாயினாலே ஜகத்து ஆரோபிதம் மித்தையென்கிறதிலே சந்தேகம் லேசமுமில்லையென்றறி. (௩௪)

சிருஷ்டிக்கு முன்னும்பின்னுஞ் ஜகத்து ஒன்றுமில்லாவிட்டாற் பின்னை யென்னதானிருக்குமென்ற லொருகற்பனையுமன்றியிலே யத்தொய்தமாய்ச் சஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேத சூனியமாய்ச்சித்தானந்தமயமாய் நிர்விகற்பமாய் இருக்கிற சத்துவஸ்துமாத்திரஞ்சேஷித்திருக்குமென்றறி யெதினாலே யிப்படி யறிகிறதென்றற் சதேவசோமி யெதமக்கிற ஆசிதுவென்கிற சுருதி சன்மாத்திரவஸ்துப் பூருவமிருந்ததென்று சொல்லுகிறதினாலேயும் வாசிட்ட வசனத்தினாலேயு மறியலாம் வாசிட்டவசன மெப்படிச் சொல்லுகிறதென்றற் சொல்லுகிறோங் கேள். (௩௫)

பிரளயத்திலே சமஸ்தப்பிரபஞ்சமும் லயித்துப்போம் பின்பு
அசையாமல் வாக்குமனதுக்கெட்டாமல் வெளிச்சமுமன்றியிலே
இருட்டுமன்றியிலே பூரணமாயு மொருபெயருமன்றியிலேயு மின்ன
படியென் றறியப்படாததாய்ச் சூனியமுமன்றியிலே சன்மாத்திர
மாயும் ஒருவஸ்துமீருமென்று வாசிட்டவசனஞ்சொல்லுகிறது(௩௮)

இப்படி யத்தொய்தமாத்திரமாயிருந்தால் அதிலே யெப்படிப்
பிரபஞ்சஞ்சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்றற் சொல்லுகிறோங்கேள் இப்ப
டியத்தொய்தவஸ்துவிலே முன்சொன்ன அஞ்ஞானசத்தியானது
ரச்சவிலே அஞ்ஞானசத்தி மறைந்திருக்கிறாப்போல அவ்வியத்தமாய்
மறைந்திருந்தது மாயையென்று மவித்தையென்றும் விவகரிக்கப்படு
கிற இந்த வஞ்ஞானசத்தி நானாவித நாமரூபகற்பனைக்கே துவாயிருந்
ததென்றறி. (௩௯)

இப்படிச் சித்துரூபமாய் ஆனந்தமயமாய் அசங்கமாயிருக்கிற
பரப்பிரமத்தை ஆசரித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்தமாயைக்கு ஆவர
ணமென்றும் விட்சேபமென்று மிரண்டுசத்திகளுண்டு அந்தஆவரண
சத்தியினாலே அத்தொய்தமாய் தனக்கு அதிஷ்டானமாயிருக்கிற பிர
மத்தை மறைத்துக்கொண்டு விட்சேபசத்தியினாலே அவ்வியத்தமா
யிருந்தமாயை வியத்தமாய் ஸ்புடமாய் மனதென்று பெயராய் வெளி
யிலே விசிரம்பனத்தை யடைந்தது இப்படி மாயை மனோரூபமாய்ப்
பரிணமித்திருந்துகொண்டு நானாவித வாசனைகளாகிற தன்னுடைய
விலாசத்தினாலே நானாவித நாமரூபப்பிரபஞ்சங்களையெல்லாந் தோற்
றுவிக்கிறதென்றறி. (௪௦ - ௪௧)

இப்படி யாராகிலுஞ்சொல்லியிருக்கிறோளாவென்றால் ஸ்ரீவசி
ட்டர் இராமனுக்கு வாசிட்ட கிரந்தத்திலே விஸ்தாரமாகச்சொல்லி
யிருக்கிறு ரெப்படிச்சொன்னாரென்றா லத்தைச்சொல்லுகிறோம். ()

பிரமத்தினிடத்திலே அனந்தசத்திகளுண்டு அந்த அத்துவய
 ப் பிரமமானது எந்தஎந்தச் சத்தியினாலே விகாசத்தை யடைகிறதோ
 அப்போ அந்தந்தச்சத்தி பிரகாசமாகிறது எந்தெந்தச்சத்தி யெதிலே
 கண்டோமென்றாற் றேவதிரியக்கு மநுஷாதிருபமாயிருக்கிற சரீரங்
 களிலே சிற்சத்தியும் வாயுவிலே சலனசத்தியுஞ் சிலையிலே தார்ட்டி
 யசத்தியுஞ் ஜலத்திலே திரவசத்தியும் அக்கினியிலே தாகசத்தியும்
 ஆகாசத்திலே சூனியசத்தியும் நசிக்கிற வஸ்துவிலே நாசசத்தியும்
 வியத்தமாய்ப் பிரகாசமாகிறது பூருவம் அவியத்தமாயிருந்தசத்திகள்
 வியத்தமாய்ச் சலன தார்ட்டிய தாகாதிருபமாய்க் காணப்பட்டுது
 இது வியத்தமாகிறதற்குமுன்னும் பிரமத்திலே சகலமும் அவ்விய
 த்தமாயிருந்ததென்றறியவேண்டு மெப்படிப்போலே என்றால் முட்
 டைக்குள்ளேயிருக்கிற ஜலத்திலே மயில் சூட்சுமமா யவ்வியத்த
 மாயிருக்கிறாப்போலவும் வடபீசத்திலே பலமும் பத்திரமும் புஷ்ப
 மும் சாகைகளும் வேர்மாய் விருட்சமிருக்கிறதுபோலவும் பிரமத்தி
 னிடத்திலே சகலஜகத்தும் அவ்வியத்தமாயிருந்தது இப்படிச் சகல
 ஜகசத்தியமிருந்தா லெல்லாமொருமிக்க யேன்வியத்தமாகவில்லை
 என்றாற் பூமியிலே சகலவோஷதிகளுமிருந்தாலும் சிறிதுதேசத்தி
 லே சிறிதுகாலத்திலே சிறிதுஷதிகள் முளைக்கிறாப்போலே தேச
 காலவிசித்திரத்தினாலே சிறிதுதேசத்திலே சிறிதுகாலத்திலே சிறி
 துசிறிதுசத்திகள் வியத்தமாகிறதுகள் இந்தச் சகலமாயாசத்திக்கும்
 அதிஷ்டானமாயிருக்கிற பிரம மெந்தக்காலத்திலே அது இதுவென்று
 மனனம்பண்ணி யெண்ணுகிறதாயிருக்கிற சத்தியை யடைகிறதோ
 வதுவேமனதென்று சொல்லப்படும் இப்படிச்சர்வகாரணமாயிருக்கிற
 பரப்பிரமத்திலேநின்றும் அவ்வியத்தமானமாயைவியத்தமாய் முன்
 னே மனோருபமாய்ப் பரிணமித்தது இந்தமனதானது சகலஜகத்

தையுங்கற்பிக்கிறதென்று இப்படி ஸீவசிட்டர்சொன்னார். (சச-சச-சரு-சக-சஎ-சஅ-சக-ரு)

இப்படி இந்தமனதே விட்சேபசத்தியென்று சொல்லப்படும் இந்தமனதுக்குச் சொரூபமேதென்றற் சங்கற்பமென்றும் வாசனையென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற ஸ்மரணமே இதற்குச் சொரூபம் விட்சேபமென்கிற பெயராயும் வாசனையாகிற சொரூபமாய் மிருக்கிற மனசத்தியானது அதிஷ்டானமாயிருக்கிற சாக்ஷியினிடத்திலே யகம்விர்த்தியென்று மிதம்விர்த்தியென்று மிரண்டுவிதமாய்த் தோன்றுகிறது இரண்டுவிதமேதென்றால் நானென்கிறவாசனையே யகம்விர்த்தியென்று மிதுவது வென்றுதோன்றுகிறவாசனையே இதம்விர்த்தியென்று மிரண்டுவிதமாய் வாசனையாகத் தோன்றிற்றென்றறி (ருக)

வாராய் சீடா நானென்கின்ற இந்த அகம்விர்த்தியானது சாக்ஷியினிடத்திலே யத்தியாசத்தை யடைந்தது எப்படிப்போலே யென்றற் சுத்தியிலே ரசிதமானது எப்படியத்தியாசத்தையடைந்து சுத்தியைத்தானே ரசிதமாகத் தோற்றுவிக்கிறுப்போல சாக்ஷியினிடத்திலே யத்தியாசத்தை யடைந்த அகம்விர்த்தியுஞ் சாக்ஷியைத்தானே நானென்று அகங்காரமாயதன்ரூபமாய் ஆனவர்போலப் பேதமன்றியிலே சாக்ஷியைத் தோற்றிவிக்கிறது. (ருஉ)

சாக்ஷியாயிருக்கிற ஆத்மாவானவர் அகம்விர்த்தியினாலே ஆவேசப்பட்டமாத்திரத்திலே பிசாசினாலே ஆவேசிக்கப்பட்ட புருஷனானவன் பிராந்தியினாலே தன்னை பின்னையொருரூபமாய் யன்னியன்போலே விபரீதமாயெப்படிக்காண்கின்றானோ அப்படிப்போல அகம்விர்த்தி ஆவேசிதராயிருக்கிற சாக்ஷியுந் தான் அத்தையறிகிறசாக்ஷி சொரூபமாயிருந்தும் பிராந்தியினாலே தன்னைத்தானே பின்னையொருரூபமாய் யன்னியன்போல விபரீதமாய் நானென்றுதோன்றினார். (ருங்)

வாராய் சீடா சாக்ஷியாயிருக்கிற தன்னை நானென்று விகாரியாய்க்கண்டது எப்படிப்போலேயென்றாற் சொல்லுகிறோங்கேள் சுரத்தினாலே சன்னிபாதத்தையடைந்த புருடன் தன்னைப் பின்னையொருவிதமா யாகத்திலே போகிறவன்போலே கண்டு பிரமிக்கிறாப் போலேயும் மத்தியபானம்பண்ணினவன் றன்னைத்தானே பின்னையொருவிதமாய்க் காண்கிறதுபோலவும் உன்மத்தம்பிடித்தவன் றன்னைத்தானே பின்னையொருவிதமாய்க்கண்டு பிதற்றுகிறதுபோலவும் சுழுத்தியிலே நித்திரைபண்ணுகிறவன் றன்னைச் சொற்பனப்பிராந்தியினாலே போகிறவன் வருகிறவன்போலே காண்கிறதுபோலவும் பிசாசுபிடித்தவன் றன்னை விபரீதமாய்க்காண்கிறதுபோலவும் சாக்ஷியுந் தான் அசங்கராய் நிர்விகாரமாயிருந்தாலும் அந்தத் தும்கங்காரமாகிற பிசாசினாலே யாலிங்கனம் பண்ணப்பட்டு அதினாலே தான் றானே நானென்று விகாரியானவர்போலே ஆனார். (௩௪)

சீடன்சொல்லுகிறான் வாரும் ஏ குரோ இந்தநானென்கிற அகம்விர்த்தியாகிற சத்தியானது சாக்ஷியைத்தானிப்படி விகாரியாய்த் தோற்றுவிக்கிறதோ அன்றியிலேபோனாற் றுன்று னிப்படி நானென்று விகாரியாய்ச் சாக்ஷியினிடத்திலே தோன்றுகிறதோ வீந்தச் சமுசயத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று கேட்ட சீடனைப் பார்த்துக்குருசொல்லுகிறார். (௩௫)

வாராய் சீடா சத்திதானே இப்படித் தோன்றுகிறதாவென்று கேட்டாயே அதுகூடாது ஏனென்றால் ஆத்மாவைத்தவிரத் தனக்கு வேறேசொருபமில்லாமற் போகிறபடியினாலே தான்றானே தோன்ற மாட்டாது பின்னையோவென்றாற் றனக்கு அதிஷ்டானமான ஆத்மாவைத்தானே விகாரியாய்க் காண்பிக்கிறது அதெப்படிப்போலே

யென்றால் ரச்சவிலேயிருக்கிற சத்தியானது தான்றானே சர்ப்பமாய்
த்தோன்றமாட்டாமல் ரச்சவைத்தானே சர்ப்பம்போலே எப்படித்
தோற்றுவிக்கிறதோ ஜலத்திலேயிருக்கிறசத்தி ஜலத்தைத்தவிரத்
தாந்தோன்றமாட்டாமற் ஜலத்தைத்தானே அலை நுரை குமிழி
யாக யெப்படித் தோற்றுவிக்கிறதோ அக்கினியிலே யிருக்கிற சத்தி
அக்கினியைத்தவிர தாந்தோன்றமாட்டாம லக்கினியைத்தானே
பொறியா யெப்படிக்காண்பிக்கிறதோ அப்படிப்போல சாஷியினிட
த்திலே இருக்கிறமாயையும் தனக்கு ஆத்மாவைத்தவிரச் சொருபமி
ல்லாதபடியினாலே தாந்தோன்றமாட்டாது மிருத்துவிலே இருக்கிற
சத்தி மிருத்தைத்தானே கடாகாரமாய்த் தோற்றுவிக்கிறதுபோல ஆ
த்மாவைத்தானே விகாரியாய் நானென்று ஜீவனாய்த் தோற்றுவிக்
கிறது. (௫௭ - ௫௮)

வாரும் ஏ குரோ ஆத்மாவை மாயையானது ஜீவனாய்ப் பண்
ணிற்றென்று சொன்னீரே அதெப்படி ஆத்மாவானால் அசங்கர்
ஆகாசம்போலே வொட்டாம லொருவிகாரமுமன்றியிலே நிர்விகாரி
யாயிருக்கிறவரன்றோ அப்படிப்பட்டவரை மாயை யெப்படித்தான்
விகாரியாய்ச் ஜீவனாய்ப்பண்ணும் இதுகூடாது இதெப்படிப்போலே
இருக்கிறதென்ற லாகாசத்தைப்பிடித்து ஒருத்தன் புருடாகாரமாய்
பண்ணினான் நான்கண்டேனென்று சொல்லுகிறாப்போலவும் வாயு
வைப்பிடித்துப் பிண்டமாயுருட்டிக் குதிராய்ப் பண்ணினானென்கிற
விசேஷம்போலவும் நீர்சொன்னவிசேஷமுங் கூடாததாய் அசங்கத
மாய்க்காண்கிறது ஆகையினாலே சந்தேகமாகிற சமுத்தரத்திலே
மூழ்கிப்போகிற யென்னை யுத்தாரணம் பண்ணுமென்று கேட்டசீட
னுக்குக் குருசொல்லுகிறார். (௫௮-௫௯-௬௦)

கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறது மாயைக்குச் சுபாவந்தானே
இல்லாமற்போனாலதற்கு மாயாசத்தியென்கிறபேயரே இல்லாமற்

போம் இல்லாததை உண்டானது போலத்தோற்றிவிக்கிற சாமர்த்தியம் யாதொன்றுண்டோ அதற்கு மாயாசத்தியென்று நாமம் நிராலம்பமா யிருக்கிற ஆகாசமத்தியிலே கந்தருவநகரத்தைத் தோற்றிவிக்கிற இந் திரசாலக்காரனுடைய சாமர்த்தியத்திற்கு மாயையென்று எப்படி ப்பேருண்டாயிற்றோ அதெப்படிக்கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறதோ அப்படிப்போலே இந்த மாயாசத்தியுங் கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிற துயுத்தமென்றறி. (கூக)

இதற்குத்திருஷ்டாந்தமேதென்றால் நித்திராசத்தியுஞ் சொற் பனமுமென்றறி அதெப்படியென்றற் சொல்லுகிறோ மொருஜீவனி டத்திலே இருக்கிற நித்திராசத்தி கூடாத சொற்பனங்களைக்கற்பிக்கிற து அதெப்படியென்றற் கிரகத்துக்குள்ளே கட்டிலிலே சயனித்துக் கொண்டு நித்திரைபண்ணுகிற புருடன் சொற்பனத்திலே பசுபட்சி மிருகாகாரமாய் நானாவிததிக்கெல்லாம்போய்ப் பிரமிக்கிறான் கிரகத் திலே சய்யையிலே சுகமாய் நித்திரைபண்ணுகிறவனைக் காசியிலேயுஞ் சேதுவிலேயும் போயலைகிறவனாய்த் தோற்றுவிக்கிறது இதுமாத்தி ரமுமன்று சுகமாய்த்தூங்குகிறவன் நிர்விகாரியாயிருந்தாலுந் தான் ஆகாசத்திலே பறக்கிறவனாயுந் தலைகீழாய் விழுகிறவனாகியுந் தன்தலை யைவெட்டிக் கையிலேபிடித்துக்கொண்டு போகிறவனாயுங் கூடாத தைக்காண்கிறான் சொற்பனத்திலே இதுயுத்தம் இப்படிக்காணலாம் இது அயுத்தம் இப்படிக்காணலாகாதென் றொருவிவஸ்தையுங் காண க்கிடையாது அதிலேயெப்படி யெப்படிக்காண்கிறோவதுவதேயுக் தமென்கிறதொழிய வொருவிவஸ்தையுமில்லை இப்படியற்பமாயிருக்கி றவொருநித்திராசத்திக்கே கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறதாய் இப்படி ப்பட்டமகிமையுண்டானால் மஹாமாயாசத்திக் கிப்படிப்பட்ட அநிர்வ சநீயமாயிருக்கிற மகிமையுண்டென்கிறதிலே ஆச்சரியமேது கூடாத

தைக்கூட்டிவைக்கிறதே மாயைக்கிச் சொருபமென்றறி. (கூஉ-கூங-கூச-கூரு-கூக)

வாராய்சீடா மாயைகூடாததைக் கூட்டிவைக்குமென்கிற இந்த வர்த்தத்திலே இன்னமுனக்குச் சந்தேகமுண்டானால் ஒருகதை சொல்லுகிறோம் வாசிட்டத்திலே விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது அதைச்சங்கிரகித்துச் சொல்லுகிறோம் கேள் அதைக்கேட்டாலு னக்குத்தானே இந்த வர்த்தம்நன்றாய்த் தெரியும் அதேதென்றும் சொல்லுகிறோம். (கூஎ)

இட்சுவாகு வமுஷத்துக்குத் திலகபூதனாய் லவணமஹா ராஜாவென்று ஒரு ராஜாவுண்டு அவனொருக்காற் சபையிலே சிங் காசனத்திலே சகலமான ஜனங்களோடே இருக்கிறவேளையிலே ஒரு இந்திரஜாலக்காரன்வந்தான் மகாவேகத்தோடேவந்து சிங்காசனத் திலிருக்கிற ராஜாவை நமஸ்காரம்பண்ணி யொருவார்த்தைசொன் னான் வாரும் ராஜாவே சற்றே யொருவினோதங் காண்பிக்கிறேன் அதைப்பாருமென்று சொல்லிப்போட்டுத் தன்கையிலிருக்கிற மயிற் றோகையைச்சுற்றினான் சுற்றினமாத்நிரத்திலே அந்த ராஜாவானவன் பிரமித்துத் தன்னைமறந்துபோய் வேறேயொருவிதமாய் விபரீதமா ய்ச் சொற்பனங்கண்டாற்போலே யொரு பிராந்தியைக்கண்டான் அதேதென்றால் மனதிலே பிரமையினாலே யொருகுதிரையைக் கண்டு வதின்மேலேறிக்கொண்டு வேட்டையாட வேண்டுமென்று காட்டிலேபோனான் அனேகம்போது வேட்டையாடிச் ஜலமுங்கி டையாமற் பசிதாகத்தினாலே இளைப்பையடைந்து மஹாதுக்கிதனா யிருக்கிறபோது அவடத்திலே யொருசண்டாளக் கன்னிகையான வள் கையிலே யொருபல்லாவிலே அன்னங்கொண்டுவந்தாள் அவ னைக்கண்டு பசிசகிக்கமாட்டாமல் ஆபத்தினாலே அவளை அன்னங் கேட்டான் அவளென்னை விவாகம்பண்ணிக்கொண்டாற் றருகிறே

னென்றுசொன்னா ளத்தைக்கேட்டு அந்தராஜா இந்தவாபத்துக்குப்
பிழைத்தாற் போருமென்று அவசியமாய் விவாகம்பண்ணுகிறேனெ
ன்று அன்னம்வாங்கிப்புசித்தா னதற்குப்பின்பு சண்டாளவாழகை
யிலேபோ யவளைவிவாகம்பண்ணி யவளோடேரமித்துக்கொண்டு
அவளிடத்திலே யிரண்டுபிள்ளையு மொருபெண்ணும்பெற்று வெகு
நாள் அவளோடேகூடச் சண்டாளவாழகையிலே யிருந்ததாய்க்கண்
டான் சிங்காசனத்திலே யிருந்தபடிதானே யொருமுகூர்த்தத்திலே
வெகுகாலஞ் சண்டாளனாய்ப்போயிருக்கிறதாய் மனோப்பிரமையினு
லேகண்டானென்றிப்படி வெகுஉபாக்கியானங்களினாலே இராமனு
க்கு ஸ்ரீவசிட்டர் மனோசத்தியினுடைய விலாசத்தை விஸ்தாரமாய்ச்
சொல்லியிருக்கிற ராகையினாலே மனோசத்தி கூடாததைக்கூட்டி
வைக்குமென்றறி. (காஅ-கக-௭௦-௭௧-௭௨-௭௩-௭௪)

வாராய் சீடா மனோசத்தியானது எந்தெந்தப்பிராந்தியை
தான் கற்பிக்கமாட்டா தெவனெவனைத்தான மோகம்பண்ணிவிக்க
மாட்டாது வகழதகழதம்பண்ணுகிறதே விருதாயிருக்கிறமாயைக்
குப் பண்ணப்படாதது எதுதானிருக்கிறது ஆகையினாலே நிர்விகார
ராய் அசங்காரா யிருக்கிற ஆத்மாவையும் விகாரியாய்ப்பண்ணிற்று
அசங்கமாய் நிரவயமாயிருக்கிற வாத்மா விகாரியாயெப்படித்தோன்
றுவரென்றால் நிரவயமாயிருக்கிற வாகாசமானது நீலாதிருபமா யெப்
படித்தோன்றுகிறதோ வப்படிப்போல பரமாத்மாவுஞ்சுத்தராணு
மகம்பாவனையினாலே நானென்று லவணராஜாவானவன் நீசத்துவத்
தை யடைந்ததுபோலப் பிராந்தியினாலே ஜீவத்துவத்தையடைந்
தாரென்று குருசொன்னார் சீடன் கேட்கிறான். (௭௫-௭௬)

வாரீர் ஏ குரோ இப்படிநானென்கிற அகம்விர்த்தியையடைந்
தந்தப்பிராந்தியினாலே ஜீவனாயானார் பரமாத்மாவென்றால் அப்போ

பரமாத்மா பிராந்தியினாலே யொரு ஜீவனாயன்றோ தோன்றவேண்டு
மப்படி யில்லாம லனேகஜீவாள் தோன்றுகிறாளே யதெப்படி யொரு
வாத்மாவுக்கு அனேகஜீவப்பிராந்தி யெப்படிக்கூடு மிதையெனக்
குத் தையையினாலே சொல்லுமென்று கேட்டசீடனைப்பார்த்துக் குரு
சொல்லுகிறார்.

(எஎ)

வாராய்சீடா சுத்தராயிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்திலே நா
னென்கிற வொரு ஜீவப்பிராந்தி யெப்படிவந்ததோ அப்படிப்போ
லேதானே நானாஜீவத்துவப்பிராந்தியுஞ் சிதாகாச சொரூபமாயிருக்
கிற தன்னிடத்திலேதானே படிகமண்டபத்திலே நாய்போலத் தோ
ன்றுகிறதென்றறி படிகமண்டபத்திலே நாயாவதேதென்றால் ஒருபடி
கமயமாயிருக்கின்ற மண்டபத்திலே யொருசுவானமானது வந்துது
அதினுடைய சாயையானது படிகஞ் சொச்சமானபடியினாலே கல்
லுக்குக்கல்லு பிரதிபலித்துது அதைக்கண்டு சுவானமானது அனேக
சுவானமாக வெண்ணிக்கொண்டு எப்படி யுங்காரம்பண்ணுகிறதோ
வப்படிப்போலே சுத்தமாய் அத்தொய்தமாய்ச் சிதாகாசசொரூபமா
யிருக்கிற தன்னிடத்திலே பூருவவாசனாப் பிராந்தியினாலே நானெ
ன்று ஜீவப்பிராந்தி வந்தாற்போல நானாஜீவப்பிராந்தியும் பூருவவாச
னையினாலே தோன்றுமென்றறி.

(எஅ-எக-அ௦)

இதிலே இன்னமொரு திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகிறோங்கேள்
சொப்பனத்திலே யொருத்தனாயிருக்கிற தன்னிடத்திலே தான்
தானே சாக்கிரத்து வாசனையினாலே நானென்றும் நீயென்றும் அவ
னென்று மிவனென்றும் விருதாப்பிராந்தியினாலே நானாஜீவானை யெ
ப்படிக்காண்கிறோனோ வப்படிப்போலே யிந்தச்சாக்கிரத்திலேயும் பூரு
வவாசனையினாலே சிதாகாசமாயிருக்கிற தன்னிடத்திலே விருதாப்பி
ராந்தியினாலே நீயென்றும் நானென்று மவனென்று மிவனென்றுங்

ஜன்மவாசனையினாலே தோணுகிறதென்றற் பிரளயத்திலே வாசனைக
 ளெல்லாம் லயித்துப்போகிறபடியினாலே யிந்தக்கற்பாதியிலே வாசனை
 யெப்படித் தோணுமென்றற் சுழுத்தியிலே லயித்திருக்கிற வாசனை
 மறுநாளெப்படித்தோணுகிறதோ வப்படிப்போலே பூர்வ பூர்வகற்ப
 வாசனை பிரளயத்திலே லயித்திருந்து வந்தக்கற்பத்திலே தோணு
 கிறது ஆகையினாலே மாயாவாசனை யனாதியானபடியினாலே பூருவ
 வாசனையே யிந்தச் ஜன்மத்திலே தோணுகிறதென்றறி. (கஉ)

வாருமய்யா ஏ குரோ இப்படிப் பூர்வ பூர்வ ஜன்மத்திலே யறு
 பவித்த வாசனைக ளிப்போ தோணுகிறதானு லப்போ இன்றராய்
 இப்படி யிருந்தோமென்று யிப்போ தோணவேண்டும் எதுவெது பூர்
 வமறுபவிக்கப்பட்டதோ வதுவெல்லா மிப்போ நினைக்கப்படுகிறதே
 யாகையினாலே பூர்வ ஜன்மாறுபவ மிப்போ யேனினைக்கப்பட
 வில்லை யதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கெட்டசீடனைப்பார்த்துக்
 குரு சொல்லுகிறார். (கங)

பூர்வ ஜன்மவாசனையே யிப்போ தோணிநாலும் பூர்வபாவ
 மிப்போ நினைக்கப்படாது அதெப்படிப்போலேயென்றற் சாக்கிரத்தி
 லே யாதொரு யாதொரு வாசனையுண்டோ வந்தந்தவாசனை சாக்கிர
 த்து வாசனாமயமாயிருக்கிற சொப்பனத்திலே தோன்றினாலுஞ் சாக்
 கிரத்திலேயிருந்தபாவஞ் சொப்பனத்திலே நினைக்கப்படவில்லைப்
 பின்னை யெப்படியென்றற் சாக்கிரத்துவாசனைதானே சுழுத்திமோ
 கத்தினாலேமறந்துபோய்ச் சொப்பனத்திலே பின்னையொருபாவனை
 யாயுண்டாகிறது ஆகையினாலே சாக்கிரதாபாவஞ் சொப்பனத்திலே
 யெப்படி நினைக்கப்படவல்லையோ வப்படிப்போலே பூர்வஜன்ம
 வாசனை யிந்தஜன்மத்திலே தோன்றினாலும் மரணமூற்சாமோகத்தி
 னாலே பூர்வஜன்மபாவம் மறந்துபோயிந்தவாசனைதானே யிப்போ

திந்தஜன்மத்திலே வேறேயொருவிதமாயிருக்கிறபாவனையாக வுண்
டாகிறதாக்கையினாலே பூர்வஜன்மபாவமிப்போ நினைக்கக்கூடாதென்
றறியென்றுசொன்ன குருவைப்பார்த்துச்சீடன்கேட்கிறான். கச-௩

வாரீர் ஏ குரோ யிப்படிச்சொற்பன சமானமாய் சாக்கிரத்தும்
பிராந்தியென்றுசொல்லுகிறதெப்படிச் சொப்பனமானது வாசனாமய
மாய்த்தோன்றிச் சுண்ணத்திலே யசத்தியமாய் நசித்துப்போகிறபடி
யினாலே யதைப்பிராந்தியென்கிறது யுக்தஞ் சொப்பனம்போலே
நசித்துப் போகாமற் பிரமாணமூலமாய்ச் சத்தியமாய்த் தோன்றுகிற
சாக்கிரத்துப்பிராந்தியென்கிற தெப்படியென்றுகேட்ட சீடனைப்
பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார்.

(கக)

வாராய் சீடா சாக்கிரத்துப் பிரமாணமூலமாய்த் தோணுகிற
தென்றனையே அப்படிப்போலே சொப்பனமுஞ் சொப்பனங்காணு
கிறகாலத்திலே பிரமாணமூலமாய்ச் சத்தியமாகத்தானே தோணு
கிறதேயொழிய வப்போதசத்தியமாய்த்தோன்றவில்லையே விழித்த
பிற்பாடு சாக்கிரத்திலே யசத்தியமாய்ப்போகிறது அப்படிப்போலே
யிந்தசாக்கிரத்துந் தான்தோன்றுகிறகாலத்திலே பிரமாணமூலமா
ய்ச் சத்தியமாய்த்தோன்றும் ஞானத்தினாலே தன்னுடையசொருபத்
திலே விழிக்கிறபோது இதுவு மசத்தியமாய்ப்போமென்றறி யாறாற்
சொப்பனத்துக்குஞ் சாக்கிரத்துக்கும் பேதமேதென்றற் சொல்லு
கிறோங் கேள்.

(கௌ-கஅ)

சாக்கிரசொப்பனங்க ளிரண்டும் வாசனா மயங்களானபடியி
னாலே யிரண்டும் பிராந்திசொருபமே சந்தேகமில்லை பேதமேதென்
றாற் சாக்கிரத்துஸ்திரப் பிராந்தியென்றுஞ் சொப்பனம் அத்திரப்
பிராந்தியென்றுஞ் சொல்லுகிறதே பேதமன்றியிலே வெறேயொரு
பேதம் லேசமூமில்லையென்றறி.

(கக)

சாக்கிரத்து மிப்படிச் சொப்பன் சமானமான லீந்தச்சாக்கிர
த்தாகிற சொப்பனத்தைக் காண்கிறவா ளாரென்றும் சொல்லுகிறோங்
கேள் சிதானந்தமயராய் அத்தொய்தராய் அசங்கராயா யிருக்கிற ஆத்
மாவினுடைய சொப்பன் மித்தனை ஜகத்துமென்றறி யானால் நித்தி
ரையினாலேயன்றோ சொப்பனம் வரவேண்டும் பரமாத்மாவுக்கு நித்
திரையேதென்று ஸனாதிகாலத்தைத்தொட்டுத் தன்னுடைய சொரு
பத்தையறியாத வஞ்ஞானமாகிற நித்திரைனாலே ஜகத்தாகிற சொப்
பனமுண்டாயிற்று பரமாத்மாவானவர் தம்முடைய வஞ்ஞானப்
பிராந்தியினாலே ஜகத்தாகிற சொப்பனத்தைக் காண்கிற ராகையி
னாலே நித்திரைபண்ணுகிறவன் சொப்பனப்பிராந்தியினாலே சமுசா
ரத்தை யடைகிறுப்போல நிருவிகாரமாயிருக்கிற பரமாத்மாவும் பிரா
ந்தியினாலே ஜீவத்துவத்தையடைந்து ஜகத்தாகிற சொப்பனத்தி
லே சமுசாரத்தையடைகிற ரதெப்படியென்றும் சொல்லுகிறோங்
கேள். (க00)

ஜீவனுனவன் சொப்பன பதார்த்தம்போலத் தோன்றுகிற தே
கேந்திரியாதிகளை மோகத்தினாலே தானாய்க்கண்டு வதுகளோடேதா
தான்மியவத்தியாசத்தை யடைந் ததுவே தானாய்க்கண்டு அதுகளோ
டேயொன்றாய்ப்போன னாகையினாலே தேகத்திரயங்களுடைய அவ
த்தாத்திரயத்தை * யடைந்தத்துவாரா வெகுவித சமுசாரத்தை
யடைகிறான். (க0க)

சாக்கிரத்தாவதேதென்றால் அகம்விர்த்தியாதி சகல விர்த்திக
ளுஞ் சகல விடயங்களோடேகூடத் தோன்றுகிறதே சாக்கிரத்தென்
றுபெயர் தூலசரீரத்திலே நானென்று அபிமானித்துக்கொண்டு அந்த
அவத்தாபிமானத்தினாலே விசுவெனன்று பெயராய்த் தூலவிடய
போகங்களைப்புவிக்கிறான் சொப்பனமாவதேதென்றும் பாகியேந்திரி

யங்களெல்லா மொழிந்துபோன பிற்பாடு மனோவிர்த்தியினுடைய
சாக்கிரத்துவிடய சமஸ்காரமே சொப்பன மதிலே யபிமானித்துக்
கொண்டு தைசதனென்று பெயராய்ச் சூட்சுமபோகங்களைப் புசிக்
கிறான் சுழுத்தியாவதென்றாற் சகல விர்த்திகளுங் காரணமாயிருக்
கின்ற வஞ்ஞானத்திலே லயித்திருக்கிறதே சுழுத்தி யதிலே இந்தச்
ஜீவனரூனே பிராஞ்ஞனென்று பெயராய் அந்த அவத்தாபிமானியா
யப் பிரமானந்த போகத்தைப் புசிக்கிறான். (க௦௨-க௦௩-க௦௪)

இந்தப்பிரகாரமாய்ச் ஜீவனானவனிந்த அவத்தாத்திரயங்களை
யும் அடிக்கடி திரும்பித்திரும்பி யடைகிறான் எதனாலே யென்றாற்
ஜன்மாந்திர கன்மயோகத்தினாலென்றறி யதெப்படியென்றாற் சாக்
கிரத்துப்போகங் கொடுக்கிறதாயிருக்கிற கருமமுற்பவமா யாகிற
போது சாக்கிரத்தை யடைகிறான் சொப்பனபோகங்கொடுக்கிறதா
யிருக்கிற கருமம்வருகிறபோது சொப்பனத்தை யடைகிறான் சுழுத்
திபோகங்கொடுக்கிறதாயிருக்கிற கருமம்வருகிறபோது சுழுத்தியை
யடைகிறான் அடிக்கடி யிர்தப்படி கருமவசத்தினாலே யவத்தைகளை
யடைந்து சமுசாரிக்கிறா னிப்படிப்போலேதானே கருமவசத்தினாலே
தானே ஜனனமரணங்களை யடைகிறானென்றறி. (க௦௫)

வாராய் சீடா ஜனனமரணாதியாயிருக்கிற சமுசாரமும் அவத்
தாத்திரயங்கள் தோன்றுகிறாப்போல மனோப்பிராந்தியினாலே தோ
ன்றுகிற துமாத்திரமேயன்றியிலே பரமார்த்தமாயில்லையென்றறி ஜனி
க்கிறவன்போலேயுமரிக்கிறவன்போலேயுந் தோன்றுகிற துமாத்திரம்
அதெப்படித்தோன்றுமென்றாற் ஜனனமரணந் தோன்றுகிறகிரமத்
தைச்சொல்லுகிறோம் சூட்சும புத்தியினாலே கேள். (க௦௬)

ஜீவனானவன் க்ஷணத்திலே நித்திரா மோகத்தையடைந்து
சாக்கிரபாவனையெல்லா மறந்துபோய் வேறேயொரு பாவனையை
சொப்பனத்திலே காணுகிறாப்போல க்ஷணத்திலே மரணமூர்ச்சை

யையடைகிறான் அடைந்த வந்தக்ஷணத்திலே யிந்தப்பாவனையெல்
 லாமறந்துபோய் மறந்த வந்தக்ஷணத்திலே சொப்பனம்போலே
 மனோபாவனை வேறையொரு பிரகாரமாய்த்தோணு மிப்படிச்சமுத்தி
 யிலே யொன்றுந்தோன்றாமற் போனாற்போலே யொன்றுந்தோன்
 றாமற்போகிற மூர்ச்சையே மரணமென்றறி சாக்கிரபாவனைமறந்து
 சொப்பனந் தோன்றுகிறுப்போல யிந்தப்பாவனைமறந்து வேறையொ
 ருபாவனை தோன்றுகிறதே ஜனனமென்றறி ஜனனந்தோன்றுகிற
 கிரமமெப்படியென்ற லிதோ விதுமாதாவினுடையவுதர மிந்தவாதா
 ரத்திலே ஆதேயமாய்க் கெற்பமாய் நாமிருக்கிறோமென்று முன்னே
 தோன்றுகிறது பின்பு கையுங்காலுமாக விருக்கிறசரீரம் நம்மது யிது
 வேநாமென்று காண்கிறான் பின்பு நாஞ் ஜனித்தோமென்றுமிவனம்
 முடையபிதா இவனுடைய புத்திரனாமென்றும் நமக்கித்தனை வயதா
 யிற்றென்று மிதோயிருக்கிற யிவர்கள் நமக்கிஷ்ட்டாளான பெந்துக்
 களென்றும் ரமணியமாயிருக்கிற வந்தக்கிரகம் நமதென்று மித்தியா
 தியாய்ச் சகலசமுசாரமுஞ் ஜகத்துஞ் கிரமமாய் மித்தியாபூதமான
 மரணமூர்ச்சையடைந்த அந்தக்ஷணத்திலே கருமானுசாரமாய்ப் பிர
 ந்தியினாலேதோன்றுகிறதுமாத்திரஞ் ஜனனக்கிரமமிப்படியென்றறி.

(௧௦௭-௧௦௮-௧௦௯)

ஜனனக்கிரம மெப்படித்தோணுகிறதோ வப்படிப்போலே
 லோகாந்தர கெமனாதிகளு மவனவன் கருமானுசாரமாய்த் தோன்று
 கிறதுமாத்திரம் அதெப்படியென்றற் பொய்யான மரணமூர்ச்சை
 யடைந்த அந்தக்ஷணத்திலே யிதோ சுவர்க்கம் மகாரம்மியமாயிருக்
 கிறதென்றுந் தான்போகிறதாய் மிதோ நாமதிசுந்தராகிருதியாய்த்
 தேவனானோமென்று மிதோ அக்ஷரஸ்திரீகளதிமனோகரியளாய் நமக்
 கிருக்கிறுளென்று மிதோ நமக்கு * அதிகாசமாய் அமிர்தமிருக்கிற

* அதிகாசமாய் - என்றும்பாடம்.

தென்றும் இதோவைவசுதபுரம் இதோவிதுநாகம் இதோயமன் இதோ
யமபடா ளதிகஞுராளாயிருக்கிறுள் நம்மை நரகத்திலே போட்டா
ளென்று மிதோபிதூர்லோகமென்று மிதுசத்தியலோகமென்று மிது
மனோகரமாயிருக்கிற வைகுண்டமென்று மிதுசிவலோகமென்று மே
வமாதியாய்ச்சுவசுவகருமானுசாரமாய்வாசனையினாலேதோணுகிறது
மாத்திர மிப்படிச் ஜனன மரண லோகாந்தர கெமனங்கள் சமுசார
ங்களெல்லாஞ்சிதாகாசசொருபமாய் இருக்கிறதன்னிடத்திலேமனோ
வாசனாப் பிராந்தியினாலே தோணுகிறதேயன்றியிலே பரமார்த்தமா
வொன்றுமில்லை யென்றறி. (க௦ய.ககக-கக௨-கக௩)

சிதாகாசமாயிருக்கிறதன்னிடத்திலேஜகத்தாகிற கந்தருவநக
ரமானது பிரதிமாத்நிர சத்தாகமாய்த்தோணுகிறதுமாத்திரமேயன்
றியிலே நிசமாகச் சொருபமில்லை நாமருபமாத்திரமாயிந்திரசாலம்
போலே தோணுகிறதுமாத்திரமென்றறி. (கக௪)

சீடன்கேட்கிறுன் வாரும் ஏ குரோபிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரமா
னமூலமாய்ச் சத்தியமாய்ச் சராசராத்மகமா யனேகவிதமாய்ச் சகல
பானபேராலும் பிரத்தியக்ஷமாய் அருபவிக்கப்படுகிற இந்தச் ஜகத்
தை யசத்தியமென்றெப்படிச்சொல்லுகிறதென்று கேட்ட சீடனைப்
பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார். (கக௫)

வாராய் சீடா இப்படிச் சராசராத்மகமாய் நானாவிதமாயிருக்
கிற சகலஜகத்துஞ் சிதாகாசமாயிருக்கிற தன்னிடத்திலே யாரோ
பிக்கப்பட்டுத் தோணுகிறதென்றறி யெதினாலேயாரோபிக்கப்பட்
டுத்தோணுகிறதென்றறற்றன்னுடைய சொருபத்தையறியாத வஞ்
ஞானப்பிராந்தியினாலே யாரோபிக்கப்பட்டுது அதெப்படிப்போலே
யென்ற லொருபித்தியிலே சராசராத்மகமாயிருக்கிற சித்திரமா
ரோபிக்கப்பட்டாப் போலென்றறி. (கக௬)

சீடன் கேட்கிறான் வாரீர் ஏ குரோ ஈசுரனாவர் சங்கற்பத்
கினாலே சகலஜகத்தையுந் தான்தானே கற்பித்தாரென்றன்றோ சுரு
திசொல்லுகிறது அப்படியன்றியிலே யிங்கே நீரானால் தன்னுடைய
வஞ்ஞானப்பிராந்தியினாலே சகலஜகத்துஞ் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுத்
ன்று சொல்லுகிறீர் அதெப்படிக்கூடுமென்று சீடன்கேட்டான் குரு
சொல்லுகிறார். (கக்ஞ)

சுருதி ஈசுரன்சிருஷ்டித்தாரென்று சொல்லுகிறது நாமிப்
படியிப்போசொன்னோ மதிலேதோஷமில்லை யேனென்றற்குருதிக்கி
விரோதமில்லாதபடியினாலேயென்றறி யேதென்ற லீசுரன்மாயையி
னாலே ஆகாசாதிபூதங்களைச்சிருஷ்டித்துப்பஞ்சீகரணம்பண்ணித் தே
காதியண்டாந்த ஜகத்தைச்சிருஷ்டித்தாரென்றுசொல்லுகிற சுருதி
யினுடையவிருத்தாந்தம் பொய்யென்றறி சுருதிசொல்லுகிறதைப்
பொய்யென்றெப்படிச் சொல்லுகிறதென்றற் பாலாளுக்குப்போதிக்
கிற நிமித்தமாய்ச் சொல்லுகிறதேயன்றியிலே யெதார்த்தமாய் சுரு
திக்கது அபிப்பிராயமன்று அதெப்படி யென்றால் அனாதியஞ்ஞான
த்தினாலே பரிச்சின்னனாய்த் தேகாகாரனாயிருக்கிற மூடனுக்குன் லு
டைய பிராந்தியினாலே யித்தனை ஜகத்து முண்டாயிற்றென்று
சொன்ன லவனுக்கு நாமாவது பரிச்சின்னனாயிருக்கிறே நாமெப்படி
யித்தனை ஜகத்துக்குங் காரணமாகப்போகிறோமென்று விபரீதம்
பிராந்திவருகிற படியினாலே அதற்காக ஈசுவரனெருத்தனுண்
அவர் சிருஷ்டித்தாரென்று சுருதியானது வஞ்ஞானத்தினாலே
மூடனாய்ச் சிதாகாசசொருபமாய்ப் பரிபூரணனாயிருக்கிற தன்னு
டைய சொபாவத்தை யறியாமற் பிரமிக்கிற பாலனுக்குப் போதிக்
தென்றறி பரமார்த்தமாய்த் தன்னுடைய பிராந்தியினாலே கற்பிக்
ப்பட்டுதேயன்றியிலே வேறே யொன்றுமில்லை யென்று ரகசியார்த்

தமாய்ப்பரமார்த்தத்தை யதிகார்க்கிப்பொதிக்கிறது ஆகையினாலே
பாலபோதனூற்றமாய்ப் பொய்யாய்ச்சொல்லுகிற விருத்தாந்த முன
க்கு மோகத்தினாலே சத்தியம்போலே தோணுகிறது அதெப்படிப்போ
லேயென்றும் பாலகாக்குாயிகைபோலேயென்றறி யென்றுசொன்ன
குருவைப்பார்த்துச் சீடன் சொல்லுகிறான். (ககஅ)

வாரும் ஏ குரோ பாலகாக்குாயிகையாவதேது மஹா வதிசய
மாயிருக்கிறது இந்தச் ஜகத்தை யில்லையென்று பிரதிபாதிக்கிறதிலே
திருஷ்டாந்தமாயிருக்கிறதைச் சொல்லவேண்டுந் தையயினாலென்று
சீடன் கேட்டான் குரு சொல்லுகிறார். (ககக)

வாராய் சீடா பாலகாவுபாக்கியானமாவ தேதென்றால் வாசி
ட்டத்திலே வெகு பிரகாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கின்றது அதை யெல்
லாஞ் சங்கிரகித்துச்சொல்லுகிறோங் கேள் அதைக்கேட்டமாத்திர
த்திலே ஜகத்துச்சத்தியமென்றும் ஈசுவரன் சிருஷ்டித்தாரென்றுந்
தோன்றுகிற விபரீதப்பிராந்தியெல்லாம் போய்விடுமென்று குரு
கதை சொல்லுகிறார். (க௨௦)

வாராய் சீடாமூடனாயிருக்கிற வொருபாலன் ஸ்தன்னியபா
னங்கொடுக்கிற தாத்திரியைப்பார்த்து வினோதமாயொருகதை சொ
ல்லென்று கேட்டான் அவனுக்கு வினோதார்த்தமாய் தாத்திரியான
வன் மஹாமனோகரமா யொருகதை சொன்னான் அதே தென்றும்
சொல்லுகிறோங் கேள். (க௨௧ - க௨.௨)

மகா பராக்கிரமசாலியாய் மூன்றுலோகத்திலேயும் பிரசித்
தனாயொரு ராஜாவுண்டு அவனுக்குப்பெயரே தென்றால் வந்தியா
சுதனென்று பெயர் அவனுடைய ஆக்கினையைச் சகலலோகத்திலேயு
மிருக்கிற ராஜாக்களுஞ் சூடாமணிபோலே சிரசிலே வகிப்பாள்

அந்த வந்தியாசுதனென்கிற ராஜாவானவன் மகாமாயாவியா யிருப் பன் மாயையினாலே ஜகத்தைமுதலாய்ச் சிருஷ்டிக்க ரக்ஷிக்க சங்கரி க்கத்தக்க சாமர்த்தியமுண்டு அவனுக்குப் பீதவர்ணமாயுங் கிருஷ்ண வர்ணமாயுஞ் சுவேதவர்ணமாயு மூன்று தேகமுண்டு அவனந்தப்பீத வர்ணமாயிருக்கிற தேகத்தையெப்போ வடைகிறானோ அப்போ அவ னுக்கு ஓரிச்சையுண்டாகிற தந்தவிச்சையினாலே இந்திரசாலக்காரன் போலே மாயையினு லொருபட்டணத்தைச் சிருஷ்டித்தான். (கௌ- கௌச-கௌ-கௌ)

அந்தப்பட்டண மெங்கே நிர்மித்தானென்றால் ஆகாசத்திலே நிர் மித்தானதற்குப்பேரேதென்ற லத்தியந்த மசத்தென்று பெயர் இந் வத்தியந்தவசத்தென்கிற பட்டண மெப்படி யிருக்கிறதென்றற் பதி னுக்கு ராஜவீதிகளோடே கூடியிருக்கும் அந்தப்பதினுக்கு வீதியும் மூன்று விபாகமாயிருக்கு மதிலே யுத்தியானவனங்கள் அனேகமா யிருக்கும் அனேக வுப்பரிக்கை யுண்டு முத்து மாலையினாலே தோர ணங்கள் கட்டியிருக்கும் ஏழுநடைவாவியினாலே அலங்காரமாயிருக் கு மந்தப்பட்டணமெல்லாந் தெரிய அணையாத்தீபமாய்ச் சீதமாயு முஷ்டண மாயுமிரண்டு தீபம் வைத்திருக்கு மிப்படிப்பட்ட பட்ட ணத்திலே அந்த ராஜாவானவன் மனோகரமா யனேககிரகங்கள் கட்டினு னதிலே யுன்னதேசத்திலே சிறிது கிரகங்களும் அதோ தேசத்திலே தாழச்சிறிது கிரகங்களும் மத்தியிலே சிறிது கிரகங் களமாய் நிர்மித்தா னந்தக் கிரகத்துக்கெல்லா மேலுக்கு கிருஷ்ணவர் ணமாயிருக்கிற கத்தைபோட்டுக் கட்டியிருக்கும் ஒவ்வொரு கிரகத் துக்கு ஒன்பது வாசல் விட்டிருக்குஞ் சார்வகாலமுங் காற்று வரத் தக்கதாக அனேக பலகணிவாசலுண்டு ஐந்து தீபங்கள் வைத்திருக் கும் ஒவ்வொரு கிரகத்துக்குச் சுக்கில வர்ணமாய் மும்மூன்று தம்பம் நாட்டியிருக்கும் மேலே மிருதுவாய் நன்றாய்ப்பூசியிருக்கு மிப்படிப்

பட்ட கிரகங்களை ரட்சிக்கிறதற் கொவ்வொரு கிரகத்துக் கொவ்வொரு யெட்சசைமாயையினுலே மஹா பயங்களாய்ச் சிருஷ்டித்தி ரட்சிக்கிறவர்களாய் வைத்தா னிப்படிச் சிருஷ்டித்துக்கொண் டந்த ராஜாவானவன் அந்தக்கிரகங்களிலே பக்ஷி கூட்டிலே பிரவேசிக்கு ிரப்போலே பிரவேசித்துக்கொண்டு நானாவித லீலையை யடைகிறான். (கௌ-கௌஅ-கௌக-கௌய-கௌக-கௌஉ-கௌந-கௌச)

அந்த ராஜாவானவன் சிருஷ்டணவார்ணமாயிருக்கிற தேகத்தை யடைகிறபோது தன்னாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வந்த யெட்சக்கள் பட்டணமெல்லாததையு மிரக்ஷிக்கிறான் அவன் ருனே சுவேதவார்ண மாயிருக்கிற தேகத்தையடைகிறபோது யெல்லாததையுஞ் சுணைத் திலே பஸ்பமாய்ப்பண்ணுகிறு னிந்தப்படி தான்தானேசிருஷ்டித் துத் தானேரக்ஷித்துத் தானேசங்கரித்துக்கொண்டு திரும்பித் திரும்பி இந்தப்படி மூற்கன்போல மஹா கெறுவிஷ்டனா இருக்கிற அந்த வந்தியாசுத ராஜாவானவன் மஹா பிரயாசத்தினாலே தாகத்தி னாலே கானற் ஜலமாகிற சரசிலே மூழ்கி யந்தக் கானற்ஜலத்தை இதேட்டமாய்ப் பானம்பண்ணித் திருப்தி யடைந்து ஆகாசத்திலே புட்பித்திருக்கிற ககன புட்பங்களினாலே யலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான் நான் கண்டேன் அவனும் இங்கே வருகிறான் வனையலோட்டு ரத்தின மாலையிலே நாலுமாலையுஞ் சுத்திகா ரசிதத் திலே பண்ணியிருக்கிற கிங்கினிகளுங்கொண்டு உனக்குத்தரவருகிறு னிப்போதிவடத்திலே யென்று இந்தக்கதையைத் தாத்திரியானவள் பாலகனுக்குச்சொன்னாள் அதைக்கேட்டுப் பாலகனானவன் சத்திய மென்று சமுசயமன்றியிலே யெப்படி யெண்ணுகிறானோ வப்படிப் போலே யிந்தச்சுகத்துக்கதையுஞ் சத்தியமாய்த்தோன்றுகிறது அஞ் ஞானத்தினாலே மூடனாயிருக்கிறவனுக்கென்றறி. (கௌௌ-கௌக-கௌய-கௌக-கௌஉ-கௌந-கௌச)

சீடன் கேட்கிறான் வாரும் ஏ குரோ யிந்தக்கதையாகிற திரு
ஷ்டாந்தஞ்சொன்னீரே யிப்படித் தாஷ்டாந்தத்திலே ராஜாவாவ
தார் பாலனுவதார் தாத்திரியானவளார் இதையெல்லாங் கேழ்க்க
வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறேன் இதைத் தத்துவமாய்ச்சொல்லு
மென்று சீடன் கேட்டான் குரு சொல்லுகிறார். (கசக)

வாராய் சீடா தாஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்
இங்கே பாலகனுவதாரென்றால் முன்னே சொன்ன வஞ்ஞானியே
பாலகனென்று வர்ணிக்கப்படுகிறதென்றறி தாத்திரியாவ தாரென்
றால் ஈசரனைப் பிரதிபாதிக்கிற சுருதியே தாத்திரியென்றறி வந்தியா
சுதனாயிருக்கிற ராஜாவானவன் யாரென்றால் மாயாகற்பிதனாயிருக்
கிற ஈசரனென்றறி அவனுக்கு மூன்றுதேகமுண்டென்ற தேதென்
றும் சத்துவ ரச தமோ குணம்மகமாயிருக்கிற பிரம விஷ்ணு ருத்திர
மூர்த்திகள் தேகங்களையடையலாவ தேதென்றால் பீதவார்ணமாயிருக்
கிற பிரம தேகாபிமானத்தினாலே பிரமாவென்று பெயராய்ச் சூத்தி
ராத்மாவென்று சொல்லப்படுவன் இந்த ஈசரன் ஆகாசத்திலே யத்
தியந்தம் அசத்தென்கிறபட்டண நிர்மித்தானென்ற தேதென்றால்
சிதாகாசத்திலே ஜகத்தாகிற அசத்துப்பட்டணத்தை நிர்மித்தானென்
றறி அந்தப்பட்டணத்திலே பதினாலுவிதியென்ற தேதென்றால் பதி
னாலுலோகங்களாகிற வீதிகள் உத்தியானவனென்ற தென்னவென்
ற லனேகவனங்களாகிற வுத்தியானவனங்கள் உப்பரிகையாவ தே
தென்றால் சய்யமந்திரமேழுதலான பருவதங்களாகிற வுப்பரிகை
கள் வாயுவினாலே யணையாமற் சீதமாய் முஷணமாய் மிரண்டுதிப
மாவ தேதென்றும் சந்திர சூரியாளாகிற தீபங்கள் முத்துமாலைத்
தோரணமேதென்றும் கங்காதி நதிகளாகிற தோரணங்கள் ஏழுநட

வாவிகளேதென்ற லிஷ்டசீராதி சமித்திரங்களென்றறி. (கச௨-கச௩-
-கச௪-கச௫-கச௬-கச௭-கச௮)

அந்த ஈசரன் கிரகங்கள்கட்டின தேதென்றும் தேகங்களா
கிற கிரகங்களென்றறி ஊர்த்துவதேசத்திலே கட்டின கிரகங்களே
தென்றால் தேவசரீரங்கள் அதோதேசத்திலேகட்டின கிரகங்களே
தென்றால் பாதாளத்திலேயிருக்கிற நாகாதிசரீரங்கள் மத்தியத்திலே
கட்டின கிரகங்களேதென்றால் மதுடாதிசரீரங்களென்றறி யதற்கு
மாமிசங்களாகிற பித்திகை அஸ்திகளாகிற தம்பங்கள் துவக்காகிற
பூச்சுப்பூசியிருக்கிறது கேசங்களாகிற கறுப்புக்கத்தை போட்டிருக்
கிறது கரணாதி நாசயாதியாயிருக்கிற நவத்துவாரங்களாகிற வொன்
பதுவாசல் ஞானேந்திரியங்களாகிற வைந்தூதீபங்க ளிப்படிப்பட்
டிருக்கிற தேகங்களாகிற கிரகங்களுக்கு ரக்ஷகாளாயிருக்கிற யெட்
சுக்களென்னவென்றால் அகங்காரமாகிற யெட்சுக்க ளிப்படி ஈசர
னாகிற வந்தியாசுத ராஜாவானவன் தேகங்களாகிற கிரகங்களைக்கட்
டியதிலே ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசித்து அகங்காரமாகிற வெச்சோடே
கூடக் கிரீடித்துக்கொண்டு வியர்த்தமாய்ச் சமுசாரம்பண்ணுகிறான்.
(கச௯-க௫௦-க௫௧-க௫௨-க௫௩-க௫௪-க௫௫)

அவன்றானே கிருஷ்ணதேகத்தையடைந்து சகலத்தையு
மிரக்ஷிசிக்கிறுனென்ற தேதென்றால் விஷ்ணுமூர்த்தி யபிமானத்தி
னாலே விஷ்ணுவென்றும் விராட்டுரூபமென்றும் பெயராய் ஸ்திதி
யாகிற ரக்ஷ பண்ணுகிறாரென்றறி சுவேததேகத்தை யடைந்து
சகலத்தையுஞ் சங்கரிக்கிறதென்ற தேதென்றும் சுவேதவர்ணமா
யிருக்கிற ருத்திரதேகாபிமானத்தினாலே ருத்திரனென்றும் அந்தரி
யாமியென்றும் பெயராய்ச் சகலத்தையும் பிரளயத்திலே லயம்பண்

ஊகிருரென்றறி இந்தப்படி யடிக்கடி சிருஷ்டித்து ரஷித்து சங்
கரித்து திருப்தராயிருக்கிறார் கானற்ஜலத்திலே பானம்பண்ணி திரு
ப்தியடைந்ததென்ற தேதென்ற லீசரானந்தமாகிற கானற்ஜலத்
தைப் பானம்பண்ணி நாமே சகல ஜகதீசரனென்கிற கெறுவத்தை
யடைந்திருக்கிறார் ஆகாசகுசுமங்களினாலே யலங்காரமென்ற தேதெ
ன்றார் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வேசுரத்துவாதி குணங்களாகிற வாகாசகு
சுமங்களினாலே யலங்காரம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறார் அவர் சுத்திகார
சித்தினாலே நிர்மித்திருக்கிற கிங்கினிகளென்ற தேதென்றார் சுவர்க்
காதிலோகங்களாகிற கிங்கினிகள் வளையலோட்டு ரத்தினத்தினாலே
நிர்மித்திருக்கிற நாலுமாலையென்ற தேதென்றார் சாலோக சாமீப
சாரூப்பிய சாயுச்சியமென்கிற நாலுமுத்தியும் நாலுமாலையென்றறி
இவைகளைத் தரவருகிற னிங்கே யென்ற தேதென்றால் ஈசரன் மிரு
த்திகை சிலை தாரு தாம்பிரங்களினாலே வருவர் வந்து வேண்டிய அபி
ஷ்டமெல்லாவ் கொடுப்பாரென் நிப்படிச்சொல்லுகிற சுருதியைக்
கேட்டுச் சத்தியமா யெண்ணிக்கொண்டு அவித்தையினாலே மோகிக்
கிறமூடன் பாலன்போலே மெய்யென்று பிரமிக்கிறான். (கருசு-
கரு௭-கரு௮-கரு௯-௧௧௦)

இப்படிச்சொன்ன குருவைப்பார்த்துச் சீடன் கேட்கிறான்
வாரும் ஏ குரோ சுவர்க்காதிலோகங்களு மிப்படிச் சுத்திகாரூப்பிய
கிங்கினிகளென்றுஞ் சாலோக்கியாதிமுத்திகள் காசமணிமாலைகளெ
ன்று மிப்படிப்பரிகாசமாய் அசத்தியமானால் அப்போ வதற்குச்
சாதனமாய்ச் சோதிஷ்டோமாதியாயிருக்கிற கருமகாண்டத்தையும்
பூசாத்தியானுதியாயிருக்கிற உபாசனாகாண்டத்தையுஞ் சுருதிபிரதி
பாதிப்பானென் அதைச் சொல்லுமென்றுசீடன்கேட்டான் குரு
சொல்லுகிறார். (௧௧௧)

வாராய் சீடா சுருதிபொய்யாய்க் கருமாதிகளை யேன்சொல்
 ஸுத்தென்றும் ஜீவனானவன் அனாதி யவித்தையினாலே பிராந்த
 னாய்ப்போய்ச் சொப்பன பதார்த்தம்போலே பொய்யாயிருக்கிற
 பாகிய விடயங்களைச் சத்தியமாய் எண்ணிக்கொண்டு அதுகளை இச்
 சித்துக்கொண்டு சதா வெகிர்முகனாய்ப்போய்ப் பிரமிக்கிறபடியினா
 லே யவனை மெள்ள அத்தொய்தப்பிரமத்தைப்போதிக்கவேண்டுமெ
 ன்றப்பிராயம்வைத்துக்கொண்டு தையயினாலே சுவர்க்காதிகளுண்
 டென்றுமதற்குக்கருமங்களை யேபண்ணென்றுஞ்சொல்லி வஞ்சிக்கிற
 தென்றறி அதெப்படிப்போலேயென்றால் மாதாவானவள் வயிற்று வ
 ஸிபினாலேயழுத்தன் குழந்தைக்கந்தரோகம்போகிற நிமித்தியமாய்
 மிளகைப்புகட்டவேண்டி வெல்லத்தைக்காட்டி வஞ்சிக்கிறாள் மிள
 குசாரத்திற்கிதமானாலும் உறைக்கிறபடியினாலே அதைக்குடியா
 மல் வெல்லஞ்சாரத்திற் காகாமலிருந்தாலும் ருசியானபடியினாலே
 அதை பிச்சிக்கிறுன்பாலன் மாதாவுக்கிதமான மிளகைப்பொகட்டு
 கிறதே அப்பிராயமானபடியினாலே அவனுக்கு இஷ்டமாயிருக்கிற
 குளத்தைக்காட்டி வஞ்சிக்கிறுப்போலே சமுசாரதாபத்தினாலே தடி
 க்கிறழீவனை இதமாயிருக்கிற அத்தொய்தத்தைப்போதித்தால் அது
 அவனுக்கு மஹாகடனமாய்ப் பிரயாசமானபடியினாலே மனதிலே
 யேராமல் விடயத்திலே யாசையினாலே அத்தொய்தத்தை இச்சி
 யாம லுபேக்ஷித்துப்போட்டிருக்கிற பிராந்தனுக்கு இதமாயிருக்கிற
 அத்தொய்தத்தைப் போதிக்கவேண்டுமென்கிற வபிப்பிராயத்தினாலே
 கலியாணியாயிருக்கிற சுருதிமாதாவானவள் அவனுக்கிதமாய்த்தோ
 னுகிற சுவர்க்காதிகளைச்சொல்லி வஞ்சிக்கிறதென்றறி. (ககஉ-ககங-
 ககச)

சுவர்க்காதிகளைச்சென்னதினாலே அத்தொய்தத்தைப்போதிச்
 சிற தெப்படியென்றால் தபசுகள் கருமங்களைப் பண்ணினும் தபசு

ஊகிரோன்றறி இந்தப்படி யடிக்கடி சிருஷ்டித்து ரக்ஷித்து சங்
கரித்து திருப்தராயிருக்கிறார் கானற்ஜலத்திலே பானம்பண்ணி திரு
ப்தியடைந்ததென்ற தேதென்ற லீசுரானந்தமாகிற கானற்ஜலத்
தைப் பானம்பண்ணி நாமே சகல ஜகதீசுரனென்கிற கெறுவத்தை
யடைந்திருக்கிறார் ஆகாசகுசுமங்களினாலே யலங்காரமென்ற தேதெ
ன்றும் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வேசுரத்துவாதி குணங்களாகிற வாகாசகு
சுமங்களினாலே யலங்காரம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறார் அவர் சுத்திகார
சித்தத்தினாலே நிர்மித்திருக்கிற கிங்கினிகளென்ற தேதென்றும் சுவர்க்
காதிலோகங்களாகிற கிங்கினிகள் வளையலோட்டு ரத்தினத்தினாலே
நிர்மித்திருக்கிற நாலுமாலையென்ற தேதென்றும் சாலோக சாமீப
சாரூப்பிய சாயுச்சியமென்கிற நாலுமுத்தியும் நாலுமாலையென்றறி
இவைகளைத் தரவருகிறு னிங்கே யென்ற தேதென்றால் ஈசுரன் மிரு
த்திகை சிலை தாரு தாம்பிரங்களினாலே வருவர் வந்து வேண்டிய அபி
ஷ்டமெல்லாங் கொடுப்பரென் நிப்படிச்சொல்லுகிற சுருதியைக்
கேட்டுச் சத்தியமா யெண்ணிக்கொண்டு அவித்தையினாலே மோகிக்
கிறமூடன் பாலன்போலே மெய்யென்று பிரமிக்கிறான். (கருக-
கரு௭-கரு௮-கரு௯-௧௧௦)

இப்படிச்சொன்ன குருவைப்பார்த்துச் சீடன் கேட்கிறான்
வாரும் ஏ குரோ சுவர்க்காதிலோகங்களு மிப்படிச் சுத்திகாரூப்பிய
கிங்கினிகளென்றுஞ் சாலோக்கியாதிமுத்திகள் காசமணிமாலைகளெ
ன்று மிப்படிப்பரிகாசமாய் அசத்தியமானால் அப்போ வதற்குச்
சாதனமாய்ச் சோதிஷ்டோமாதியாயிருக்கிற கருமகாண்டத்தையும்
பூசாத்தியானாதியாயிருக்கிற உபாசனாகாண்டத்தையுஞ் சுருதிபிரதி
பாதிப்பானேன் அதைச் சொல்லுமென்றுசீடன்கேட்டான் குரு
சொல்லுகிறார். (௧௧௧)

வாராய் சீடா சுருதிபொய்யாய்க் கருமாதிகளை யேன்சொல்
 லுகிறதென்றற் ஜீவனுவன் அருதி யவித்தையினுலே பிராந்த
 னும்ப்போய்ச் சொப்பன பதார்த்தம்போலே பொய்யாயிருக்கிற
 பாகிய விடயங்களைச் சத்தியமாய் எண்ணிக்கொண்டு அதுகளை இச்
 சித்துக்கொண்டு சதா வெகிர்முகனும்ப்போய்ப் பிரமிக்கிறபடியினு
 லே யவனை மெள்ள அத்தொய்தப்பிரமத்தைப்போதிக்கவேண்டுமெ
 ன்றப்பிராயம்வைத்துக்கொண்டு தையையினுலே சுவர்க்காதிகளுண்
 டென்றுமதற்குக்கருமங்களை யேபண்ணென்றுஞ்சொல்லி வஞ்சிக்கிற
 தென்றற் அதெப்படிப்போலேயென்றால் மாதாவானவள் வயிற்று
 லெய்ருளேயழுததன் குழந்தைக்கந்தரோகம்போகிற நிமித்தியமாய்
 மிளகைப்புகட்டவேண்டி வெல்லத்தைக்காட்டி வஞ்சிக்கிறாள் மிள
 குசரித்தித்தெமா லும் உறைக்கிறபடியினுலே அதைக்குடியா
 மல் வெல்லஞ்சரித்திற் காகாமல்ருந்தாலும் ருசியானபடியினுலே
 அதை பிச்சிக்கிறுன்பாலன் மாதாவுக்கிதமான மிளகைப்பொகட்டு
 கிறதே அபிப்பிராயமானபடியினுலே அவனுக்கு இஷ்டமாயிருக்கிற
 குளத்தைக்காட்டி வஞ்சிக்கிறுப்போலே சமுசாரதாபத்தினுலே தபி
 க்கிறஜீவனை இதமாயிருக்கிற அத்தொய்தத்தைப்போதித்தால் அது
 அவனுக்கு மஹாகடினமாய்ப் பிரயாசமானபடியினுலே மனதிலே
 யேராமல் விடயத்திலே யாசையினுலே அத்தொய்தத்தை இச்சி
 யாம லுபேக்ஷித்துப்போட்டிருக்கிற பிராந்தனுக்கு இதமாயிருக்கிற
 அத்தொய்தத்தைப் போதிக்கவேண்டுமென்கிற வபிப்பிராயத்தினுலே
 கலியாணியாயிருக்கிற சுருதிமாதாவானவள் அவனுக்கிதமாய்த்தே
 னுகிற சுவர்க்காதிகளைச்சொல்லி வஞ்சிக்கிறதென்றற். (கக௨-கக௩-
 கக௪)

சுவர்க்காதிகளைச்சொன்னதினுலே அத்தொய்தத்தைப்போதிச்
 சிற தெப்படியென்றால் தபசுகள் கருமக்கண்மல் மண்ணினுல்

காதிலோகமுண்டென்றும் விஷ்ணுவாதிமூர்த்திகளை யுபாசித்தாற்
சாலோக்கியாதி முக்தியுண்டென்றுஞ் சொல்லுகிறபோது அதினு
லே தபசுகருமோபாசனைகளைப்பண்ணுவன் அனேக ஜன்மங்களிலே
பண்ணினாலதினாலே சித்தஞ்சுத்தமாம் அதற்குமேல் விடயபோகங்
களிலே வைராக்கியம் வந்தவுடனே இத்தனையும் பொய்யென்று
காண்பித்து அதற்குமேல் அத்தொய்தத்தைப்போதிக்குஞ் சுருதி
யென்றறி. (கௌடு)

சீடன் கேட்கிறான் வாரும் ஏ குரோ இப்படியானாற் சுவர்க்
காதிஜகத்துத்தான் பொய்யாகட்டும் பிராந்தியினாலேதோணுகிறது
மாத்திர மானபடியினாலே யப்படிப்போலே ஈசரனையும் பொய்யெ
ன்கிறதெப்படிச் சர்வேசரனென்று சுருதிகளெல்லாஞ்சொல்லுகிற
தே ஆகையினாலே எப்படி ஈசரன்கூட அசத்தியமென்றுகேட்ட
சீடனைப்பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார். (கௌகூ)

இப்படி யிந்தச்சுருதிமாத்திரங் கேட்டதொழிந்து மாயையு
மவித்தையுஞ் ஜீவேசராளென்கிற வாபாசங்களைக்கற்பித்ததென்கிற
சுருதியை நீ கேட்கவில்லையோ வானாற் சுருதிஇரண்டுஞ்சொல்லுவா
னெனென்றால் எப்படியானாற் சுவர்க்காதிகளைச்சொல்லி வஞ்சிக்கிற
தோ வப்படிப்போலே கருமபலப்பிரதரா யொரு ஈசரனுண்டென்று
சொல்லி வஞ்சிக்கிறது அதிகாரிக்குச் ஜீவேசர ஜகத்தெல்லாம்
பொய்யென்று பரமார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்றறி. (கௌஎ)

ஈசரனுஞ் ஜீவனைப்போலே பொய்யென்று யெதினாலே
சொல்லுகிறதென்ற லீசரனுஞ் சொப்பனபுருடன்போலே பிராந்
திகற்பிதனானபடியினாலேயென்றறி யெப்படியென்றாற் ஜீவன்றன்
னுடைய சொருபத்தையறியாத வஞ்ஞானமோகத்தினாலே யெப்
படிக்கற்பிக்கப்பட்டானோ வப்படிப்போலே தன்னையறியாத வஞ்

ஞானப்பிராந்தியினாலே சொப்பன புருடன்போலே கற்பிதஞானபடி
பினாலே ஈசுரனும் வஸ்துவன்று பொய்யென்றறி. (கசுஅ)

தன்னஞ்ஞானத்தினாலே ஈசுரனெப்பழிகற்பிக்கப்பட்டான்
மாயாகற்பிதரென்றன்றோ சுருத்சொல்லுகிறதென்றாற் சொல்லுகி
றோந் தன்னையறியாதவஞ்ஞானம் யாதொன்றுண்டோ வந்தவஞ்ஞா
னந்தானேசமட்டியியட்டி பேதத்தினாலேகமென்று மனேகமென்
றுஞ்சொல்லப்படு மெப்படியானாற் சமட்டியாய்வனமென்று சொல்
லுகிறபோ தேகமாயும் வியட்டியாய்விருக்காங்கென்று சொல்லுகிற
போ தனேகமாயுஞ் சொல்லப்படுகிறதோ வப்படிப்போலே வஞ்ஞா
னமு மேகமாயு மனேகமாயு மிருக்கு மதிலே யேகமாய்ச்சமட்டியா
யிருக்கிற வஞ்ஞானத்திற்குத்தானே மாயையென்றுபெயர் அதினா
லேகற்பிக்கப்பட்டவர் ஈசுர னிவர்தானே சமட்டிசாக்கிரதாதி யவத்
தாத்திரயாபிமானத்தினாலே விராட்டென்று மிரணியகர்ப்பரென்று
மந்தரியாமியென்றுஞ் சொல்லப்படுவர் சர்வஞ்ஞாத்துவ சர்வேசுரத்து
வாதி குணத்தோடேகூழினவர் ஈக்ஷணாதிப்பிரவேசாந்த சிருஷ்டியே
யவருக்குச் சமுசாரமென்று சொல்லப்படுமென்றறி வியட்டியா ய
னேகமாயிருக்கிற வஞ்ஞானமே அவித்தையென்றுசொல்லப்படு மதி
னாலே கற்பிக்கப்பட்டவன் ஜீவன் அந்தவவத்தாத்திரயாபிமானத்தினா
லே விசுவதைசதப்ராஞ்ஞானென்று சொல்லப்படுவன் கிஞ்சிக்குத்
துவ கர்த்துருத்துவ போக்துருத்துவ பிரமாத்துருத்துவாதி குணங்க
ளோடேகூழியிருப்பன் சாக்கிராதிமோக்ஷபரியந்த மிவனுடைய சமு
சாரமென்றுசுருதியிலே சொல்லப்படுகிற தாகையினாலே தன்னு
டைய வஞ்ஞானப்பிராந்தியினாலே ஜீவேசுரஜகத்துக்கள்முன்றுங் கற்
பிக்கப்பட்டுதுக ளாகையினாலே ஈசுவரனும் வஸ்துவன்றென்றறி.
(ஈசு-ஈஎய-ஈஎக-ஈஎஉ-ஈஎங்-ஈஎசு)

சீடன்கேட்கிறான் வாரும் ஏ குரோ தன்னையறியாதவஞ்ஞா
னம் தனக்குச் ஜீவத்துவபிராந்தியை வுண்டாக்கிறதிலே காரணமாக
கலாமெப்படிப்போலென்றால் ரச்சவையறியாதவஞ்ஞானஞ்சர்ப்பப்பி
ன்ராந்திக்குமாதீரமன்றோகாரணமாகு மப்படிப்போல தன்னுடைய
வஞ்ஞானந்தனக்கு ஜீவத்துவப் பிராந்தியிலேமாதீரங் காரணமாக
கலாமெழிந்து நசுரகப்பிராந்திக்கு எப்படிக்காரணமாமென்று
சீடன்கேட்டான் குரு சொல்லுகிறார். (௩௭௫)

எதினாலே தன்னுடைய வஞ்ஞானமானது மூன்றுக்குங் காரண
மென்று சொல்வதென்றால் அஞ்ஞானத்தினாலே மூன்றுவிதப்பிரா
ந்தி யுண்டாயிற்று ஜீவனென்று மீசுரனென்றுஞ் ஜகத்தென்றும் இப்
படி மூன்றுவிதப்பிராந்தி யொருமித் தெக்காலத்திலே யுண்டாயிற்று
மூன்றுவிதப்பிராந்தியு மொருமித் துண்டாயிற்றென்று பெதினாலே
சொல்லுகிறதென்றும் ஜீவப்பிராந்தி யெப்போதுண்டாகித்தோ கப்
போ நசுரஜகப்பிராந்திகளு முண்டாகிறது ஜீவப்பிராந்தி மெப்போவ
லயிக்கிறதோ வப்போ நசுரஜகப்பிராந்திகளும்கூட லயிக்கிறது இப்
படி மெக்கேகண்டோமென்றும் சாக்கிரசொப்பனங்களிலே ஜீவப்
பிராந்திவருவதெப்போது நசுரஜகப்பிராந்தியுங் கூடவருகிறது கலா
மெய் சமுத்திரச்சாசமாதிகளிலே ஜீவப்பிராந்தி போகிறபோது
வதசுரஜகூடப் போகிறது கண்டோம் அனுவமன்றியிலே ஞானத்
திருவெ ஓட்டப்பிராந்தி ஆத்தியந்திக நிவர்த்தியாகிறபோது நசுர ஜக
ப்பிராந்திகளு மாத்தியந்திக நிவர்த்தியாகிறது சொச்சொருப ஞான
த்தினாலே அஞ்ஞான கஷ்டமாய் பிராந்தி நிவர்த்தாளா யிருக்கிற
புறந்தவர்கள் பிரத்தியக்ஷமாய் அத்தொய்த ஞானத்தை யறுப
படித்து ஞானபடியினாலே தன்னையறியாத வஞ்ஞானமே ஜீவேசுர
ஜகத்தருபயிருக்கிற பிராந்தித்திரயத்திற்குங் காரணமாகலா மெ
ய் உதி. (௧௭௭-௧௭௭-௧௭௭-௧௭௭-௧௭௭)

வாரும் ஏ குரோ இப்படி ஈசரன் தன்பிராந்தி கற்பிதரானால்
அப்போ தன்பிராந்தியென்றல்லோ தோணவேண்டு மப்படியில்லாம
ஈசரன் சர்வகாரணரென்று மவராலே நான் கற்பிக்கப்பட்டோமென்
றுத் தோணுகிற தாகையினாலே தன்னுடைய பிராந்தியினாலே ஈசர
ஜகத்துக்கள்கூட கற்பிக்கப்பட்டதென்கிறது யெப்படிக்கூடும் விருத்
தமாமன்றோ பிருக்கிறதென்று சீடன் கேட்டான் குரு சொல்லுகி
ருர்.

வாராய் சீடா ஈசரன் சொப்பிராந்தி கற்பிதரானால்
லேதான் நானு் சிருஷ்டிக்கப்பட்டோமென்று தேர்ணுகிறது விரோத
மன்றோவென்றால் விரோதமில்லை யப்படி விபரீதாநுபவங் கண்டப
டியினாலே தோணலாமே எங்கே கண்டோமென்றால் வெகுநானைக்
குழன்னே மரித்துப்போன பிதாவைச் சொப்பனத்திலே காணுகிற
ன் அந்தப் பிதாதன்னுடைய சொப்பனப்பிராந்தியினாலே கற்பிக்கப்
பட்டா னப்படியானாலு மவனமக்குப் பிதா வவனிடத்திலே நின்று
நாமுண்டானோமென்று தன்பிராந்திகற்பித பிதா தனக்குக்காரணமா
யப்போ பிராந்தியினாலேதோணுகிறது சொப்பனத்திலே தோணுகி
கிரகட்க்ஷேத்திராதி ஜகத்தெல்லாந் தன் சொப்பனப்பிராந்தியினாலே
தோணிானாலுஞ் சொப்பனப்பிதாவினாலே சம்பாதிக்கப்பட்டதாய்ப்
பிதா நமக்குத் தேடிவைத்தாரென்று விபரீதமாய்த்தோணுகிறது தன்
சொப்பனப்பிராந்தியினாலே பிதா கிரகட்க்ஷேத்திரங்கள் கற்பிக்கப்
பட்டாலும் பிதாவினாலே தானுந் தன்னுடைய கிரகட்க்ஷேத்திராதி
களுங் கற்பிக்கப்பட்டதாய்ச் சொப்பனகாலத்திலே எப்படித்தோணு
கிறதோ அப்படிப்போலே தன் பிராந்தியினாலே ஈசரஜகத்துக்களுங்
கற்பிக்கப்பட்டாலு மீசரனாலே தானுஞ் ஜகத்தும் கற்பிக்கப்பட்ட
தாய் விபரீதமாய்த் தோணலாம் தோஷமில்லையென்றறி ஏனென்றால்
அகழித கழிதத்திலே சமர்த்தையாயிருக்கிற மாயையினுடைய விலாச

சீடன்கேட்கிறான் வாரும் ஏ குரோ தன்னையறியாதவஞ்ஞா
னந் தனக்குச் ஜீவத்துவபிராந்தியை வுண்டாக்கிறதிலே காரணமாக
லாமெப்படிப்போலென்றால் ரச்சுவையறியாதவஞ்ஞானஞ்சார்ப்பப்பி
ன்ரரந்திக்குமாத்திரமன்றோ காரணமாகு மப்படிப்போல தன்னுடைய
வஞ்ஞானந்தனக்கு ஜீவத்துவப் பிராந்தியிலேமாத்திரங் காரணமா
கலாமொழிந்து ஈசரசகப்பிராந்திக்கு எப்படிக்காரணமாமென்று
சீடன்கேட்டான் குரு சொல்லுகிறார்.

(௩௬)

எதினாலே தன்னுடைய வஞ்ஞானமானது மூன்றுக்குங் காரண
மென்று சொல்வதென்றால் அஞ்ஞானத்தினாலே மூன்றுவிதப்பிரா
ந்தி யுண்டாயிற்று ஜீவனென்று மீசரனென்றுஞ் ஜகத்தென்றும் இப்
படி மூன்றுவிதப்பிராந்தி யொருமித் தெக்காலத்திலே யுண்டாயிற்று
மூன்றுவிதப்பிராந்தியு மொருமித் துண்டாயிற்றென்று மெதினாலே
சொல்லுகிறதென்றும் ஜீவப்பிராந்தி யெப்போதுண்டாகிறதோ வப்
போ ஈசரசகப்பிராந்திகளு முண்டாகிறது ஜீவப்பிராந்தி யெப்போ
லயிக்கிறதோ வப்போ ஈசரஜகப்பிராந்திகளும் கூட லயிக்கிறது இப்
படி யெங்கேகண்டோமென்றும் சாக்கிரசொப்பனங்களிலே ஜீவப்
பிராந்திவருகிறபோது ஈசரஜகப்பிராந்தியுங் கூடவருகிறது வன்
டோம் சூத்திரமர்ச்சாசமாதிகளிலே ஜீவப்பிராந்தி போகிறபோது
வதகருக்கூடப் போகிறது கண்டோம் அதுவுமன்றியிலே ஞானத்
திருவெ ஜீவப்பிராந்தி ஆத்தியந்திக நிவர்த்தியாகிறபோது ஈசரஜக
ப்பிராந்திகளு மாத்தியந்திக நிவர்த்தியாகிறது சொச்சொருப ஞான
த்திருவெ அஞ்ஞான கஷ்டமாய் பிராந்தி நிவர்த்தாளா யிருக்கிற
கஷாத்துமாக்கள் பிரத்தியக்ஷமாய் அத்தொய்த ஞானத்தை யதுப
வித்திடு ஞானபடியினாலே தன்னையறியாத வஞ்ஞானமே ஜீவேசர
சகத்துருவாய் இருக்கிற பிராந்தித்திரயத்திற்குங் காரணமாகலா மெ
ன்றி.

(களக-களக-களக-அ-களக)

வாரும் ஏ குரோ இப்படி ஈசரன் தன்பிராந்தி கற்பிதராணல்
அப்போ தன்பிராந்தியென்றல்லோ தோணவேண்டு மப்படியில்லாம
ஈசரன் தர்வகாரணரென்று மவராலே நான் கற்பிக்கப்பட்டோமென்
றுத் தோ னுநிற தாகையினாலே தன்னுடைய பிராந்தியினாலே ஈசர
ஜகத்துக்கன்கூட கற்பிக்கப்பட்டதென்கிறது யெப்படிக்கூடும் விருத்
தமாயன்றோ யிருக்கிறதென்று சீடன் கேட்டான் குரு சொல்லுகி
றார். (௧௮)

வாராய் சீடா ஈசரன் சொப்பிராந்தி கற்பிதராணல்வொ
லேதான் நான் கிருஷ்டிக்கப்பட்டோமென்று தோ னுகிறது விரோத
மன்றோ வென்றால் விரோதமில்லை யப்படி விபரீதா நுபவங் கண்டப
டியினாலே தோணலாமே என்கே கண்டோமென்றால் வெகுநானைக்
குழன்னே மரித்துப்போன பிதாவைச் சொப்பனத்திலே காணுகிற
ன் அந்தப் பிதாதன்னுடைய சொப்பனப்பிராந்தியினாலே கற்பிக்கப்ப
ட்ட சொப்படியானாலு மவனமக்குப் பிதா வவனிடத்திலே நின்று
நாமுண்டானோமென்று தன்பிராந்திகற்பித பிதா தனக்குக்காரணமா
யப்போ ப்ராந்தியினாலேதோணுகிறது சொப்பனத்திலே தோணுகி
கிரகட்கேஷத்திராதி ஜகத்தெல்லாம் தன் சொப்பனப்பிராந்தியினாலே
தோணிணாலுஞ் சொப்பனப்பிதாவினாலே சம்பாதிக்கப்பட்டதாய்ப்
பிதா நமச்சூத் தேடிவைத்தாரென்று விபரீதமாய்த்தோணுகிறது தன்
சொப்பனப்பிராந்தியினாலே பிதா கிரகட்கேஷத்திரங்கள் கற்பிக்கப்
பட்டாலும் பிதாவினாலே தானுந் தன்னுடைய கிரகட்கேஷத்திராதி
களுங் கற்பிக்கப்பட்டதாய்ச் சொப்பனகாலத்திலே எப்படித்தோணு
கிறதோ அப்படிப்போலே தன் பிராந்தியினாலே ஈசரஜகத்துக்காளுங்
கற்பிக்கப்பட்டாலு மீசரனாலே தானுஞ் ஜகத்தும் கற்பிக்கப்பட்ட
தாய் விபரீதமாய்த் தோணலாம் தோஷமில்லையென்றறி ஏனென்றால்
அகடித கடிதத்திலே சமர்த்தையாயிருக்கிற மாயையினுடைய விலாச

பூதமாயுஞ் ஜீவேசுர ஜகத்தாகாரமாகியுந் தோணுகிற வாசனை யனாதி யானபடியினாலே பூருவ பூருவ வாசனாப்பிராந்தி தோணுகிறதிலே விரோதமில்லையென்றறி. (கஅக-கஅஉ-கஅங)

வாருமையா ஏ குரோ இந்த மாயையினுடைய மகிமை மஹா வாச்சரியமாயிருக்கிற தேனென்றால் அசத்தியமாயிருக்கிற மாயை சத்தியம்போல விளங்குகிறது இதுக்கு இப்படிப்பட்ட சத்தி எங்கே யுண்டாயிற்று கொல்லுமென்று சீடன்கேட்டான் குரு சொல்லு கிறார். (கஅச)

வாராய் சீடா தூர்க்கடகாரியாயிருக்கிற மாயையிலே அதிசய மேது இந்தச்சாமர்த்தியம் அதுக்கு சுபாவமேயன்றியிலே ஒன்றினாலே வந்ததன்று ஒருஇந்திரஜாலக்கார னாகாசத்திலே நகர்ங் காண்பி க்கவில்லையோ நித்திரைமுதலாய்ச் சொப்பனத்திலே ஜீவேசுர ஜகத் தைச் சிருஷ்டிக்கவில்லையோ அதுகளுக்குத்தானே யித்தனைச்சாமர்த் திய முண்டானால் சர்வோபதான காரணமாயிருக்கிற இந்த மஹா மா யைக்கி இப்படிப்பட்ட சாமர்த்திய முண்டென்கிறதிலே கேட்கவேண் டோ சந்தேகமில்லை ஆகையினாலே தன்னுடையபிராந்தியினாலே ஜீவேசுரஜகத்தெல்லாம் தோணுகிறதுமாத் திரமேயொழிய பரமார்த் தமாய்ச் சத்தியமன்று இப்படிவஸ்துவாயிருக்கிற வாத்மாவினிடத் திலே யவஸ்துவாயிருக்கிற ஜகத்தவாரோவிக்கப்பட்ட தென்கிற அத்தியாரோபஞ் சொல்லப்பட்டுது. (கஅரு)

இந்த வத்தியாரோபப் பிரகரணத்தை யாதொருவித்துவானான வன் நன்றும்ப்பராமரிசித்துப்பார்க்கிறானே அவன் இத்தனைஜகத்துஞ் சகலசம்சாரமும் ஆகியவனைத்தும் மாயாமயம் மித்தை தோணுகிறது மாத் திரஞ் சொப்பனம்போலேபிராந்தியினாலே யென்றறிந்து இதை ப்பூருவம்போலே சத்தியமாயஎண்ணாம லிது யெப்படிப்போமெ ன்று அதற்கு அபவாதத்தையிச்சிப்பன். (கஅசு)

ஸ்ரீகுருகடாட்சங் ஸ்ரீகரபாத்திரசுவாமிகள்தையீனாலே வநுக்
கிரகம்பண்ணிய ஞானபோதமாகிய வேதாந்த தரிசனம். (கஅஎ)

முதலாவது அத்தியாரோப் பிரகரணமுற்றிற்று.

இரண்டாவது அபவாதப்பிரகரணம்.

சீடன் கேட்கிறான் வாரீர் ஏ குரோ அவித்தையானது அனாதி
யென்றன்றோ சொல்லப்பட்டது ஆகையினாலே அதற்கு அபவாதமெ
ப்படிச்சொல்லப்படும் எனக்குச்சமுசயமாயிருக்கிறது இந்தச் சமுசய
த்தைப் போக்கவேண்டுந் தேவரீர் தயாசமுத்திரமாயிருக்கிறவரன்
றோ ஆதியில்லாதமாயைக்கந்தமெப்படிவருஞ் சொல்லுமென்று கே
ட்ட சீடனைப்பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார். (க)

வாராய் சீடா ஏ வித்துவான் நீசொன்னது சத்தியந்தான் அவி
த்தை அனாதிதான் சந்தேகமில்லை அப்படியானாலும் அதற்கு அவ
தியுண்டு ஏதென்றால் வித்தியோதயமே யவித்தைக்கு அவதியென்று
சகல சாஸ்திரங்களிலேயுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ ஆகையி
னாலே பிரகாசம்வந்தா லந்தகார மெப்படி அவதியாமோ அப்படிப்
போலே ஞானம்வந்தா லஞ்ஞானம் அவதியையடைந்து நசித்துப்
போமென்கிறதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். (உ)

இவ்விடத்திலே சகல வஸ்துக்களுக்கும் ஏதுவென்றுஞ் சொரு
பமென்றுங் காரியமென்றும் அவதியென்றும் பலமென்றும் இப்
படி ஐந்துவிதமாய் அசங்கிரமாகிய பிரிச்சல் சொல்லப்படுகிறது ஏது
வாதியாயிருக்கிற இந்த ஐந்துவித அசங்கரங்களும் அத்தொய்தமா
யிருக்கிற பரமாத்துமாவுக்குமாத்திரஞ் சொல்லக்கூடாது அவரிடத்
திலே பொய்யாய்க் கற்பிதமாயிருக்கிற மாயாதி அண்டபரியந்தமா

யிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் ஏதுமுதலான ஐந்துவித அசங்கர முன்மொன்றறி. (௩-௪)

வாராய் சீடா இந்த மாயைக்கு ஏதுமாத்திர மில்லை யேனென்று விதுவொன்றினாலே வுண்டாக்கப்பட்டதன்று சொதசித்தமாயகுதியாய்ப் பிரமத்தினிடத்திலே யிருக்கிறது சிருஷ்டியாதியிலே யிது விசிரம்பனமாகிறதற்கு ஒருவேதுவுமில்லை தான்ருனே விசிரம்பனத்தை யடைகிறது ஆகையினாலே யேதுவில்லையென்றறி இதற்குப் பிரமாணமேதென்றால் ஸ்ரீவசிட்டரிப்படிச்சொல்லியிருக்கிற சதுவே பிரமாணம். (௫)

அனந்தசத்திமானாய்ப் பூரணரா யிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்திலே நின்றும் நாமரூப விபாகங்களைக் கற்பிக்கிறதா யொரு சத்தி கிளம்பித்து ஜலத்திலேநின்று மொரு குமிழிகிளம்பினு லெப்படியோ வப்படிப்போலேதானே கிளம்பித்தென்று ஸ்ரீவசிட்டர்கொன்றார். (௬)

மாயைக்கேது வில்லையென்கிறது கூடாது யேனென்றால் மயசத்தி கூடாகாமாய் வியத்தமாகிறதற்குக் குலாலவியாபார மேகவாகிருப்போலே பிரமத்தினிடத்திலே யவ்வியத்தமாகிருக்கிற சத்தி வித்தமாகிறதற்கு ஈசரசங்கற்பமே யேதுவாகட்டுமென்றால் மஹாப்பிரளயத்திலே ஈசரனுமில்லாமற் பிரமமாத்திர யிருக்கிறபடியினாலே ஈசரசங்கற்பமேதுவாகமாட்டாது பிரளயத்திலே ஈசரன் அவ்வியாகிருதரா யிருக்கிறாரென்றா லப்போ சகலஜீவாரும் ஒகத்து மவ்வியாகிருதரா யிருக்குமென்றறியவேண்டும் அப்போ ஜீவான்வந்திருக்கிறாப்போலே லயித்திருக்கிற ஈசரனுக்குச் சங்கற்பங்கூடாது நித்திராசத்தியானது சொப்பனமாய் விசிரிம்பிக்கிறாப்போலே பிரளயத்திலே லயித்திருக்கிற மாயாசத்தி தான்ருனே விபாககற்

பனைக்கேற்பட்டு விசிரிம்பிக்குறபோது ஈசுரனென்றுஞ் சங்கற்பமே
யவருடைய வியாபாரமென்றுஞ் ஜகத்தென்றுஞ் ஜீவாளென்றும்
நானாவிதாகாரமாய் வியத்தமாகிறது இப்படி மாயைதானே அவ்வி
யாகிருதராயிருக்கிற ஈசுரனையுந் தான் விசிரிம்பத்து வியத்தமாய்ப்
பண்ணுகிறபடியினாலே ஈசுரசங்கற்பம் தன்னை யுண்டாக்கின மா
யைக் கேதுவாகமாட்டாது ஆகையினாலே பிரளயத்திலே சன்மாத்
திரமாய்ச் சேஷித் தோரிச்சையுமன்றியிலே நிர்விகற்பமாய்ச் சத்த
மா பிருக்கிற பிரமத்தினிடத்திலே அவ்வியத்தமாயிருந்த மாயை
சிருஷ்டியாதிகிலே விசிரிம்பிக்குறபோது மனதென்கிற பெயராய்
வியத்தமாயிற்று அந்த மனோசத்திவிலாசத்தினாலே ஈசுரனென்றுஞ்
ஜீவாளென்றுஞ் ஜகத்தென்றும் நானாவிதப்பிராந்தியான திந்திர
சாலம்போலே தோணுகிறது இப்படி மாயையுல்லாசத்தை யடைகி
றதே யுற்பத்தியென்றுஞ் சங்கோசத்தையடைகிறதே பிரளயமென்
றுஞ் சொல்லப்படு மிப்படி மாயை தானானே யுண்டாய்த் தான்
ானே மறைகிறபடியினாலேயும் அனாதியானபடியினாலேயும் மாயை
க் கேதுவில்லையென்கிறது சொல்லப்பட்டது. (எ-அ-க)

மாயைக்குச்சொருபமேதென்றால் அநிர்வசநீயமே சொருபம்
ரெனன்றால் வாதிக்கப்பட்டுபோகிறதினாலே சத்துமன்று திரிசியமாய்
க்காணப்படுகிறபடியினாலே யசத்துமன்று விருத்தமானபடியினாலே
யுபயாந்தகமன்று ஆகையினாலே யநிர்வசநீயமென்று வித்துவாம்
சாளாலே சொல்லப்படுஞ் சத்தாவதே தசத்தாவ தேதென்றால் மா
யைக்கு அநிஷ்டானமாய்ச் சன்மாத் திரமாய் அத்தொய்தமாயிருக்கி
றபிரமனே சத்த மாகாநாரியமாய் நாமரூபாத்மகமாயிருக்கிற சகல
ஜகத்தும் அசத்து மாயாசத்தியாவ தேதென்றால் இரண்டென்று காரி
யத்திற்கு மதிஷ்டானத்திற்கும் விலக்ஷணமாயிருக்கும் அதெப்படிப்
போலென்றற் சொல்லுகிறோம். (உ-யக)

அக்கினி அதிஷ்டானம் அதிலே கிளம்புகிற பொறிகாரியம் இரண்டுமன்றியிலே அக்கினியிலே இருந்துகொண்டு பொறியாகிற காரியத்தையுண்டாக்கிற சத்தியினது காரியங்கண்டபடியினாலே இதற்குக்காரணமாயொரு சத்தியுண்டென் றெப்படி அநுமானத்தினாலேயறியப்படுகிறதோ மிருத்திகை அதிஷ்டானம் பெருத்து வர்த்து ளாகாரமாயிருக்கிற கடங்காரியம் இந்த மிருத்திகையுமன்றியிலே கடமுமன்றியிலே இரண்டுக்கும் விலக்ஷணமாய்க்காரியங்கண்டபடியினாலே சத்தியுண்டென் றெப்படி யநுமானம் பண்ணப்படுகிறதோ ஜல மதிஷ்டானங் குமிழிகாரியம் இரண்டுக்கும் விலக்ஷணமாய்ச் சத்திகாரியத்தினாலே யெப்படியநுமானம் பண்ணப்படுகிறதோ பாம்புமுட்டை யதிஷ்டானம் பாம்புகாரியம் அதிலே சத்தியெப்படி அநுமானம் பண்ணப்படுகிறதோ விரையதிஷ்டானம் மரங்காரியம் அதிலே சத்து யெப்படி யநுமானம் பண்ணப் படுகிறதோ சுழுத்தியிலே நீருவிகாரமாய் நித்திரைபண்ணுகிற ஜீவன் அதிஷ்டானஞ் சொப்பனப்பிராந்தி காரியம் அதிலே சொப்பனத்தைக் கற்பிக்கிற நித்திராசத்தி யதிஷ்டானமுமன்றியிலே காரியமுமன்றியிலே விழித்தபிறகுண்டாகிற நினைவினா லெப்படியறியப்படுகிறதோ அப்படிப் போலே பிரமத்தினிடத்திலே யிருக்கிறசத்தியானது ஜகப்பிராந்தியைக் கற்பிக்கிறது அந்தச்சத்திக்கு பிரமம் அதிஷ்டானஞ் ஜகத்துக்காரியம் இந்த இரண்டுமன்றியிலே சத்திக்குச் சொரூபங் காண விட்டாலுஞ் ஜகத்தாகிற காரியங் கண்டபடியினாலே இதற்குக்காரணமாயொரு சத்தி யுண்டென் றநுமானத்தினாலே அறியப்படுகிறது ஆகையினாலே சத்தி பிரமமுமன்று ஜகத்துமன்று பின்னை அதற்குச் சொரூபந்தா னேதென்றால் இரண்டுமன்றியிலே யேதோ யெப்படியோ அதுதான் சொரூபம் ஆகையினாலே இன்ன திப்படிப்

பட்டதென்று சிந்திக்கப்படாதபடியினாலே மாயைக்குச் சொருபம் அநிர்வசநீயமென்று சொல்லப்பட்டது. (கஉ-கங்-கச-கரு-கசு-கள)

மாயைக்குக் காரியமேதென்றால் அத்தொய்தமாயிருக்கின்ற பிரமத்தினிடத்திலே ஆவரண விக்ஷேபசத்தி சாமர்த்தியத்தினாலே ஜீவேசுர ஜகத்துருபமாயிருக்கின்ற பிராந்தியைக் கற்பிக்கிறதே மாயைக்குக்காரியம் அது எப்படியென்றால் அவ்வியத்தமாயிருந்த சத்தி மனோருபமா யெப்போ வியத்தமாகிறதோ அப்போ ஜகத்தாகிற விருஷங்களுக்கு அங்கு ரபந்திகளாயிருக்கிற மனோவாசனைகள் முனைக்கிற துகள் ஆகையினாலே மனோவிசாலமாயிருக்கிற சங்கற்பவாசனையினாலே ஜகத்துக்கள் சொப்பனம்போலே கற்பிக்கப்பட்டுதுகள் அதுக்குள்ளே யகப்பட்டவாளாயிருக்கிற ஜீவேசுராரும் ஜகத்துக்குள்ளே யந்தற்பூதாளானபடியினாலே ஜகத்துப்போலே இவாளு மனோவிலாச சங்கற்பத்தினாலே கற்பிக்கப்பட்டவாள் அதெப்படிப்போலேயென்ற சொப்பனத்திலே காணப்படுகிற ஜகத்தெல்லா மனோவிலாச மாத்திரத்தினாலேதோணுகிறது அது மத்தியிலே தோணுகிற ஜீவேசுராரும் அதிலேயந்தற் பூதாளானபடியினாலே மனோவிலாசசத்தியினாலெப்படி கற்பிக்கப்படுகிறார்களோ அப்படிப்போலேயும் பித்திகையிலே வர்ணத்தினாலே ஜீவேசுரஜகத்துக்கள் சித்திரமா யெழுதினாலந்தச் சித்திரஜகத்திலே யேகதேசமாயிருக்கிற ஜீவேசுராரும் அந்தற் பூதாளானபடியினாலே வர்ணத்தினாலே யெப்படி யாரோபிக்கப்படுவாளோ அப்படிப்போலேயும் மனோவிலாச கற்பனா மயமாயிருக்கிற ஜகத்திலே யேகதேசாளா யந்தற்பூதாளாயிருக்கிற ஜீவேசுராரும் மனோவிலாச கற்பிதாளென்றறி. (கஅ-கக-உ௦)

இப்படி மனக்கற்பிதாளானபடியினாலே ஜீவேசுராராஞ் ஜகத்தைப்போலே கற்பிதாளென்று சொல்லுகிறதிலே சந்தேகமில்லையெதினாலே யென்றால் மாயை ஜீவேசுராளென்கிற யாபாசங்களைக் கற்

பித்ததென்கிற ஈருதியினாலேயு ஸ்மிருதியினாலேயு மனக் கற்பிதா
 னென்கிறதறியலாம் ஸ்மிருதி யாவதேதென்றால்மேற்சொல்லுகிறேன்
 வாசித்தவசனம் அவனென்றும் நானென்று மிதுவென்று மதுவெ
 ன்று மென்புத்திரனென்று மென்றனமென்றும் நானுவிதமாய்
 மனோ வாசனைதானே பித்திரஜாலம்போலே பித்தனம் பன்னுகிற
 தென்று சொல்லுகிறது. (உக-உஉ-உஉ-உஉ)

இத்தஸ்மிருதி ஜீவேசுர ஜகத்து மூன்றையு மெங்கேசொல்லு
 கிறதென்றற் சோகமிதமென்கிற பதங்கண் மூன்றினாலேயும் ஜீவே
 சுர ஜகத்துக்கள் மூன்றும் சொல்லப்பட்டது எப்படியென்றால் ஜக
 தென்கிற தற்சப்தத்தினாலே யவனென்று பதோகூத்துவாதி குண
 வானுருக்கிற ஈசான் சொல்லப்பட்டான் அகமென்கிற பதத்தினா
 லே நானென்றபிரமணியாய்க் கர்த் தத்துவாதிஞானவாது விஞ்சுகிற
 ஜீவன் சொல்லப்பட்டான் இசமென்கிற பதத்தினால் மிதுவென்று
 மென்றதென்றும் போக்கிய ரூபமாயிருக்கிற சகல ஜகத்துஞ் சொல்
 லப்பட்டது ஆகையினாலே இப்படிச் ஈருதி ஸ்மிருதிகளினாலேயும்
 புகத்தினாலேயு மதுபவத்தினாலேயுஞ் ஜீவேசுர ஜகத்துக்கள் மனோ
 விவாகர்த்தங்களைன்கிறது சித்தமாச்சது. (உரு-உச-உஎ)

இதிலே யதுபவமேதென்றற் சாக்கிரஞ் செய்பவனங்களிலே
 மனோ வாசனைகள் முகூத்தமாத் தித்திலே ஜீவேசுர ஜகத்துக்கள் கா
 ணப்படுகிறதுகள் சுஜத்தி மூர்த்தா திகளிலே வாசனைகள் மறைத்து
 போகிறபோது தோனாமற்போகிறதுகள் இது யெல்லாராலேயு மது
 பவக்கப்படுகிறது ஞானத்தினாலே வாசனைகளெல்லாம் நன்றாய் நிவர்
 த்தியாகிப்போது ஜீவேசுர ஜகத்துக்களும் நிவர்த்தியாகிறது இது
 புரணதிருவந்தினாலே அத்தொய்த ஞானிகளாயிருக்கிற மஹாத்து
 மாக்கள் ஜீவேசுர ஜகத்தையெல்லாம் விட்டு அத்தொய்தத்தை யதுப

விக்கிராக ளாகையினாலே மனோவாசனா கற்பிதங்களென்று சத்திக்
குக்காரியஞ்சொல்லப்பட்டது. (௨௮-௨௯)

மாயைக்கவதி ஏதென்றால் மஹாவாக்கியார்த்த விசாரத்தினாலே
யுண்டாகிற ஞானமே அவதியென்று சொல்லப்படும் ஏனென்று வீ
தாயை அவிசாரத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியினாலே
விசாரம்வருகிறபோது நசித்துப்போகிற தானபடியினாலே வித்தையே
அவதி அதெப்படிப்போலென்றும் சொல்லுகிறோம். (௩௦)

சுராதியாதியாயிருக்கிற ரோகங்கள் கருமவசத்தினாலே யுண்டா
கிறதுகள் அதைகள் அபத்தியத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டுவிருத்தி
படைகிறதுகள் எப்படி அபத்தியம் விருத்தி ஆக ஆக ரோகமும்
விருத்தியடைகிறதோ ரச்சவாதியிலே யிருக்கிற மாயையானது ரச்ச
சொருபத்தை விசாரியாத அவிசாரத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு விரு
த்தி அடைந்து எப்படி சர்ப்பாதிகளைக்காண்பித்துக்கொண்டு நிபிடமா
யிருக்கிறதோ அப்படிப்போலே மாயையும் அகேதுவாய்ச் சொத்சித்
தமாயினுதியாயிருந்தாலும் ஆத்மசொருபத்தை விசாரியாத அவிசா
ரத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு ஜகத்தாதிகளைக் காண்பித்துக்கொண்டு
நிபிடமாய் நன்றும் காடாந்தகாரம்போலே விருத்தியடையும். (௩௧-
௩௨)

இப்படி அவிசாரத்தினாலே காடாந்தகாரமாய் விருத்தியடைந்
திருக்கிற மாயை விசார முண்டானமாத் திரத்திலே அவிசாரமாகித்
ஜீவனம் நசிக்க நசிக்க மாயையுந் தன்னுடைய விசாலமாகிருக்கிற
ஜகத்தாதிகளோடேகூட நசித்துப்போம் எப்படிப்போலேயென்றால்
ரச்சவிலே விசாரத்திற்குமுன்னே சர்ப்பாதிகளைத் தோற்றுவித்துக்
கொண்டிருக்கிற சத்தி விசாரத்தினாலெப்படி நசிக்கிறதோ அப்படிப்
போலே விசாரத்தினாலே மாயையும் நசிக்கும் எப்படியானால் விசாரி

பித்ததென்கிற சுருதியினாலேயு ஸ்மிருதியினாலேயு மனக் கற்றிதா
 னென்கிறதறியலாம் ஸ்மிருதி யாவதென்குறும்மென்றொத்தென்குறும்
 வாசிட்டவசனம் அவனென்றும் நானென்று மிதுவென்ற மதவெ
 ன்று மென்புத்திரனென்று மென்றனமென்றும் நானுத்தாய்
 மனோ வாசனைதானே பித்திரஜாலம்போலே நிர்ந்தனம் மனநுநித
 தென்று சொல்லுகிறது. (உக-உக-உக-உக)

இந்தஸ்மிருதி ஜீவேசுர ஜகத்து மூன்றையு மென்கெசொல்லு
 கிறதென்றும் சோகமிதமென்கிற பதங்கண் மூன்றினாலேயும் ஜீவே
 சுர ஜகத்துக்கள் மூன்றும் சொல்லப்பட்டது எப்படியென்றால் நக
 யென்கிற தற்சப்தத்தினாலே யவனென்று பரோகதத்துவாதி குற
 வானுபிருக்கிற ஈசுரன் சொல்லப்பட்டான் அகமென்கிற பதத்தின
 லே நானென்றபிமானியாய்க் கர்த் தத்துவாதி குறவானு பித்தென
 ஜீவன் சொல்லப்பட்டான் இதமென்கிற பதத்தினாலே பதவென்று
 மென்னைதென்றும் போக்கிய ரூபமாயிருக்கிற சகல ஜகத்துந் பிசை
 லப்பட்டது ஆகையினாலே இப்படிச் சுருதி ஸ்மிருதிகளினாலே யு
 யுத்தினாலேயு மறுபவத்தினாலேயுந் ஜீவேசுர ஜகத்துக்கள் பித்த
 விலாசகற்பிதங்களென்கிறது சித்தமாச்சது. (உக-உக-உக)

இதிலே யதுபவமென்றும் சாக்கிரஞ் சொப்பனங்களிலே
 மனோவாசனைகள் முனைத்தமாத் திரத்திலே ஜீவேசுர ஜகத்துக்கள் கா
 ணப்படுகிறதுகள் சுழுத்தி மூர்ச்சா திகளிலே வாசனைகள் மறைத்து
 போகிறபோது தோனாமற்போகிறதுகள் இது யெல்லாராலேயு மறு
 பவிக்கப்படுகிறது ஞானத்தினாலே வாசனைகளெல்லாம் கன்றாய் நிவர்
 த்தியாகிறபோது ஜீவேசுர ஜகத்துக்களும் நிகர்த்தியாகிறது இது
 பூரணதிருஷ்டியினாலே அத்தொய்த ஞானிகளாயிருக்கிற மஹாத்து
 மாக்கள் ஜீவேசுர ஜகத்தை யெல்லாம் விட்டு அத்தொய்தத்தை யதுப

விக்கிரக வரலா கவிஞன் ல்வினாவாசனம் கந்திதங்கனென் று சத்தி
சூக்ஷ்மியத்வகாலம்பவம் பிது. (௨௮-௨௯)

மாயைக்கவதி சத்திவந்த க மறையவாசிப்பாத்த விசாரத்தினால்
யுண்டாஹ ஓர்வைய அலந்தியென் றுபொன் றுபாபும் மகன்கொ ள்
தபாய அநித பத்ததை யுபஜீவித்தகுகொன் றுருக்கிற மயக்குத்
விசாரம்ருகிதபிபாது சகித்துப்போகிற தானபயபினாலே வித்தகமே
அவதி அபிப்பாதுப்போகலென் றுற் சொல்லிவிடும். (௩௦)

சமர்த்தபாதிபாக்குகிற ப்ளாங்கன் மருமகை த்தினாலே மயக்கு
பிறதுசன் அநாண் அபதி யுத்ததை யுபஜீவித்தகுகொன் றுருக்கிற
மடைத்தெருகன் எப்படி அபதி யும் விருத்தி ஆக ஆக மேலாகு
விருத்தியடைந்தோ மச்சுலாதிபனை விருத்திற மாயையென் று
கொருபத்தை விசாரியாத ஆவிபாத்ததை யுபஜீவித்தகுகொன் று
த்தி அடைந்து எப்படி சர்ப்பாதினைக்காண் பிற்றுக்கொண்டு நிபபா
க்குக்கிறதோ அப்படிப்போலே மாயையும் அகேதுவாய்ச் சிசாசுதி
தபாபினாலேயுத்தானம் ஆம்மகைருபத்தை விசாரியாத ஆவி
பத்தை யுபஜீவித்தகுகொன் று ஆத்தாதினைக் காண் பிற்றுக்கொன்
தபபாய் கெளமுய கபாந்தகாரப்போலே விருத்தியடையும். (௩௧-
௩௨)

இப்படி அவிசாரத்தினாலே காடாந்துகாரமாய் விருத்தியடைந்
திருக்கிற மாயை விசார முண்டானமாத்திரத்திலே அவிசாரமாகித்
தீவனம் நசிக்க நசிக்க மாயையுந் தன்னுடைய விசாலமயிருக்கிற
துகத்தாதினைக்கோடேகூட நசித்துப்போம் எப்படிப்போலேயென் றுல்
மச்சவிலே விசாரத்திற்குமுன்னே சர்ப்பாதினைத் தோற்றுவித்துக்
கொண்டிருக்கிற சத்தி விசாரத்தினாலேப்படி நசிக்கிறதோ அப்படிப்
போலே விசாரத்தினாலே மாயையும் நசிக்கும் எப்படியானால் விசாரி

பித்ததென்கிற சுருதியினாலேயு ஸ்மிருதியினாலேயு மனக் கற்பிதா
 னென்கிறதறியலாம் ஸ்மிருதி யாவதென்றால்மேற்சொல்லுகிறதும்
 வாசிட்டவசனம் அவனென்றும் நானென்று மிதுவென்று மதுவெ
 ன்று மென்புத்திரனென்று மென்றனமென்றும் நானுவிதமாம்
 மனோ வாசனைதானே யிந்திரஜாலம்போலே நிர்த்தனம் பன்னுந்
 தென்று சொல்லுகிறது. (உக-உஉ-உஉ-உஉ)

இந்தஸ்மிருதி ஜீவேசுர ஜகத்து மூன்றையு மெங்கேசொல்லு
 கிறதென்றற் சோகமிதமென்கிற பதங்கண் மூன்றினாலேயும் ஜீவே
 சுர ஜகத்துக்கள் மூன்றும் சொல்லப்பட்டது எப்படியென்றால் ஜக
 மென்கிற தற்சப்தத்தினாலே யவனென்று பரோக்ஷத்துவாதி குண
 வானுபிருக்கிற ஈசுரன் சொல்லப்பட்டான் அகமென்கிற பதத்தினு
 லே நானென்றபிமானியாய்க் கர்த் தத்துவாதி குணவானு பிருக்கிற
 ஜீவன் சொல்லப்பட்டான் இதமென்கிற பதத்தினாலே மிதுவென்று
 மென்கிறதென்றும் போக்கிய ரூபமாயிருக்கிற சகல ஜகத்துஞ் சொல்
 லப்பட்டது ஆகையினாலே இப்படிச் சுருதி ஸ்மிருதிகளினாலேயும்
 யுத்தினாலேயு மதுபவத்தினாலேயுஞ் ஜீவேசுர ஜகத்துக்கள் மனோ
 விவாசகற்பிதங்களென்கிறது சித்தமாச்சது. (உரு-உரு-உரு)

இதிலே யதுபவமேதென்றற் சாக்கிரஞ் சொப்பனங்களிலே
 மனோவாசனைகள் மூளைத்தமாத் திரத்திலே ஜீவேசுர ஜகத்துக்கள் கா
 ணப்படுகிறதுகள் சுழுத்தி மூர்ச்சா திகளிலே வாசனைகள் மறைத்து
 போகிறபோது தோஷமற்போகிறதுகள் இது யெல்லாராலேயு மது
 பவிக்கப்படுகிறது ஞானத்தினாலே வாசனைகளெல்லாம் நன்றாய் நிவர்
 த்தியாகிறபோது ஜீவேசுர ஜகத்துக்களும் நிவர்த்தியாகிறது இது
 புராணதிருவ்யுத்தினாலே அத்தொய்த ஞானிகளாயிருக்கிற மஹாத்து
 மாக்கள் ஜீவேசுர ஜகத்தை யெல்லாம் விட்டு அத்தொய்தத்தை யதுப

விக்கிரக ளாகையினாலே மனோவாசனா கற்பிதங்களென்று சத்திக்
குச்சாரியஞ்சொல்லப்பட்டது. (உஅ-உக)

மாயைக்கவதி ரதென்றால் மஹாவாக்கியார்த்த விசாரத்தினாலே
மண்டாபிற ஞானமே அபத்தியென்று சொல்லப்படும் எனென்ற வித்
தமாயை அவிசாரத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியினாலே
விசாரங்கூறியோது, கசித்துப்போகிற தானபடியினாலே வித்தையே
அவதி அவிதப்படிப்போலென்றும் சொல்லுகிறோம். (உஉ)

சாரதி யாதியாயிருக்கிற கோகங்கள் கருமவசத்தினாலே மண்டா-
பிறதகர் அபவாத அபத்தியத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டிருத்தி
யடைகிறதகர் எப்படி அபத்தியம் விருத்தி ஆக ஆக கோகமுட்
யிருத்தியடைகிறதோ ரச்சவாதிமலே யிருக்கிற மாயையானது ரச்ச-
கோருபத்தை விசாரியாத அவிசாரத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு விரு-
த்தி அடைந்து எப்படி சர்ப்பாதிகளைக்காண்பித்துக்கொண்டு திட்டமா-
யிருக்கிறதோ அப்படிப்போலே மாயையும் அகேதுவாய்ச் சொதபித்
தமாய் உத்தியாயமுந்தாலும் ஆத்மகோருபத்தை விசாரியாத அவிசா-
ரத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு ஐகத்தாதிகளைக் காண்பித்துக்கொண்டு
திட்டமாய் கன்றாய் காடாந்தகாரம்போலே விருத்தியடையும். (உக-
உஉ)

இப்படி அவிசாரத்தினாலே காடாந்தகாரமாய் விருத்தியடைந்-
திருக்கிற மாயை விசார முண்டானமாத் திரத்திலே அவிசாரமாகிற
விவனம் கசிக்க கசிக்க மாயையும் தன்னுடைய விசாலமாயிருக்கிற
ஐகத்தாதிகளோடேகூட கசித்துப்போய் எப்படிப்போலென்றால்
ரச்சவிலே விசாரத்திந் குமுன்னெ சர்ப்பாதிகளைத் தோற்றுவித்துக்
கொண்டிருக்கிற சத்தி விசாரத்தினாலெப்படி கசிக்கிறதோ அப்படிப்-
போலே விசாரத்தினாலே மாயையும் கசிக்கும் எப்படியானால் விசாரி

க்கிறத்தற்கு முன்னே ரச்சவிலே தோன்றின சர்ப்பமுஞ் சத்தியும்
 விசாரித்தபிற்பாடு ரச்சவைத்தவிரயில்லை பின்னையோ ரச்சமாத்
 திரங்காணப்படுகிறதோ அப்படிப்போலே விசாரத்திற்கு முன்னே
 தோன்றினமாயையும் மாயாவிலாசமாயிருக்கிற ஜகத்தும் விசாரித்தபி
 ற்பாடு பிரமத்தைத் தவிரவில்லைப் பின்னையோ பிரமமாத்திரங் காண
 ப்படுகிறது.

(௩௩-௩௪-௩௫)

ஒருவஸ்துத்தானே யெப்படி பிரண்டுவிதமாய்த் தோணு
 மென்றால் அத்தொய்தமாய்ச் சன்மாத்திரமாயிருக்கிற பிரமமொன்று
 தானே விசாரத்திற்கு முன்னே யன்னியதாவாய்ச் ஜகத்தாகாமாய்
 த்தோணித்து விசாரித்தபிற்பாடு சொபாவமாய்த் தோணுகிற தெப்படி
 ப்போலென்றால் மிருத்துத்தானே விசாரத்திற்குமுன்னே கடமாய்த்
 தோணுகிறது விசாரத்தினாலே மிருத்திகையாய்த் தோணுகிறது
 விசாரத்திற்குமுன்னே கனகந்தானே கடகமகுட குண்டலமாய்த்
 தோணுகிறது விசாரத்தினாலே கனகமா யெப்படித் தோணுகிறதோ
 அப்படிப்போலே விசாரத்தினாலே பிரமமாத்திரம்தோணும் இப்படி
 யதார்த்தமாயிருக்கிற பிரமசொருபம் விசாரத்தினாலே ஏகமாய் அத்
 தொய்தமாய்ச் சுஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேத சூனியமாயிருக்கிற
 பிரமமொன்றும் வஸ்து அதுவே காலத்திரயத்திலு மிருக்கிறது அதி
 லே மாயையென்றுஞ் ஜகத்தென்று மொருகற்பனையு மொருக்காலு
 மில்லவேஇல்லையென் றிப்படியிருக்கிறபுத்தியே வித்தையென்று
 பெயர் இந்தவித்தையே அவித்தைக்கலதியாகலாமே இப்படி மாயை
 க் கவதிசொல்லப்பட்டு.

(௩௬-௩௭-௩௮)

மாயைக்குப் பலமேதென்றும் நிஷ்பலமாய்ச் சூனியமாய்ப் போ
 கிறதே பலம் ஏனென்றால் சசகிருங்கமென்று சொன்னால் சொல்லு
 கிற நாமமாத்திரமேயன்றியிலே அதற்குச்சொருப மெப்படிச்சூனி

யமோ அப்படி மாயையென்று சொல்லுகிறதுமாத்திரமொழிந்து
அதற்குச்சொரூபமேயில்லையென்று விசாரத்தினாலே தத்துவத்தை
யறிந்த ஞானிகள் சசகிருங்கம் போலே மாயையென்றுசொல்லுகிற
படியினாலே ஞானத்தினாலே சூனியமாய்ப்போகிறதே மாயைக்குப்
பலம். (௩௧)

இப்படியானு லெல்லாரு மேனிப்படிச் சொல்லவில்லையென்
றால் அஞ்ஞானிகள் மாயை சத்தியமென்றுசொல்லுவார்கள் விஜா
ரிக்கிறபேர் அநிர்வசநீயமென்றுசொல்லுவார்கள் ஞானிகள் சசகிரு
ங்கசமானமென்றுசொல்லுவார்க ளிப்படி மூன்றுவிதமாய்த்தோன்
றும் அவாள்வாள் திருஷ்டிக்குத்தக்கதாய்ச் சொல்லுவார்கள் அஞ்
ஞானிகள் எதினாலே சத்தியமென்பாளென்றால் விசாரமில்லாத
பாலர்களுக்கு இதோபேயிருக்கிறதென்று பொய்யாய்ச்சொன்னா
லுஞ் சத்தியமென்றெப்படிப்பயப்படுவார்களோ அப்படிப்போலே
விசாரமில்லாத அஞ்ஞானிகளும் அந்தப் பொய்யாயிருக்கிறமாயை
யினாலே மோகத்தையடைந்து அதை மெய்யென்றுசொல்லுவார்
கள் விஜாரிக்கிறபேர்கள் சாஸ்திரத்தினாலே சத்தாயிருக்கிற பிரமத்
தையும் அசத்தாயிருக்கிற ஜகத்தையும் விஜாரிக்கிறபோது இரண்
டுக்கும் விலக்தனமாயிருக்கிறமாயை இன்னதென்றுநிச்சயம்பண்ண
மாட்டாமல் அநிர்வசநீயமென்று சொல்வார்கள் விஜாரித்து நன்றா
யறிந்த ஞானிகள் மரித்துப்போன மாதாவானவள் புத்திரியினாலே
தகிக்கப்பட்டால் எப்படியோ அப்படிப்போலே வித்தைபினாலே மா
யை தகிக்கப்பட்டுப் பஸ்மமாய்ப்போனபடியினாலே காலத்திரயத்தி
லேயும் மாயையிலையென்றுசொல்லுவார்கள். (௪௦-௪௧-௪௨-௪௩)

புத்திரியினாலே மாதா தகிக்கப்பட்டாப்போலே வித்தையினா
லே மாயை தகிக்கப்பட்டதென்ற தேதென்றால் மாயைதானே விசா

வித்தினாலே சுத்தமாய்த் தெளிவிறபோது வித்தையாய்ப்பரிணமிக்கிப்
படிப்பினாலேயும் மாயையிலே ஞானமுண்டாகிறபடிப்பினாலேயும் மா
பைக்கு வித்தையைப் புத்திரியென்று வர்ணிக்கப்பட்டு அவிசாரத்
தினாலே ஜீவித்துக்கொண்டிருந்த மாயைக்குவிசாரத்தினாலே அந்திய
காலம்வந்தது விசாரமாகிற அந்தியகாலத்திலே கண்டிதனக்கு நான்கு
தமாய்ப்பி ரசவிக்கிறுப்போலே மாயையுந் தனக்கு விசாரத்தமாய் வித்
தையாகிற கன்னிகையைப் பிரசவித்து நசித்துப்போயிற்று உடனே
வித்தையாகிற புத்திரியானவள் தகனம்பண்ணிப் பஸ்பமாய்ப்பண்
ணிப்போட்டாள் அதிலேயுண்டானது அதைதானே யெப்படித்தகி
குமென்றால் மரத்தோடேமரமுரசுகிறபோ ததிலேயுண்டாகிற வன்
னியான தததை யெப்படித்தகிக்கிறதோ அப்படிப்போலே மாயை
யிலே யுண்டான வித்தை மாயையைத்தகிக்கும் ஆகையினாலே இப்
படிவித்தைபினாலே தகிக்கப்பட்டுப் பஸ்பமாய்ப் போனபடியினா
லே மாயை சசகிருங்கம்போலே நாமமாத்திரமிருக்கிறபடியினாலே
பொய்யென்று சொல்லுவார்கள்ஞானிகள் இதுமாத்திரமன்று அவித்
தைமாயையென்கிற நாமத்தினாலேயும் பொய்யென்றறியலாம் எப்ப
டி யென்றால் யாவித்தியா தேசாஅவித்தியா யாமாசாமாயா வென்
தும் யாதொன்றுமில்லையோ அது அவித்தைமாயையென்று நாம
த்தினாலேதானே ஸ்புடமாயறியலாம் ஆகையினாலே இப்படி வித்
தைபினாலே தகிக்கப்பட்டு வியர்த்தமாய் நிஷ்பலமாய்ச் சூனியமா
யில்லாமற் பொய்யாய்ப்போகிறதே மாயைக்குப்பலம் இப்படி மாயை
க்குப்பலஞ் சொல்லப்பட்டுது. (சச-சநி-சக)

இப்படி நிஷ்பலமாய்ச் சூனியமாய்ப்போகிறதே பலமென்று
சொல்லக்கூடாது ஏனென்றால் அவித்தைதானே விசாரத்தினாலே
வித்தையாய்ப்பரிணமிக்கிற தாகையினாலே அதுதானே வித்தையான

யானபடியினாலே ஸபலமாய்ச் சத்தியமாயன்றோ ஆயிற்று ஆகையினாலே பொய்யென்று சொல்லப்படாதென்று சங்கைவர அப்படிச் சொல்லக்கூடாதேனென்றால் அவித்தையாப் பரிணாமமாயிருக்கிற வித்தைதான் சத்தியமானானன்றோ மாயை சத்தியமென்று சொல்லலாம் அப்படியன்றியிலே வித்தையும்பொய்யானபடியினாலே மாயை சத்தியமன்று வித்தையெதினாலே பொய்யென்றால் வித்தையினாலே அவித்தை நசித்தவுடனே வித்தையும் நசித்துப்போகிறபடியினாலே அதெப்படிப்போலென்றால் விருக்ஷங் கருஷணத்திலே யுண்டான அக்கினி விருக்ஷத்தைத்தகித்தவுடனே விருக்ஷம்பஸ்மமாய்ப்போகிறபோது அக்கினியும் நசித்துப்போகிறுப்போலேயும் கதகரேணு ஜலத்திலேயிருக்கிற கல்மீஷத்தைப்போக்கித் தானுநசித்துப்போகிறுப்போலேயும் வித்தையும் அவித்தையை நாசம்பண்ணினவுடனே அது நசித்துப்போகிறபோது தானும்நசித்துப்போம் ஆகையினாலே இப்படி வியர்த்தமாய்ச் சூனியமாய்ப்போகிறதே பலமென்று சித்தமாய்ச் சது.

(சஎ-சஅ-சக)

இப்படி வித்தையும்பொய்யானால் அதினாலே அவித்தியாகாரியமாயிருக்கிற சமுசாரதுக்கம் எப்படி நிவர்த்தியாமென்றால் வித்தைபோலே அந்த அவித்தையாகாரியமும் பொய்யானபடியினாலே அந்தப் பொய்யைப்போக்கிறதற்கு இந்தப்பொய் போரும் அதெப்படிப்போலேயென்றற் சொப்பனத்திலே சுத்து பாதித்தால் அந்தச்சத்தைப் போக்கிறதற்குச் சொப்பனத்திலே பண்ணுகிறபோசனமே போரும் இரண்டும் பொய்யானபடியினாலே பொய்யான பசியைப்போக்கப் பொய்யாயிருக்கிற சொப்பனபோசனம் எப்படிப்போகுகோ அப்படிப்போலே வித்தைபொய்யானாலும் இதுவேபோரும் ஆகையினாலே அத்தொய்த வஸ்துவினிடத்திலே பந்தமோக்ஷங்களைரண்டும் பொய்யாய்க்கற்பிக்கப்பட்டுதுகள் எப்படியானால் ரச்சவிலே சர்ப்பம்

வந்ததும் சர்ப்பம்போனது மிரண்டும் பிராந்திகற்பிதமேயன்றியிலே
சொபாவமாயில்லையோ அப்படிப்பிரமத்திலே பந்தமோக்ஷங்களும்
பிராந்திகற்பிதங்களன்றியிலே சொபாவமாயில்லை. (௫௦-௫௧-௫௨)

சித்தாந்த மேதென்றற் பரமார்த்தமாய் அத்தொய்தமாயிருக்
கிற பிரமமாத்திரம் வஸ்து அதற்கன்னியமாயிருக்கிற சகலமும்
அவஸ்து காலத்திரயத்திலேயு மில்லையென்று சித்தாந்தம் இப்
படியே சுருதிசொல்லுகிறது எப்படியென்றால் ஒன்று மொருக்கால
முற்பத்தியாகவுமில்லை நசிக்கவுமில்லை பந்தமுமில்லை பந்தப்படுகிற
துமில்லை மேக்ஷமுமில்லை மோக்ஷவிச்சவுமில்லை மோக்ஷார்த்தமாய்ச்
சிரவணாதிகளைப் பண்ணுகிறவனுமில்லை முக்தனுமில்லை இதுவே
பரமார்த்தமென் றிப்படிச் சுருதிசித்தாந்தம். (௫௩ - ௫௪)

இப்படிச்சொன்ன பிரகாரமாய் மாயை மாயாகாரியம் ஒன்று
மன்றியிலே சன்மாத்திரமாயிருக்கிற வஸ்துவையறிகிற அத்தொய்த
ஞானமே அபவாதமென்று சொல்லப்படும் இந்தநிஷ்டையே ஜீவன்
முக்தியென்று சொல்லப்படும். (௫௫)

இந்த அவவாதப்பிரகரணத்தை யாதொரு வித்துவான் நன
றாய்ப் பராமரிசித்தறிகிறானோ அவனே இந்தமாயையை அபவாதம்
பண்ணுகிறதற்குச் சாதனமாயிருக்கிற சுவாத்மவிசாரத்தை இச்சிப்ப
ன் விசாரத்திற்குச் சாதனசதுஷ்டயமுள்ளவனே அதிகாரியானபடி
யினாலே மேற்பிரகரணத்திலே அதிகாரிலக்ஷணஞ்சொல்லி அதற்கு
மேல் அதிகாரிக்கு விசாரஞ் சொல்லப்படுகிறது ஆகையினாலே அதி
காரியாய்ச் சிரவணாதி விசாரம்பண்ணி மாயையை அபவாதம் பண்
ணவேண்டியபடியினாலே இந்த அத்தியாரோப அபவாதங்களை அறி
ந்தவன் விசாரம்பண்ணவேண்டுமென் றிச்சிப்பனென் றிப்படி அப
வாதஞ் சொல்லப்பட்டுது. (௫௬)

(இரண்டாவது அபவாதப்பிரகரணம் முற்றிற்று.)

மூன்றாவது சாதனப்பிரகரணம்.

சச்சிதானந்த சொரூபராயிருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு சமுசாரமே தென்று விசாரிக்கிறபோது பரமாத்மாவினுடைய சத்தி அவியத் தமாயிருக்கிறபோது மாயையென்றும் வியத்தமாகிறபோது மனதெ ன்றுஞ் சொல்லப்படும் இப்படி மாயாபரிணாமாத்மகமாய் அநிர்வசநீய சொரூபமாயுமிருக்கிற மனதே ஆத்மாவுக்குச் சமுசார அங்குரமென் று தத்துவவித்துக்கள் சொல்லுவாள் மனது அநிர்வசநீயசொரூபமெ ன்று யார்சொல்லியிருக்கிறார்களென்றால் ஸ்ரீவசிட்டர் சொல்லியிருக் கிறார். (க)

சத்தாயிருக்கிற சித்துக்கும் அசந்தாயிருக்கிற சடத்துக்கும் விலக்ஷணமாயும் கற்பனேனான்முகமாயும் அத்தெர்யத்தமாயிருக்கிற சித் தினிடத்திலே அதுவிதுவென்று சடமாயிருக்கிற சங்கற்பவாசனைக னைக் கற்பிக்கிறதாயுந் திரும்பியுபயாத்துமகமாய்ச் சிற்சடங்கனையு மொன்றாக்கிறதாயு மிரண்விதமாயும் டோளாயமானமாயுஞ் சஞ்ச லாத்மகமாயும் யாதொருபாவமிருக்கிறதோ அதுவே மனதென்று சொன்னார் இராமனுக்கு ஸ்ரீவசிட்டர் ஆகையினாலே மனது அநிர்வச நீய சொரூபமென்றறி. (உ-க)

பரமாத்மாவானவர் தான் நிருவிகாரராயிருந்தாலும் இந்த மன தோடே அத்தியாசத்தினாலே கூடினபடியினால் விகாரத்துவத்தை அடைந்தார் அதெப்படிப்போலென்றால் மத்தியபானம்பண்ணி அந் தமதத்தோடேகூடின பிராமணனானவன் எப்படி விகாரியாகிறானோ அப்படி ஆத்மாவுஞ் சொதகா நிருவிகாரியானாலும் மனோயோகத்தினா லே விகாரியாய்ச் ஜீவனாய்ச் சமுசாரத்தை அடைகிறார் ஆகையினா

லே மனதே ஆத்மாவுக்குச் சமுசார மிதற்குப்பிரமானமேதென்றும்
சுருதியே பிரமானம்.

(ச)

புருடனுக்கு சித்தமேசமுசார மாகையினாலே சித்தத்தைச்சோ
திக்கவேண்டும் ஏனென்றும் புருடனெந்தெந்த விடயமாயிருக்கிற
சித்தத்தையடைகிறானோ அந்தந்த விடயமாய்த் தத்தன்மயமாய்
சித்தம் எப்படியெப்படி யாகிறதோ அப்படி அப்படி யாகிறான் இது
வே அனாதிசித்தமாயிருக்கிற அதிரகசியமென்று மைத்திராயணிய
சாகை சொல்லுகிறது அப்படியே அன்னுவயவிதிரேக யுக்தியினு
லேயு மறுபவத்தினாலேயுஞ் சித்தமாச்சது.

(ரு)

அறுபவமேதென்றும் சுழுத்தியிலே மனோவிசிரிம்பனமில்லாம
லொழிந்திருக்கிறபோது ஆத்மா நிருவிகாரமாய்ச் சமுசாரமில்லாமலி
ருக்கிறார் சாக்கிரசொப்பனங்களிலே மனது விசிரிம்பிக்கிறபோது
விகாரியாய்ச் சமுசாரத்தையடைகிறார் இது எல்லாரும் நித்தியமறுப
விக்கிறான் ஆகையினாலே இப்படிச் சுருதி ஸ்மிருதி யுக்தி அறுபவங்க
ளினாலே மனதே ஆத்மாவுக்குச் சமுசாரமென்று சித்தமாச்ச இப்
படி மனதே சமுசாரமென்கிற இந்த அர்த்தத்திலே புத்தியானாயிருக்
கிறவ னெவனான சமுசயவிவாதங்களை அடைவ னெருத்தருக்கும்
* விப்பிரதிபத்தியில்லை சித்தம்.

(சு-எ)

ஆத்மா மனோயோகத்தினால் எப்படிச் சமுசாரத்தையடைகிற
வென்றால் அதுவிது வென்று சதாமனனிக்கிறதே சொருபமாயிருக்
கிற மனது அகம்விர்த்தியென்றும் இதம்விர்த்தியென்றும் இரண்டு
விதவிர்த்தியாத்மகமா யிருக்குமென்கிறது பூருவந்தானே அத்தியா

* விற்பிரதிபத்தி என்றும்பாடம். விப்பிரதிபத்தி
என்றது-சந்தேகம்.

ரோபப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்டுது அதிலே அகம்விர்த்தியாத்
மகமாயிருக்கிற மனதினுடைய அம்சமானது நானென்றேகருபமாயி
ருக்கும் இதம்விர்த்தியாத்மகமாயிருக்கிற பின்னையொரு அமுசம் சத்
துவரசதமோ குணபேதங்களினாலே நானாவிதாகாரமாய்ப் பரிணமிக்
கிறது இப்படி ஆர் சொன்னார்கள்என்றால் ஸ்ரீவித்தியாரண்ணியசுவா
மிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். (அ-க)

எப்படிச்சொன்னார்கள்என்றும் சத்துவரசதமசுகள் மூன்றும்
மனதினுடைய குணங்கள் அந்தக்குணத்திரயங்களினாலே மனது
விகாரத்தை அடைகிறது எப்படிக் குணத்திரயத்தினாலே சத்துவகுணத்தி
னாலே வைராக்கிய சாந்தியுதாரமுதலான விகாரத்தை அடைகிறது
ரசோகுணத்தினாலே காமக்குரோத லோபபய யத்தனாதிகளாயிருக்
கிற விகாரத்தை அடைகிறது தமோகுணத்தினாலே ஆலசியம் பிராந்
தி தந்திரியாதிகளாயிருக்கிற விகாரத்தை அடைகிறது என்று சொல்
லியிருக்கிறார்கள். (உ-யக)

பரமாத்மாவானவர் நிருவிகாரியாய்ச் சுத்தசின்மாத்திர சொரூப
ராயிருந்தாலும் குணத்திரயத்தினாலே யுண்டான மனோவிகாரங்க
ளோடே கூடுகிறபோது தத்தன்மையராயானார் அதெப்படிப்போ
லேயென்றால் நிருமலஜலமானது தான் சுத்தமாய்ச் சீதமாயிருந்தா
லும் உஷ்ணம் உறைப்பு புளிப்பு கசப்பு தித்திப்பு முதலான ரசங்க
ளோடே கூடுகிறபோது எப்படி யதன்மையமாகிறதோ அப்படிப்
போலே சொதகா சச்சிதானந்த சொரூபராயிருக்கிற ஆத்மாவும் அகம்
விர்த்தியோடே கூடுகிறபோது நானென்றகங்காரமாய்த்தோணு
கிறார் சீதமாயிருக்கிற ஜலம் அக்கினிசையோகத்தினாலே உஷ்ணமா
யானாப்போலே ஆனந்தரூபராயிருக்கிற ஆத்மாவும் அகங்காரயோக
த்தினாலே நானென்று துக்கரூபரானார் சுத்த ஜலங் கார்த்தல் தித்தித்

தலாதிரசங்களோடே கூடினால் அதன் மயமா யெப்படியாகிறதோ அப்படிப்போலே சித்துருபராயிருக்கிற ஆத்மாவும் வைராக்கியாதி யாயும் காமக்குரோதாதியாயும் ஆலசியாதியாயும் இருக்கிற மனோவ ம்சமான இதம்விருத்தியோடே கூடினபடியினாலே தத்தமயராய் த்தோணுகிறார். (௧௨-௧௩-௧௪)

ஆத்மா தத்தமயராணரென்று சுருதியுஞ்சொல்லுகிறது எப்படி யென்றால் இந்தவாத்மாத்தானே பிராணாதியோகத்தினாலே பிராண மயராயும் மனோமயராயும் புத்திமயராயும் பிருதிவியாதிபூதமயராயுங் காமக்குரோதாதிமயராயும் வைராக்யாதிமயராயும் ஆனாரென்று சுருதி சொல்லுகிறது. (௧௫)

இப்படிச்சொன்ன பிரகாரமாய் ஆத்மாவானவர் மனோயோக வசத்தினாலே விகாரியாய்ச் ஜீவனாய் நானென்றும் நீயென்றுமிதென் றும் மெதென்று மென்னதென்று முன்னதென்று நானாவிதப்பிராந்தி யினாலே விஸ்த்தாரமாய் அபாரமாயிருக்கிற சமுசாரசாகரத்திலே மூழ்கிப்போய்த்துக்கிக்கிறார். (௧௬)

இப்படி யாத்மாவுக்குச் சமுசாரம் வந்துள்ளவிலே இந்தச்சமு சார மெப்படிப்போமென்றால் இந்தமனது உபசாந்தியை அடைந்தா ல் அப்போது சகலசம்சாரமும் நிச்சேஷமாய் நிவிர்த்தியாம் அதன்றி யிலே யன்னியதாவாய்க் கற்பகோடிகாலத்திலேயும் சமுசாரம்நிவிர்த் தியாகாது. (௧௭)

மனசாந்தியினாலே சமுசாரம் நிவிர்த்தியாகவேண்டுமேயொழிய ப் பின்னையொன்றினாலேயும் ஆகாதோவென்றால் ஆகாது வேதங்கள் சாஸ்திரங்கள் தபசுகள் கருமங்கள் விரதங்கள் தானங்கள் செபங்கள் உபாசனைகள் புராணங்கள் இதுமுதலான வொன்றினாலேயுஞ் சமு சாரம் நிவிர்த்தியாகாது மனசமனமொன்றுமே நிவிர்த்திபண்ணுகிற

து அதைத்தவிர வேறேயொன்றுஞ் சமுசாரநிவிர்த்தி பண்ணமாட்
டாது. (௧௮)

ஞானமன்றோ சமுசாரத்தை நிவிர்த்திபண்ணுகிறதென்று
சாஸ்திரஞ்சொல்லுகிறது அப்படியன்றியிலே மனசமனத்தினாலே
சமுசாரநிவிர்த்தி சொல்லுகிற தெப்படியென்ற லிந்த மனசாந்தியே
ஞானமென்றும் முக்தியென்றுஞ் சகல சாஸ்திரங்களிலேயு நாற்பு
பிரகாரமாய்ச் சொல்லப்படுகிற தாகையினாலே சொல்லலாமே இப்
படி யார்சொன்னாரென்றால் ஸ்ரீ வசிட்டர்சொன்னார் எப்படியென்
றால் மேற்சொல்லுகிறோம். (௧௯)

மனதை அப்பியாசயோகத்தினாலே நிரோதம்பண்ணினாற்
சமுசாரப்பிரமைமெல்லாஞ் சாந்திஅடையும் எப்படிபோலேயே
ன்றால் அமிர்தமதனம்பண்ணுகிறபோது மந்தரபருவவேகத்தினாலே
குழம்பினசீரசமுத்திரம் மந்தரபருவதத்தையெடுத்துப்போட்டாலெ
ப்படித்தெளிந்து கலக்கமெல்லாம் போமோ அப்படிப்போலே மன
சாந்தியினாலே சமுசாரசாந்தியாம் மனசாந்தி யெதினாலே வருமென்
றால் வைராக்கியத்தினாலே இஷ்டவஸ்துக்களையெல்லாம் தியாகம்
பண்ணிப்போட்டுத் தன்னுடையபுருடயத்தனத்தினாலே யெளிதாய்
ச்சாதிக்கலாம் இப்படியிருக்கிற மனசமனமொன்றுந்தவிர வொருக்
காலும் மோகத்தில்லை பிரமத்தைத்தவிர அன்னியமாயிருக்கிற
திரிசயப்பிரபஞ்சம் காலத்திரயத்திலு மில்லையென்கிற விவேகபலத்
தினாலே மனதிலே பிராந்தியினாலேதோணுகிற சகலதிரிசயங்களும்
அன்றைக்கு நன்றாய்த் தொடைபட்டதோ அன்றைக்கு நிரதிசய
சுகத்தை அடைவன் அன்னியதாவாய் மனசாந்தியைத்தவிர சாஸ்தி
ரங்களாகிற படுகுழியிலேகிடந்துபுரளுகிற அஞ்ஞானிகளுக் கொ
ருக்காலும் காடியினாலேயும் மோகசுகமில்லை ஆகையினாலே
அப்பியாசயோகத்தினாலே சகலவாசனைகளெல்லாம்

அத்தொய்தபோத்தீபிகை.

தலாநிரசங்களோடே கூடினால் அதன் மயமா யெப்படியாகிறதோ அப்படிப்போலே சித்துருபராயிருக்கிற ஆத்மாவும் வைராக்கியாதி யாயும் காமக்குரோதாதியாயும் ஆலசியாதியாயும் இருக்கிற மனோவ ம்சமான இதம்விருத்தியோடே கூடினபடியினாலே தத்தமயராய் த்தோணுகிறார்.

(௧௨-௧௩-௧௪)

ஆத்மா தத்தமயராணரென்று சுருதியுஞ்சொல்லுகிறது எப்படி யென்றால் இந்தவாத்மாத்நானே பிராணாதியோகத்தினாலே பிராண மயராயும் மனோமயராயும் புத்திமயராயும் பிரதிவியாதிபூதமயராயங் காமக்குரோதாதிமயராயும் வைராக்யாதிமயராயும் ஆனாரென்று சுருதி சொல்லுகிறது.

(௧௫)

இப்படிச்சொன்ன பிரகாரமாய் ஆத்மாவானவர் மனோயோக வசத்தினாலே விகாரியாய்ச் ஜீவனாய் நானென்றும் நீயென்றுமிதென் றும் மதென்று மென்னதென்று முன்னதென்று நானாவிதப்பிராந்தி யினாலே விஸ்த்தாரமாய் அபாரமாயிருக்கிற சமுசாரசாகரத்திலே மூழ்கிப்போய்த்துக்கிக்கிறார்.

(௧௬)

இப்படி யாத்மாவுக்குச் சமுசாரம் வந்துள்ளவிலே இந்தச்சமு சார மெப்படிப்போமென்றால் இந்தமனது உபசார்தியை அடைந்தர ல் அப்போது சகலசம்சாரமும் நிச்சேஷமாய் நிவிர்த்தியாம் அதன்றி யிலே யன்னியதாவாய்க் கற்பகோடிகாலத்திலேயும் சமுசாரம்நிவிர்த் தியாகாது.

(௧௭)

மனசாந்தியினாலே சமுசாரம் நிவிர்த்தியாகவேண்டுமெயொழிய ப் பின்னையொன்றினாலேயும் ஆகாதோவென்றால் ஆகாது வேதங்கள் சாஸ்திரங்கள் தபசுகள் கருமங்கள் விரதங்கள் தானங்கள் செபங்கள் உபாசனைகள் புராணங்கள் இதுமுதலான வொன்றினாலேயுஞ் சமு சாரம் நிவிர்த்தியாகாது மனசமனமொன்றுமே நிவிர்த்திபண்ணுகிற

து அதைத்தவிர வேறேயொன்றுஞ் சமுசாரநிவிர்த்தி பண்ணமாட்
டாது. (௫௮)

ஞானமன்றோ சமுசாரத்தை நிவிர்த்திபண்ணுகிறதென்று
சாஸ்திரஞ்சொல்லுகிறது அப்படியன்றியிலே மனசமனத்தினாலே
சமுசாரநிவிர்த்தி சொல்லுகிற தெப்படியென்ற லிந்த மனசாந்தியே
ஞானமென்றும் முக்தியென்றுஞ் சகல சாஸ்திரங்களிலேயு நானாப்
பிரகாரமாய்ச் சொல்லப்படுகிற தாகையினாலே சொல்லலாமே இப்
படி யார்சொன்னாரென்றால் ஸ்ரீ வசிட்டர்சொன்னார் எப்படியென்
றால் மேற்சொல்லுகிறோம். (௫௯)

மனதை அப்பியாசயோகத்தினாலே நிரோதம்பண்ணினாற்
சமுசாரப்பிரமையெல்லாஞ் சாந்திஅடையும் எப்படிபோலேயே
ன்றால் அமிர்தமதனம்பண்ணுகிறபோது மந்தரபருவவேகத்தினாலே
குழம்பினசீரசமுத்திரம் மந்தரபருவதத்தையெடுத்துப்போட்டாலெ
ப்படித்தெளிந்து கலக்கமெல்லாம் போமோ அப்படிப்போலே மன
சாந்தியினாலே சமுசாரசாந்தியாம் மனசாந்தி யெதினாலே வருமென்
றால் வைராக்கியத்தினாலே இஷ்டவஸ்துக்களையெல்லாம் தியாகம்
பண்ணிப்போட்டுத் தன்னுடையபுருடயத்தனத்தினாலே யெளிதாய்
ச்சாதிக்கலாம் இப்படியிருக்கிற மனசமனமொன்றுந்தவிர வொருக்
காலும் மோகத்தில்லை பிரமத்தைத்தவிர அன்னியமாயிருக்கிற
திரிசயப்பிரபஞ்சம் காலத்திரயத்திலு மில்லையென்கிற விவேகபலத்
தினாலே மனதிலே பிராந்தியினாலேதோணுகிற சகலதிரிசயங்களும்
என்றைக்கு நன்றாய்த் தொடைபட்டதோ அன்றைக்கு நிரதிசய
சகத்தை அடைவன் அன்னியதாவாய் மனசாந்தியைத்தவிர சாஸ்தி
ரங்களாகிற படுகுழியிலேகிடந்துபுரளுகிற அஞ்ஞானிகளுக் கொ
ருக்காலங் கற்பகோடியினாலேயும் மோகசுகமில்லை ஆகையினாலே
யாதாமொரு மன தப்பியாசயோகத்தினாலே சகலவாசனைகளெல்

அநுபந்தாயதபோததிபிகை.

லாம் நசித்து நிர்வாசனையாய்ச் சாஞ்சலியமன்றியிலே நிவாதஸ்தா
 னத்திலே கும்பத்திலேவைத்திருக்கிற தீபம்போலே யிருக்கிறதோ
 அதுவே மிருதமனதென்று சொல்லப்படும் இப்படிமனோமரணமே
 புருடார்த்தம் எப்படியென்று லிந்த மனோநாசத்தானே மோக்ஷமெ
 ன்று சுகல வேதசாஸ்திர சித்தாந்தம் இந்த மனோலயத்தைத்தவிர
 நனங்கள் பெந்துக்கள் மித்திரர்களாலேயும் பிரயோசனமில்லை
 அத்தபாதசலனம்பண்ணுகிற கருமங்களினாலேயும் பிரயேர்சனமி
 ல்லை தேசாந்திரத்திலே போனாலும் எந்தலோகத்திலே போன
 லுங் கங்காதீர்த்தயாத்திரை பண்ணினாலுங் காயக்கிலேசத்தினாலே
 யும் மற்றொன்றினாலேயும் மோக்ஷமில்லை கேவல மனோநாசமாத்நிரத்
 தினாலேயே முத்தியை அடையலாமென்று ஏவமதியா யிப்படி வெகு
 கிரந்தங்களினாலே வெகுவாய்ச்சொல்லுகிறது சமுசாரமூலமாயிருக்
 கிற மனோநாசத்தினாலேயே மோக்ஷசுகமானது கிடைக்குமென்று
 வாசிட்டத்திலேயும் வெகுவாய்க் கோஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (உ-
 உக-உஉ-உங-உச-உரு-உசு-உஎ)

சொன்னபிரகாரமாய்ச் சுருதியுத்தி யநுபவங்களினாலே மனோ
 நாசமாகிற வித்தையே சமுசார நிவர்த்தகம் அதைத்தவிர புருடா
 னுக்குச் சமுசாரதுக்கம் யெதினாலே உபசாந்தியை அடையப்போகி
 றது நிவிர்திதா நெங்கேவரப்போகிறது ஒருக்காலுமில்லை எப்படிப்
 போலேயென்றால் தான் விழித்தாலொழிய தான்கண்ட சொப்பன
 மெப்படிப்போகாதோ வியாக்கிராதியனர்த்தமு மெப்படிப் போகா
 தோ அப்படிப்போலே தன்னுடையமனோபிரர்ந்தி போனாலொழி
 யச் சம்சாரதுக்கம்போகாது ஆகையினாலே மனசமனமே பண்ண
 வேண்டும் அதுவே புருடார்த்தம்.

(உஅ)

இந்த மனசமனத்திற்கு குபாயமேதென்றற் சாங்கியமென்கிற
 விசாரமே யுபாயம் ஏனென்றால் மனதிற்கவிசாரமே மூலமானபடி

யினாலே விசாரத்தினாலே நசிக்குமென்று தத்துவவித்துக்கள் சொல்
வாள் சாங்கியவிசாரமாவ தேதென்றும் சிரவணமென்றும் மனனமெ
ன்றும் நிதித்தியாசனமென்றும் சமாதியென்றும் இப்படி நாலுவித்
மாய்ச் சாஸ்திரத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ அதிலே விசா
ரம் இந்த விசாரமே மனசாந்திக்குபாயம். (௨௬-௩௦)

பின்னையொருபக்கஞ் சாங்கியமன்றியிலேபோனால் யோகந்
தான் மனசாந்திக் குபாயமாகலாம் யோகமாவ தேதென்றால் நிர்க்கு
ணவஸ்துத்தியானமே யோகமென்று சொல்லப்படும் இப்படியோக
மும் மனசாந்திக் குபாயமென் றெங்கே யார்சொன்னாளென்றும்
கீதையிலே பகவான் சொல்லியிருக்கிறார் எப்படிசொன்னாரென்றும்
சாங்கியத்தினால் எந்தத்தான மடையப்படுகிறதோ யோகத்தினாலே
யும் அந்தஸ்தானத்தை அடையலாஞ் சாங்கியமுயோகமும் முடிவிலே
பலம் இரண்டுக்கு மொன்றென் றியாவனறிகுறையே அவனே யறிந்த
வெனன்று பகவான் சொன்னார். (௩௧-௩௨)

சாங்கிய யோகங்கள் இரண்டுக்கும் பலமெப்படி யொன்றெ
ன்றால் இரண்டுக்கும் அவதியொன்று அவதி யேதென்றால் மனசாந்
தியாகிற சமாதியே அவதி ஆகையினாலே முடிவிலே சமாதியினாலே
தத்துவஞானமாகிற பலம் இரண்டும் ஒன்றே இரண்டுக்கும் பலமொ
ன்றேயானால் லொன்றுபோருமே இரண்டுமார்க்கஞ் சொல்லுவானே
னென்றால் லோகத்திலே அதிகாரிபேதங்கண்டபடியினாலே அதிகாரி
க்குத்தக்கதா யிரண்டு மார்க்கத்தை விசாரித்துப் பார்த்துப் பகவான்
சொன்னார். (௩௩-௩௪)

விசாரத்திற் கதிகாரியாரென்றும் பூரண சாதனஸம்பன்ன
னாயிருக்கிறவனே அதிகாரி அவனுக்கே சாங்கியவிசாரஞ் சித்திக்கும்
அன்னியனுக்குச் சித்தியாது. (௩௫)

சாதனமாவ தேதென்றால் முன்னே நித்தியாநித்தியவஸ்து
விவேகமென்றும் இகாமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகமென்றும்
உபரதிமென்றும் மோட்சேச்சையென்றும் இப்படிச் சாதனங்கள்
நாலுவிதமாய் வித்துவாமிஷாளாலே சொல்லப்படும் இந்த நாலுசா
தனங்களும்ன்றியிலேபோனால் வெகுயத்தனம் பண்ணினாலும் விசா
ரஞ் சித்தியாகாது ஆகையினாலே இந்தச் சாதனசதுஷ்டயங்களே
விசாரத்திற்குச் சாதனம்.

(௩௬-௩௭)

சாதனசதுஷ்டயங்கள் நாலுக்கும் ஏதுசொருபாதிகளாயிருக்
கிற அசங்கரத்தை முன்னே யறியவேண்டும் சுவாத்மவிசாரம் பண்
ணவேண்டுமென்கிறவன் முன்னே சாதனங்களுக்கேதுவாகிய அச
ங்கரத்தை அறிந்துகொண்டு பின்னை விஜாரிக்கவேண்டும் ஆகையி
னாலே நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகாதி சாதனங்களுக்கும் ஏது
சொருபங்காரியமென்கிற அசங்கரமும் அவதியும் இவர்களுக்கு பல
மும் மேற் சொல்லப்படுகிறது.

(௩௮)

அதில் ஏதுசொருபங்காரிய மேதென்றால் நித்தியாநித்தியவஸ்து
துவிவேகத்திற்குச் சித்தசுத்தியே ஏது பிரமமாத்திரஞ் சத்தியம் அன்
னியமெல்லாம் அசத்தியமென்று சாஸ்திரங்களினாலே நிச்சயிக்கிறது
சொருபம் அதைத்தானே சதாசிந்திக்கிறது காரியம் இகாமுத்தி
ரார்த்த பலபோகவிராகத்திற்கு விடயங்களிலே தோஷதிருஷ்டியே
ஏது ஆசையில்லாமல் விஷயங்களைவிடுகிறதேசொருபம் திரும்பித்
தேகவியவகார போசனாதிபோகத்தினாலேயும் வாந்தாசனம்போலே
கண்டு ஆசைவாராமலிருக்கிறதே காரியம் உபரதிக்கி இயமம்நியமம்
ஆசனம் பிரானாயாமம் பிரத்தியாகாரந் தாரணை தியானம் சமாதி
யென்கிற அட்டாங்கயோகமே ஏது சித்தநிரோதமே சொருபம் விய
வகாரகூடியமே காரியம் மோட்சேச்சைக்கிச் சற்சங்கமே ஏது மோகூத
மாத்திரத்திலே இச்சிக்கிறதே சொருபம் குருவை அன் றெதே காரி

யம் இப்படி நித்தியாநித்தியவஸ்துவவேகாதிகளுக்குச் சாதாரணவது
வாதி அசங்கரமாகிய பிரிச்சல் சொல்லப்பட்டுது: (௩௯-௪௦-௪௧-௪௨)

நித்தியாநித்தியவஸ்துவவேகத்திற் கவதியேதென்றாற் பிரம
மாத்திரம் நித்தியம் அன்னியமெல்லாம் அநித்தியமென்றிருக்கிற நிச்
சய மொன்றினாலும்போகாமல் நன்றாய்த்திடமாயிருக்கிறது வைராக்
கியத்திற்கவதி ஏதென்றாற் நேகத்தைத்தொட்டுப் பிரமலோகபரியந்
தமாயிருக்கிற சகல போகங்களிலேயும் ஆசையில்லாமற் நிரணம்
போலேயும் வாந்தாசனம்போலேயுங் காலாக்கினிபோலேயும் கரகம்
போலேயும் காணுகிறது உபரதிக்கவதி யேதென்றாற் பிரவிருத்தி
யற்றபடியினாலே சுழுத்திபோலே விடயங்களை மறக்கிறது மோக்ஷ
விச்சைக் கவதியேதென்றாற் சகலசாஸ்திரங்கள் கருமங்களெல்லாம்
தியாகம்பண்ணுகிறது இப்படி நாலு சாதனங்களுக்கும் அவதி சொல்
லப்பட்டுது இந்தநாலும் அவதிபரியந்தமானால் பூரணசாதனங்களெ
ன்று சொல்லப்படும். (௪௩-௪௪)

இப்படிப் பூரணமாயிருக்கிற சாதனங்களுக்கும் பலமே
தென்றால் நாலுமொருமித்துக்கூடாமல் வேறுவேறாய்ப் பிரிந்திருந்
தாற் சுவர்க்காதியாயிருக்கிற புண்ணிய லோகப்பிராப்தியே பலம்
நாலுமொருமித்துக்கூடியிருந்தா லிங்கேதானே சீக்கிரஞ் சித்தியைக்
கொடுக்கிறபடியினாலே ஆத்மவிசாரமே பலமென்று தத்துவவித்துக்
களாயிருக்கிற மஹாத்மாக்களாலே சொல்லப்படும். (௪௫-௪௬)

இந்த நாலுசாதனங்களு மொருமித் தொருத்தனிடத்திலே
கூடித்தென்றால் அப்போது ஆத்மவிசாரஞ் சித்திக்கும் இதிலே யென
ருசாதனமாகிலுங் கூடாவிட்டால் விசாரம். பிரதிபந்திக்கப்படும்
உதேப்டடியென்றாற் மேற்சொல்லுகிறோம். (௪௭)

நித்தியாநித்தியவிவேகமாத்திரம் பூரணமானாலும் வைராக்கி
யாநித்திரயமு மில்லாமற்போனால் ஆத்மவிசாரம் பிரதிபந்திக்கப்
பயிம் ஏனென்ற லோகத்திலேவேதாந்தசாஸ்திரம் படித்தவர்க
ளெல்லாம் நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகிகள்தான் படித்தவாளை
லாம் விவேகிகளானாலும் வைராக்கியாதிக ளில்லாமற்போனபடி
னாலே யெல்லலானுஞ் சித்தியை அடையவில்லை வைராக்கியாதி
யுள்ளவனே சித்தியையடைகின்ற ஆகையினாலே விவேகமாத்திரம்
போராது வைராக்கியாதிகளும் கேண்டும். (சுஅ-சக)

வேதாந்தம் படித்தும் வைராக்கிய மில்லாததினாலே விசார
சித்தியை யேனடையவில்லையென்றால் வேதாந்தத்தைச் சதாப்படித்
தாலுஞ் சீடருக்குப்பாடஞ்சொல்லிவைத்தாலும் வைராக்கிய மில்லா
விட்டால் வேதாந்தத்திற் கூறிய அநுட்டானத்தைப் பண்ணவில்லை
பின்னே யென்னசெய்வாளென்றற் கிளிப்பிள்ளைபோலே வாயின
லேமாத்திரம் வேதாந்த சப்தங்களைச் சொல்லுவாளன்றியிலே சா
ஸ்திரார்த்தத்தை அனுட்டிக்க மாட்டாள் வேதாந்தசாஸ்திர மென்ன
சொல்லுகிறதென்றால் அத்தொய்தப்பிரமத்தைத்தவிர அன்னிய
மெல்லாந் துக்கரூபமென்றுகண்டு வொன்றிலையும் ஆசையற்று ராச
த்துவேஷாதிகளைவிட்டு நானென்கிற அகங்காரக்கிரந்தியை நிச்சே
ஷமாய் நசும்பண்ணி நானென்றும் நீயென்றும் அவனென்றும்
இவனென்றும் அதென்றும் இதென்றும் என்னதென்றும் உன்
னதென்றும் ஏவமாதிப்பிராந்திகளெல்லாம் விட்டு என்னதென்கிற
அபிமானங்கள் விகற்பங்களெல்லாம் விட்டு நிர்விகற்பமாய் லாபா
லாப சீதோஷண சுகதுக்காதி தொந்தங்களெல்லாம் விட்டுச் சமபு
த்தியாய்ப் பூரணதிருஷ்டியை அடைந்து பேதப்பிரதிதியன்றியி
லே காலத்திரயத்திலேயும் பிரமத்தைத்தவிர அன்னியவஸ்துவைக்
காணாமல் அத்தொய்தபிரமானந்தாநுபவத்தைச் சதா அநுபவிக்கச்

சொல்ல வேதாந்தசாத்திரஞ்சொல்லுகிறது இந்தச் சாஸ்திரத்தைப் படித்தாலுஞ் சாஸ்திரார்த்தத்தை அறிந்தாலும் வைராக்கிய மில்லாமற்போனால் விடயாசக்திபோகாது இஷ்டவஸ்துக்களிலேயும் போசனாதிகளிலேயும் வாரந்தாசனம்போலே அருசிவாராதபடியினாலே அதிலே ஆசக்திபோகாது பாகிய போகாசக்தியை விடாதபடியினாலே காமக்குரோதாதிகளும் விட்டாமுத்திர பாத்நிரமாகிய தேகத்திலே நானென்றகந்தையுந் தேகத்துக்கிடமாயிருக்கிற வஸ்துக்களிலே யென்னதென்னு மமதாபிமானமும் சுகதுக்காதி தொந்தங்களுஞ் சுகவிகற்பங்களும்ஒன்றும்போகாது ஆகையினாலேசாஸ்திரத்தைப்படித்தாலுஞ் சாஸ்திரத்திற் கூருநின்ற வைராக்கியானுட்டான மில்லாமற்போனால் அவன் சாஸ்திரார்த்தத்தை அறிந்தவனென்று விருதாவாய் வாயினாலேமாத்திரம் பிரமமாத்திரம் சத்தியம் அன்னியமெல்லாம் அசத்தியமென்று கிளிப்பிள்ளைபோலே சொல்லுவ னெனென்றாற் சுவானமானது அமேத்தியத்திலே ரமிக்கிருப்போலே பாகிய போகத்திலே ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியினாலே வைராக்கியமில்லாதவன் வேதாந்தத்தைச் சதாப்படித்தாலும் பாடஞ்சொல்லிவைத்தாலும் அவன் சுவானத்திற்குச்சமானமென்று மஹாத்மாக்கள் சொல்வாள் இப்படியார்சொன்னாரென்றால் ஸ்ரீ வசிட்டர்சொல்லியிருக்கிறார் அதை மேற்சொல்லுகிறோம். (௫௦-௫௧)

யாதொருபுருடாள் சுகலசாஸ்திரம்படித்துஞ் சுகலத்திலேயுஞ்சமர்த்தாளாயிருந்து நாமே சர்வஞ்ஞாள் நாமே சமர்த்தாள் நாமே பெரியவாளென்று அகங்கார துரபிமானத்தை அடைந்த ராகத்து வேஷமயர்களாயிருக்கிறார்களோ அவாள் மான்னியகர்த்தாள் வெகு தூரஞ்சுமையெடுக்கிறதாய் வெகுவிலைபெற்ற பெரியகழுதைகள் அவர்களை அத்தொய்தகதையிலே நினைக்கவே ஆகாதென்று ஸ்ரீவசிட்டர் இராமனுக்கு வெகுவாய்ச்சொல்லியிருக்கிறார். (௫௨)

இப்படிச்சாஸ்திரத்தைப்படித்தும் சாஸ்திரத்திற்கூறிய அநு
 ட்டானமில்லாமற் போனவர்களுண்டோ வென்றால் அனேகம்பே
 ருண்டு புராணங்களிலேயுங் கேட்டிருக்கிறோம் எப்படியென்றற்
 பிரமசர்மாவென்கிற பிராமணன் முதலான அனேகம்பேர் வேதங்
 கள் வேதாந்தங்கள் முதலாய் அறிந்து சமர்த்தாளாயிருக்கிறவர்கள்
 அந்தச் சாஸ்திரத்திற்கூறிய அனுட்டானத்தைப் பண்ணாமற் பரா
 ளுக்குபதேசித்துக்கொண் டிராகத்துவேஷ புஷ்டாளாய் ஆச்சிரம
 ஆசார மரியாதையமுதலாய்க்கடந்து போசனாதி போகங்களிலே
 ஆசையினாலே தூர்ப்போசனாதிகளைத் தூர்ப்பி ர்விருத்திகளைப் பண்ணி
 நாகத்திலே விழுந்தாளென்று புராணகதையைக் கேட்டிருக்கிறோம்
 அப்படியே லோகத்திலேயுஞ் சகல சாஸ்திரஞ்ஞாளாயும் ராகத்து
 வேஷ துரகங்கார துரபிமானிகளா யிருக்கவுங் கண்டோம் ஆகையி
 னாலே வேதாந்தத்தைப்படித்து நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம்வந்
 தாலும் வைராக்கியமில்லாமற்போனால் அந்த விவேகமும் நிஷ்பலம்
 விசாரஞ்சித்தியாகாது.

(௫௯)

ஆனால் நித்தியாநித்தியவிவேகம் வைராக்கியம் இரண்டும் வந்
 தாற்போராதோவென்றும் பேராது இரண்டும் வந்தாலும் உபரதி
 யன்றியிலே போனால் விசாரஞ்சித்தியாகாது ஏனென்றால் உபரதி
 யில்லாமல் வைராக்கியமாத்திரம் வந்தவன் தன்னை விசாரிக்கிறதற்
 கே இச்சிக்கவில்லை அவனுக்கு விசாரசித்தியென்கிறதைதான் எங்
 கேவரப்போகிறது வைராக்கியம் வந்தவன் விசாரிக்கவேண்டுமென்
 று இச்சியாமற் பின்னை யென்னசெய்வானென்றால் ஒழிவுதல் வா
 ராதபடியினாலே பிரமாணந்தத்திலே விசாராந்தியை அடையாமலிரு
 க்கிறதினாலேயும் போகத்திலேயும் வந்தாசனம்போலே அருசிவந்
 ததினாலு மொன்றிலேயும் ரமியாமற் கிரகட்சேத்திராதிகள் சத்தாதி
 விடயங்களையும் தேகத்திற் குபயோகமாயிருக்கிற சகல போகங்

கனையும் விட்டுவிடுவன் அன்றியிலேபோனாலுஞ் சுஷ்கவைவராக்கிய
சாலிகளாயிருக்கிறவர்கள் நிர்ச்சனமாயிருக்கிற வனத்திலேபோய்த்
தவசபண்ணவேண்டுமென்று யத்தனம் பண்ணுவார்கள் இதற்குதார
ணமேதென்றாற் சிசித்துவசனென்கிற ராஜாமுதலானபேர்கள் சுஷ்க
வைராக்கியத்தினாலே வனத்திலேபோனொன்று கதை வாசிட்டா
திகளிலே சொல்லியிருக்கிறதுவே யுதாரணம். (௩௪-௩௫-௩௬)

ஆனால் நித்தியாநித்தியவ்வேகம் வைராக்கிய முபரதி மூன்
றும்வந்தாற் போராடோவென்றாற் போராது ஏனென்றால் விவேக
வைராக்கியோபரதிமூன்றும் வந்தாலு மோக்ஷவிச்சையன்றியிலே
போனால் விசாரஞ்சித்தியாகாது ஏனென்றால் மோக்ஷம்வேண்டுமெ
ன்றசையில்லாமல் மோக்ஷவிச்சைவாராதபடியினாலே விசாரத்தை
ப்பண்ணான் பின்னை யென்னசெய்வானென்று லொருவிடயத்திலே
யும் பிரவிருத்தியற்று உதாசீனனாயிருப்பன் இப்படி விவேகவைரா
க்கியமுபரதிவந்து மோக்ஷவிச்சைவாராமல் விசாரியாமலிருந்தவா
ளுண்டோவென்றாலுண்டு லோகத்திலே தபசிகளுக்கெல்லாம் வை
ராக்கியமுமுண்டு சித்தமேகாக்கிரமாகிறவுபரதியுமுண்டு உண்டா
னாலும் அந்தத்தபசிகள் ஆத்மவிசாரம்பண்ணவில்லை பின்னையென்
னசெய்வானென்றால் ஒருவிடயத்திலேயும்பிரவிருத்தியாமல் ஏகாக்
கிரமாய்த் தூங்கினவன்போலே நிரந்தரந் தபசைப்பண்ணுவான்
ஆத்மவிசாரம்பண்ணான் மோக்ஷவிச்சையில்லாதபடியினாலே இப்ப
டி வுபரதியடைந்த தபசிகளுக்குமுதலாய் ஆத்மவிசாரஞ் சித்திக்க
வில்லையென்கிறதிலே சம்மதியேதென்றால் அத்தியந்தமுபரதாளா
யிருக்கிற சரபங்கராதிநிஷிகள் சுவர்க்காதிகளை அடைந்தாரென்று
இராமாயணதிகளிலேசொல்லியிருக்கிறதையே யிதற்குச் சம்மதி
வுபரதாளுக்குச் சுவர்க்காதிகளிலே போனமாத்திரத்தினாலே விசார
சித்தியாக யோவென்றாலில்லை ஏனென்றால் ஆத்மவிசாரம்

அத்தொய்தபோததீபிகை.

இப்படிச்சாஸ்திரத்தைப்படித்தும் சாஸ்திரத்திற்கூறிய அநேகம்
 ட்டானமில்லாமற் போனவர்களுண்டோ வென்றால் அநேகம்
 ருண்டு புராணங்களிலேயுங் கேட்டிருக்கிறோம் எப்படியென்றால்
 பிரமசர்மாவென்கிற பிராமணன் முதலான அநேகம்பேர் வேதங்
 கள் வேதாந்தங்கள் முதலாய் அறிந்து சமர்த்தாளாயிருக்கிறவர்கள்
 அந்தச் சாஸ்திரத்திற்கூறிய அனுட்டானத்தைப் பண்ணாமற் பர
 னாகத்துவேஷ புஷ்டாளாய் ஆச்சரிய
 ஆசார மரியாதையமுதலாய்க்கடந்து போசனாதி போகங்களிலே
 ஆசையினாலே தூர்ப்போசனாதிகளைத் தூர்ப்பிவிருத்திகளைப் பண்ணி
 நாகத்திலே விழுந்தாளென்று புராணகதையைக் கேட்டிருக்கிறோம்
 அப்படியே லோகத்திலேயுஞ் சகல சாஸ்திரஞ்ஞாளாயும் நாகத்து
 வேஷ துரகங்கார துரபிமானிகளா யிருக்கவுங் கண்டோம் ஆகையி
 னாலே வேதாந்தத்தைப்படித்து நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம்வந்
 தாலும் வைராக்கியமில்லாமற்போனால் அந்த விவேகமும் நிஷ்பலம்
 விசாரஞ்சித்தியாகாது.

(இக)

ஆனால் நித்தியாநித்தியவிவேகம் வைராக்கியம் இரண்டும் வந்
 தாற்போராதுவென்றும் பேராது இரண்டும் வந்தாலும் உபரதி
 யன்றியிலே போனால் விசாரஞ்சித்தியாகாது ஏனென்றால் உபரதி
 யில்லாமல் வைராக்கியமாத்திரம் வந்தவன் தன்னை விசாரிக்கிறதற்
 கே இச்சிக்கவிலே அவனுக்கு விசாரசித்தியென்கிறதைதான் எங்
 கேவரப்போதேது வைராக்கியம் வந்தவன் விசாரிக்கவேண்டுமென்
 று இச்சியாமற் பின்னை யென்னசெய்வானென்றால் ஒழிவுதல் வா
 ராதபடியினாலே பிரமானந்தத்திலே விசிராந்தியை அடையாமலிரு
 க்கிறதினாலேயும் போகத்திலேயும் வார்தாசனம்போலே அருசிவந்
 ததினாலு மொன்றிலேயும் ரமியாமற் கிரகட்சேத்திராதிகள் சத்தாதி
 விடயங்களையும் தேகத்திற் குபயோகமாயிருக்கிற சகல போகங்

களையும் விட்டுவிடுவன் அன்றியிலேபோனாலுஞ் சுஷ்கவைராக்கிய
சாஸ்களாயிருக்கிறவர்கள் நிர்ச்சனமாயிருக்கிற வனத்திலேபோய்த்
தவசபண்ணவேண்டுமென்று யத்தனம் பண்ணுவார்கள் இதற்குதார
ணமேதென்றும் சிசித்துவசனென்கிற ராஜாமுதலானபேர்கள் சுஷ்க
வைராக்கியத்தினாலே வனத்திலேபோனொன்று கதை வாசிட்டா
திகளிலே சொல்லியிருக்கிறதுவே யுதாரணம். (௫௪-௫௫-௫௬)

ஆனால் நித்தியாநித்தியவ்வேகம் வைராக்கிய முபரதி மூன்
தும்வந்தாற் போராத்தோவென்றும் போராது ஏனென்றால் விவேக
வைராக்கியோபரதிமூன்றும் வந்தாலு மோக்ஷவிச்சையன்றியிலே
போனால் விசாரஞ்சித்தியாகாது ஏனென்றால் மோக்ஷம்வேண்டுமெ
ன்ற சூசையில்லாமல் மோக்ஷவிச்சைவாராதபடியினாலே விசாரத்தை
ப்பண்ணான் பின்னை யென்னசெய்வானென்று லொருவிடயத்திலே
யும் பிரவிருத்தியற்று உதாசினனாயிருப்பன் இப்படி விவேகவைரா
க்கியமுபரதிவந்து மோக்ஷவிச்சைவாராமல் விசாரியாமலிருத்தகா
ளுண்டோவென்றாலுண்டு லோகத்திலே தபசிகளுக்கெல்லாம் வை
ராக்கியமுமுண்டு சித்தமேகாக்கிரமாகிறவுபரதியுமுண்டு உண்டா
னாலும் அந்தத்தபசிகள் ஆத்மவிசாரம்பண்ணவில்லை பின்னையென்
னசெய்வானென்றால் ஒருவிடயத்திலேயும்பிரவிருத்தியாமல் ஏகாக்
கிரமாய்த் தூங்கினவன்போலே நிரந்தரத் தபசைப்பண்ணுவான்
ஆத்மவிசாரம்பண்ணாள் மோக்ஷவிச்சையில்லாதபடியினாலே இப்ப
டிவுபரதியடைந்த தபசிகளுக்குமுதலாய் ஆத்மவிசாரஞ் சித்திக்க
வில்லையென்கிறதிலே சம்மதியேதென்றால் அத்தியந்தமுபரதானா
யிருக்கிற சரபங்கராதிரிஷிகள் எவர்க்காதிகளை அடைந்தாரென்று
இராமாயணதிகளிலேசொல்லியிருக்கிறகதையே யிதற்குச் சம்மதி
வுபரதாளுக்குச் எவர்க்காதிகளிலே போனமாத்திரத்தினாலே விசார
சித்தியாகவில்லையோவென்றால்லை ஏனென்றால் ஆத்மவிசாரம்

சித்தித்தவனுக்கு ஜனனங்கள் லோகாந்தரகமனங்களில்லாமல் முக்
தியை யன்றோ அடையவேண்டும் அப்படியன்றியிலே லோகாந்தர
கமனம் வந்தபடியினாலே வுபரதாளானாலும் விசாரசித்தியாகவில்
லையென்று நன்னுயறியலாமே ஆகையினாலே விவேகவைராக்கிய
முபரதிமுன்னும் வந்தாலும் மோக்ஷவிச்சையில்லாமற்போனால் ஆத்
மவிசாரஞ் சித்தியாகாது. (௫௭-௫௮-௫௯)

இந்த மோக்ஷவிச்சைவந்தாலும் வைராக்கிய வுபரதிகளில்
லாமற்போனால் விசாரஞ்சித்தியாகாது ஏனென்றால் வைராக்கிய வுப
ரதிகளன்றியிலே மோக்ஷவிச்சைமாத்திரம்வந்தவாள் விசாரசித்தி
யை அடையமாட்டாள் பின்னை யென்னசெய்வாளென்றால் மோ
க்ஷம்வேண்டுமென்று அத்தியந்தம் ஆசையிருக்கிறபடியினாலேயும்
விசாரித்தாலும் வைராக்கியாதியில்லாததினாலே விசாரசித்தியாகா
ததினாலேயும் முடவன் கொம்புதேனுக் காசைப்பட்டாற்போலே அ
சாத்தியத்திலே ஆசைவந்தபடியினாலே சதாதுக்கிப்பா ளன்றியிலே
போனால் மோக்ஷவிச்சாதி ஜெயத்தினாலே குருவையடைந்து குரு
வினிடத்திலே சிரத்தாலுக்களாய்ச் சகலத்தையும்விட்டுப்போட்டுக்
குருவுபதேசத்தினாலே சித்தியை அடைகிறதற்குத்தக்கதா யத்தனம்
பண்ணுவாள் இப்படி முழுட்சுக்கள் வைராக்கியாதியில்லாவிட்
டாற் றுக்கிப்பாளென்கிறதிலே பிரமாணமேதென்றற் சூதசங்கிதா
வசனமே பிரமாணம் அதைமேற்சொல்லுகிறோம். (௬௦-௬௧)

யாதொருமனுடாள் விஷயாசகத்தாளாயிருந்துகொண்டு
முக்திவேண்டுமென் றிச்சிக்கிறார்களோ அவர்கள் சமுசாரமாகிற
மஹாகோரசர்ப்பத்தினாலே கடிபட்டவர்கள் சமுசயமில்லையென்று
சொல்லியிருக்கிற புராணமே இதற்குப்பிரமாணம் ஆகையினாலே
இப்படிச் சுருதியுத்தி அனுபவங்களினாலே சாதனசதுஷ்டங்களு
லும் புராணமாயொருமித்துக் கூடியிருக்கவேண்டும் அன்றியிலே

யொன்றாகியுமில்லாமற்போனால் விசாரஞ்சித்தியாகாது ஆகையினாலே இதுகளுக்குப் புண்ணியலோகமே பலம் ஒருமித்துக்கூடியிருந்தால் ஆத்மவிசாரசித்தியே பலமென்று சொல்லப்பட்டுது. (௬௨)

இப்படிச் சொன்னபிரகாரமாய் ஆத்மவிசாரத்திற்கு ஆதிகாரியென்றுசித்தாந்தமாச்சுதென்றால் பூரணமாயிருக்கிற சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தியுள்ளவனே அதிகாரி நாலுவேதமும்வந்தவனுஞ் சகல சாஸ்திரபாண்டித்தியத்தினாலே சமர்த்தனாயிருக்கிறவனுந் தபசிகளுஞ் சார்வதா கருமாறுட்டானபரனுஞ் செபோபாசனைகள் பண்ணுகிறவனுந் தானங்கள் விரதங்கள் கங்காதி தீர்த்தயாத்திரை பண்ணுகிறவனும் அதிகாரியல்ல அதெப்படிப்போலென்றற் சூத்திராதிகளுக்கு வேதயாகாதிகளில் எப்படி அதிகாரமில்லையோ அப்படிப்போலச் சாதனசதுஷ்டயமில்லாதவனுக்கு ஆத்மவிசாரத்திலே அதிகாரமில்லை சாதனசதுஷ்டயமில்லாததினாலே சாஸ்திரபாண்டித்தியமுள்ளவனுக் கதிகாரமில்லையோவென்றால்லை ஏனென்றால் அசேஷசாஸ்திரபாண்டித்தியவாறாய்த்தானாகட்டும் ஒருசாஸ்திரமும்வாராதவறாய்த்தானாகட்டும் எவன் சாஸ்திரத்திற்குறியிருக்கிற சாதனசதுஷ்டய அனுட்டானமுள்ளவனோ அவனே அதிகாரிசாஸ்திரபாண்டித்தியமுள்ளவனல்ல ஏனென்றற் சாந்தோதாந்த வபரதிதிதிட்சுவென்கிற சுருதவைவராக்கியோபரதி முதலான சாதனமுள்ள அதிகாரிக்கே ஆத்மவிசாரத்தைச் சொல்லுகிறதேயன்றியிலே பின்னையொருத்தனுக்குஞ்சொல்லவில்லை ஆகையினாலே சாதனசதுஷ்டயசம்பன்னனே அதிகாரி.

(௬௩-௬௪-௬௫-௬௬-௬௭-௬௮-௬௯)

இதிலே அதிகாரிநேமமில்லையோவென்றால் ஆத்மவிசாரத்திற்குச் சாதிவர்க்கிரம ஆசாரநியமங்களிலே யொன்றுமில்லை அசேஷசாஸ்கிரகங்களுகட்டும் வித்துவானகட்டும் மூடகங்கட்டும் பாலகங்கட்டும் விர்த்தகங்கட்டும் பிரமச்சரியாகட்டும்

சித்தித்தவதனுக்கு ஜனனங்கள் லோகாந்தரகமனங்களில்லாமல் முக்
தியை யான்னோ அடையவேண்டும் அப்படியன்றியிலே லோகாந்தர
கமனம் வந்தபடியினாலே வுபரதாளானாலும் விசாரசித்தியாகவில்
லையென்று நன்குயறியலாமே ஆகையினாலே விவேகவைராக்கிய
முபாதிமுன்னும் வந்தாலும் மோக்ஷவிச்சையில்லாமற்போனால் ஆத்
மவிசாரஞ் சித்தியாகாது.

(௫௭-௫௮-௫௯)

இந்த மோக்ஷவிச்சைவந்தாலும் வைராக்கிய வுபரதிகளில்
லாமற்போனால் விசாரஞ்சித்தியாகாது ஏனென்றால் வைராக்கிய வுப
ரதிகளன்றியிலே மோக்ஷவிச்சைமாத்திரம்வந்தவாள் விசாரசித்தி
யை அடையமாட்டாள் பின்னை யென்னசெய்வாளென்றால் மோ
க்ஷம்வேண்டுமென்று அத்தியந்தம் ஆசையிருக்கிறபடியினாலேயும்
விசாரித்தாலும் வைராக்கியாதியில்லாததினாலே விசாரசித்தியாகா
ததினாலேயும் முடவன் கொம்புதேனுக் கைசப்பட்டாற்போலே அ
சாத்தியத்திலே ஆசைவந்தபடியினாலே சதாதுக்கிப்பா ளன்றியிலே
போனால் மோக்ஷவிச்சாதி றையத்தினாலே குருவையடைந்து குரு
விஸிடத்திலே சிரத்தாலுக்களாய்ச் சகலத்தையும்விட்டுப்போட்டுக்
குருவுபதேசத்தினாலே சித்தியை அடைகிறதற்குத்தக்கதா யத்தனம்
பண்ணுவாள் இப்படி முழுட்சுக்கள் வைராக்கியாதியில்லாவிட்
டாற் றுக்கிப்பாளென்கிறதிலே பிரமாணமேதென்றற் சூதசங்கிதா
வசனமே பிரமாணம் அதைமேற்சொல்லுகிறோம்.

(௬௦-௬௧)

யாதொருமனுடாள் விஷயாசக்த்தாளாயிருந்துகொண்டு
முக்திவேண்டுமென் றிச்சிக்குறர்களோ அவர்கள் சமுசாரமாகிற
மஹாகோரசர்ப்பத்தினாலே கடிபட்டவர்கள் சமுசயமில்லையென்று
சொல்லியிருக்கிற புராணமே இதற்குப்பிரமாணம் ஆகையினாலே
இப்படிச் சருதியுத்தி அனுபவங்களினாலே சாதனசதுஷ்டங்களு
லும் புராணமாயொருமித்துக் கூடியிருக்கவேண்டும் அன்றியிலே

யொன்றாகியுமில்லாமற்போனால் விசாரஞ்சித்தியாகாது ஆகையினால் இதுகளுக்குப் புண்ணியலோகமே பலம் ஒருமித்துக்கூடியிருந்தால் ஆத்மவிசாரசித்தியே பலமென்று சொல்லப்பட்டுது. (௬௨)

இப்படிச் சொன்னபிரகாரமாய் ஆத்மவிசாரத்திற்கு ஆரம்பநியென்றுசித்தாந்தமாச்சு தென்னுல பூரணமாயிருக்கிற சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தியுள்ளவனே அதிகாரி நாலுவேதமும்வந்தவனுஞ் சகல சாஸ்திரபாண்டித்தியத்தினாலே சமர்த்தனாயிருக்கிறவனுந் தபசிகளுஞ் சார்வதா கருமாறுட்டானபரனுஞ் செபோபாசனைகள் பண்ணுகிறவனுந் தானங்கள் விரதங்கள் கங்காதி தீர்த்தயாத்திரை பண்ணுகிறவனும் அதிகாரியல்ல அதெப்படிப்போலென்றற் சூத்திராதிகளுக்கு வேதயாகாதிகளில் எப்படி அதிகாரமில்லையோ அப்படிப்போலச் சாதனசதுஷ்டயமில்லாதவனுக்கு ஆத்மவிசாரத்திலே அதிகாரமில்லை சாதனசதுஷ்டயமில்லாததினாலே சாஸ்திரபாண்டித்தியமுள்ளவனுக் கதிகாரமில்லையோவென்றால்லை ஏனென்றால் அசேஷசாஸ்திரபாண்டித்தியவானாய்த்தானாகட்டும் ஒருசாஸ்திரமும்வாராதவனாய்த்தானாகட்டும் எவன் சாஸ்திரத்திற்குநியிருக்கிற சாதனசதுஷ்டய அனுட்டானமுள்ளவனோ அவனே அதிகாரிசாஸ்திரபாண்டித்தியமுள்ளவனல்ல ஏனென்றற் சாந்தோதாந்த வுபரதி திதிட்சுவென்கிற சுருதி வைராக்கியோபரதி முதலான சாதனமுள்ள அதிகாரிக்கே ஆத்மவிசாரத்தைச் சொல்லுகிறதேயன்றியிலே பின்னையொருத்தனுக்குஞ்சொல்லவில்லை ஆகையினாலே சாதனசதுஷ்டயசம்பன்னனே அதிகாரி.

(௬௩-௬௪-௬௫-௬௬-௬௭-௬௮-௬௯)

இதிலே அதிகாரிநேமமில்லையோவென்றால் ஆத்மவிசாரத்திற்குச் சாதிவர்க்கிரம ஆசாரநியமங்களிலே யொன்றுமில்லை அசேஷசாஸ்திரக்குகட்டும் வித்துவானாகட்டும் மூடனாகட்டும் பாலனாகட்டும் உவாவாகட்டும் விர்த்தனாகட்டும் பிரமச்சாரியாகட்டும்

டுங் கிரகஸ்தனாகட்டும் வானப்பிரஸ்தனாகட்டுஞ் சந்நியாசியாகட்டு
பிராமணனாகட்டுஞ் சத்திரியனாகட்டும் வைசியனாகட்டுஞ் சூத்திர
னாகட்டும் ஸ்திரியாகட்டும் அந்தியஜனமுதலான யெவன் சாஸ்திரத்
திருப்பியிருக்கிற சாதனசதுஷ்டய அப்யாசமுள்ளவனான சாஸ்திரத்
அவனான ஆத்மவிசாரத்திலே யேக்கியாதிகாரியென்று வேதசாஸ்திர
சித்தாந்தம். (௭௦)

இப்படிச் சாஸ்திரம்படியாதமூடாளுக்கும் ஸ்திரீசூத்திராதி
களுக்கும் அதிகாரஞ்சொல்லக்கூடாது ஏனென்றால் சாஸ்திரங்களைப்
படித்துச் சகலத்தையும் அறிந்தவனன்றோ அதிகாரியென்றற் சாஸ்திரத்
தையறிந்தவனாகியென்று சாஸ்திரவிகிதமாயிருக்கிற சாதனசதுஷ்டய
அப்யாசமுள்ளவனான அதிகாரி சாஸ்திரம்படியாதவனுக்குச் சாதனசதுஷ்டய
மெப்படிவருமென்றற் சாஸ்திரம்படித்தவனுக்குத்தான் எப்படிவரும்
சாஸ்திரார்த்தத்தை அறிந்திருக்கிறபடியினாலே ஈசுரார்ப்பணகருமங்களை
பண்ணிச் சுத்தசித்தனாய் வைராக்கியாதிசாதனங்களைக்கிரமமாயடைவன்
சாஸ்திரார்த்தத்தை அறியாதவன் எப்படி அடைவெனன்றால் அடைவன்
இதப்படியென்றால் இந்தச் ஜன்மத்திலே சாஸ்திராத்தியயனமில்லாமற்போனாலும்
பூருவஜன்மத்திலே சாஸ்திரஞ்ஞானாய் ஈசுரார்ப்பணகருமத்தைப்பண்ணி
யுந்தச்சற்கருமபஞ்சபரிவாகவசத்தினாலே இச் ஜன்மத்திலே சாதனசதுஷ்டய
மெளிதாய் யத்தனமன்றியிலேவரும் ஆகையினாலே இச் ஜன்மத்திலே
சாஸ்திரம்படியாதவனுக்கும் அதிகாரமுண்டு. (௭௧)

இப்படிப் பூருவஜன்மாப்பியாச சமஸ்காரத்தினாலே இச் ஜன்மத்திலே
சாதனசதுஷ்டயம்வரும் ஆனால் அப்படிச் சாஸ்திராத்தியயனமும்
பூருவஜன்மசமஸ்காரத்தினாலே இந்தச் ஜன்மத்திலேவரவேண்டும்
அதுமாத்திரம் வாராமற்போவானென்றற் சாஸ்திராத்தியயனமாத்திரஞ்
சிறிதுபேர்க்குச்சிறிதுகருமவிசேடத்தினாலே பிரதி

பந்திக்கப்படும் ஆகையினாலே சாஸ்திராத்தியயனம் இச்ஜன்மத்தி
லேவாராது ஆனாற் சாஸ்திரம்வாராலிட்டாற் சாதனமெப்படிவரு
மென்றற் சாஸ்திரம்வாராமற் பிரதிபந்திக்கப்பட்டுப்போனமாத் திரத்
தினாலே பூருவஜன்மத்திலே வெகுசற்கருமம்பண்ணி பாக்கியசாலி
யாயிருக்கிறவனுக்குச் சாதனசதுஷ்டய அதிகாரமில்லாமற்போமோ
போகாது. (௭௨)

இப்படிச் சாஸ்திரபாடமாத் திரங் கருமவசத்தினாலே பிரதி
பந்திக்கப்பட்டாற்போலே சாதனசதுஷ்டயமும் கருமவசத்தினாலே
பிரதிபந்திக்கப்பட்டாலோவென்றால் அப்போ சாதனம்பிரதிபந்தி
க்கப்பட்டாற் சாஸ்திரம்படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்கும் இரண்
பேர்க்கும் அதிகாரமில்லை சாஸ்திரம்படித்தும் சாதனமில்லாவிட்
டால் அவனுக்கதிகாரமேது ஆகையினாலே சாதனமில்லாமற் பிரதி
பந்திக்கப்பட்டால் இரண்டுபேர்க்கும் அதிகாரமில்லை இரண்டுபே
ருஞ் சரிதான். (௭௩)

இப்படி இரண்டுபேருஞ் சரியென்றுசொல்லக்கூடா தேனெ
ன்றற் சாஸ்திரம்படித்தவனுக்குச் சாதனம் பூருவஞ்சித்தியாமற்
போனாலுஞ் சாஸ்திரார்த்தத்தை அறிந்திருக்கிறபடியினாலே இனி
மேலாகிலும் அப்பியாசித்துச் சித்தியையடைவன் சாஸ்திரம்படி
யாதவன் சாஸ்திரார்த்தத்தை அறியாதபடியினாலே அவனுக்குப் பூரு
வஞ்சாதனஞ்சித்தியாகாமற்போனால் இனிமேல் எப்படி அப்பியாசித்
துச் சித்தியை அடையப்போனான் அடையமாட்டானென்றற் சொல்
லுகிறோங்கேள் சாஸ்திரம்படியாத பேர்களும் மோக்ஷவிச்சையினா
லேகுருவையடைந்து குருவினிடத்திலேநின்றஞ் சாஸ்திரார்த்தத்
தைக்கேட்டுச் சிரத்தையினாலே சாதனாப்பியாசம்பண்ணி சித்தியை
அடைவாள் அதெப்படிப்போலென்றால் லோகத்திலே கருமசாஸ்திர
த்தை அறியாமலிருக்கிறவனுக்கும் பரலோகத்திலே நல்லகதிவேண்டி

மென்கிறசிரத்தையினாலே குரு உபதேசத்தாற் கருமோபாசனாதி
அனுஷ்டானங்கள் எப்படிச்சித்திக்கிறதோ அப்படிப்போலே குரு
உபதேசத்தினாலே சாதனாப்பியாசமுஞ் சாஸ்திரஞ்ஞானப்போலே
சாஸ்திரத்தையறியாதவனுக்குஞ் சந்தேகமில்லை. (எச-எடு-எசு)

குரு உபதேசத்தினாலே கருமானுஷ்டானம்போலேசாதனாப்
பியாசமுஞ் சித்திக்குமென்றற் சிரத்தாலுவாயிருக்கிறவனுக்கன்றோ
கருமாத்ரி அனுஷ்டானமுஞ் சித்திக்கவேண்டுஞ் சிரத்தையில்லாதவ
னுக்கு எப்படியென்றற் கருமசாஸ்திரமெல்லாமறிந்தாலும் அதிலே
சிரத்தையுள்ளவனுக்கே கருமாத்ரியனுஷ்டானஞ்சித்திக்கிறது சாஸ்
திரத்தையறிந்தும் அதிலே சிரத்தையில்லாதவனுக்குச் சாஸ்திரத்
தையறிந்தமாத்ரித்தினாலே பிரயோசனமேதொன்றுமில்லை ஆகை
யினாலே சாஸ்திரத்தையறிந்தாலும் அறியாவிட்டாலும் எவன் கரு
மாத்ரி அனுஷ்டானத்தை அனுஷ்டிக்கிறானோ அவனே நற்கதியடை
வன் ஆகையினாலே சிரத்தையில்லாதவனுடைய அவிசுவாசத்தை
இங்கே * யுதாரிக்கிறது யோக்கியமன்று சிரத்தாலுவாயிருக்கிறவனு
க்கே சர்வத்திர வைதீகத்திலே அதிகாரம். (எஎ-எசு)

இப்படிச் சொன்னபிரகாரமாய்ச் சாஸ்திரம்படித்தவனுக்
கும் படியாதவனுக்கும் பூருவஞ்சாதனஞ்சித்தியாமற்போனால் இனி
மேலாகிலும் மோக்ஷம்வேண்டுமென் றிச்சாதிசயத்தினாலே சிரத்
தாலுவாயிருக்கிறவனுக்கே சாதனாப்பியாசத்தினாலேயும் விசாரத்தி
லேயும் அதிகாரஞ் சித்திக்கவேண்டும் ஆகையினாலே சாதனாப்பியா
சத்தினாலேயும் விசாரத்திலேயும் அதிகாரஞ் சித்திக்கிற திரண்டுபே
ர்க்குஞ் சரிதான் பேதமில்லை. (எசு)

இப்படியாயுள்ளவில் இரண்டுபேர்க்கும் பேதமேதென்றற்
சாஸ்திரம்படித்ததும்படியாததும் பேதமன்றியிலே சாதனாப்பியா

*விவகரிக்கிற துள்ளும்-பாடம்.

சத்திலொருபேதமுமில்லை விசாரத்திலேயு மொருபேதமுமில்லை. ()
 இப்படி இரண்டுபேர்க்குஞ் சாதனாப்பியாசத்திலே பேதமி
 ல்லாமற்போனாலும் விசாரத்திலே இரண்டுபேர்க்கும்பேதமுண்டு
 அதேதென்றால் ஆத்மவிசாரத்திற்குச்சாதனமாயிருக்கிற சாஸ்திரபா
 ண்டித்தியமிருக்கிறபடியினாலே சாஸ்திரஞ்ஞனுக்கு விசாரத்திலே
 அதிகாரம் அதிகமென்றுசங்கைவர அதுகூடாது ஏனென்றற் சாஸ்
 திரம்விசாரசாதனமன்றன்றோ பின்னை ஏதென்றால் வைராக்கி
 யாதிகுணங்களே சாதனமென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினாலே
 சாதனமுள்ளவனுக்கே அதிகாரமென்கிற திரண்டுபேர்க்குஞ் சமஞ்
 சாஸ்திரஞ்ஞனுக்கு விசாரத்திலே அதிகாராதிக்க மொன்றுமில்லை.
 (அக-அஉ)

ஆத்மவிசாரத்திற்கு வைராக்கியாதிகுணங்களே சாதனந்தான்
 சந்தேகமில்லை அப்படியானாலுஞ் சாதனம்வந்தாலுஞ் சாஸ்திர
 த்தினாலேயன்றோ ஆத்மவைவிசாரித்தறியவேண்டும் ஆகையின
 லே சாஸ்திரபாடம்வேண்டுமென்றுசங்கைவர அதுகூடாது ஏனெ
 ன்னால் தன்னை அறிகிறதற்குச் சாஸ்திரந்தேவையில்லை யெவனாகிலுந்
 தன்னையறிகிறதற் குச்சாஸ்திரத்தை அபேக்ஷிப்பானோ யொருத்தனும்
 அபேக்ஷியான் ஆகையினாலே ஆத்மவிசாரத்திற்குச் சாஸ்திரந்தேவை
 யில்லையானால்தன்னையறிந்தாற்றேவையில்லை பிராந்தியினாலேதன்னு
 டையதத்துவத்தை அறியாமல் அஞ்ஞானியாயிருக்கிறவன் ஆத்மசொ
 ருபத்தை பிரதிபாதிக்கிறசாஸ்திரத்தை விசாரியாமல் ஆத்மசொருபத்
 தை அபரோக்ஷமாய் எப்படியறிவான் அறியமாட்டானாகையினாலேசா
 ஸ்திரத்தினாலேதானே ஆத்மதத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்று சங்
 கைவந்தால் அப்போ சாஸ்திரத்தினாலேதானே ஆத்மதத்துவத்தையறி
 யலாம் ஆனாற்பரோக்ஷமாய்ச் சுவர்க்காதி லோகம்போலே யறிபலா
 மேயன்றியிலே அன்னியதாவாய்ப்பிரத்தியக்ஷமாய் அறியக்கூடா

அறநாயகப்பாத்தீபிகை.

தேனென்றும் சாஸ்திரத்தினாலே அறிகிறதெல்லாம் பரோக்ஷமே
யொழிய அபரோக்ஷஞானமன்று அதெப்படிப்போலையென்று
விஷ்ணுவாதிமூர்த்திகளை அறிகிறவிடத்தில் விஷ்ணுவாதிமூர்த்தி
களைப் பிரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரத்தினாலே பரோக்ஷமாயறிகிறதெயன்
றியிலே பிரத்தியக்ஷமாய் எப்படி யறியப்படவில்லையோ சுவர்க்கா
திகளை பிரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரத்தினாலே சுவர்க்காதிகளை யெப்படி
ப் பிரத்தியக்ஷமாயறியப்படவில்லையோ அப்படிப்போலே ஆத்துமத்
த்துவத்தை அறியாதவனுக்கும் ஆத்துமத்தத்துவத்தைப்பிரதிபாதிக்கி
ற சாஸ்திரத்தினாலே பிரத்தியக்ஷமாய் யறியக்கூடாது அநுபவத்தினா
லையறிகிறதே அபரோக்ஷஞானமானபடியினாலே ஆத்மத்தத்துவத்தை
யும் அநுபவத்தினாலே பிரத்தியக்ஷமாயறியவேண்டும். (அங்-அச-அரு)

இப்படி யார்சொல்லியிருக்கிறார்களென்றால் ஸ்ரீவித்தியாரண்
ணியசுவாமிகள் தியானதீபிகையிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள் அதெப்
படியென்றால் மூர்த்திப்பிரதிபாதகசாஸ்திரத்தினாலே சதூர்ப்புசரா
ய்ச் சங்குசக்கிராதிதாரியாயிருக்கிற விஷ்ணுமூர்த்தியை யறிந்தா
லும் அது பரோக்ஷஞானமேயல்லாமல் அபரோக்ஷஞானமன்று
ஏனென்றும் சாஸ்திரத்தினாலே இப்படியிருப்பதென்று மனதிலே
நிச்சயிக்கிறதேயொழிய அந்தமூர்த்தியைப்பிரத்தியக்ஷமாய்க்கண்ணா
லே காணவில்லை அப்படிப்போலே ஆத்மத்தத்துவப் பிரதிபாதகமாயி
ருக்கிற வேதாந்தசாஸ்திரத்தினாலே சச்சிதானந்த சொரூபமாயிரு
க்கிற ஆத்மத்தத்துவந்தோணிதாலும் அது பரோக்ஷ ஞானந்தானே
ஏனென்றும் பஞ்சகோசசாக்ஷியாயிருக்கிற பிரத்தியகாத்மப்பிரம
த்தை சொற்சொரூபமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணவில்லையே ஆகை
யினாலே பிரத்தியக்ஷமாய் அநுபவியாமல் சாஸ்திரத்தினாலே இப்படி
யிருக்குமென்று சாமானியமாயறிகிறபடியினாலே பரோக்ஷஞானந்
தானையானால் விஷ்ணுவாதிமூர்த்திகள் தனக்கன்னியமானபடியி

இலே அதைச்சாஸ்திரத்தினாலே பரோக்ஷமாயேயறியவேண்டும்
 அப்படி இங்கே ஆத்மா தனக்கன்னியமாகாதபடியினாலே சாஸ்தி
 ரத்தினாலேயறிந்தாலுந் தன்னைப் பரோக்ஷமாயறியக்கூடாது தானா
 ய்ச்சொற்சொருபமாயிருக்கிற தன்னுடையசொருபத்தை சாஸ்திரத்
 தினாலேதானே பிரத்தியக்ஷமாயறியலாமென்று சங்கிக்கக்கூடாது
 ஏனென்றால் வேதாந்தசாஸ்திரத்திலே மஹாவாக்கியங்கிளினாலே
 பிரமதத்துவம் பிரத்தியக்ஷசொருபமாய்த் தானாய்த் தான் * பிராய
 னப்பிரத்தியக்ஷமாய் நியே பிரமமென்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது
 சந்தேகமில்லை அப்படியானாலும் அதைச்சாஸ்திரத்தினாலே யறிந்
 தாலும் ஆத்மவிசாரம்பண்ணாதவனுக் கப்படிப்பிரத்தியக்ஷமாயறியப்
 படாது சாஸ்திரத்தினாலே வருகிறஞானமெல்லாம் பரோக்ஷமே
 விசாரத்தினாலே அநுபவிக்கிறதே அபரோக்ஷமென்று சொல்லியிரு
 க்கிறார். (அக-அஎ-அஅ)

இப்படி ஸ்ரீவசிட்டரும் இராமனுக்குச்சொன்னார் எப்படியெ
 ன்றால் சாஸ்திரமென்றுங் குருவென்றும் உபதேசமென்றும் இதுக
 ளெல்லாம்மரியாதைமாத்திரமேயன்றியிலே ஆத்மாவைஅறிகிறதற்கு
 க்காரணமன்று கேவலஞ் சுத்தமாயிருக்கிறசீடப்பிரஞ்ஞையே கா
 ரணமன்றியிலே பரமாத்மாவைச் சாஸ்திரத்தினாலேயுங் குருவினா
 லேயுங் காணப்படாது பின்னைத்தினாலேதான்காணலாமென்றால் தன்
 னுடையசொருபத்தைத்தன்னாலே சூக்ஷ்மதிருஷ்டியினாலே காண
 வேண்டும் பின்னை யொன்றினாலேயு மறியக்கூடாதென்று ஸ்ரீவசிட்
 டர்சொல்லியிருக்கிறார் சகலசாஸ்திரத்திலேயுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கி
 றது. (அக-க௦)

ஆகையினாலே தன்னுடைய சொரூப விசாரத்தைத்தவிர
சாஸ்திரத்தையறிந்ததினாலேதானே தன்னுடைய சொரூபத்தை
அபரோக்ஷமா யொருக்காலு மறியக்கூடாது. (கக)

சாஸ்திரத்தை விஜாரித்தன்றோ ஆத்மசொரூபத்தை யறிய
வேண்டும் அப்படி யன்றியிலே சாஸ்திரவிசாரத்தைத்தவிர ஆத்ம
விசாரமாவ தேதென்றாற் சொல்லுகிறோம் கேள். (கஉ)

ஆத்மவிசாரமாவதேதென்றால் தேகேந்திரியாதிகளிலே நா
னென்றுதோணுகிற நாமராவோமென்று ஏகாக்கிரமாய் அந்தர்முக
மாயிருக்கிற புத்தி யொன்றினாலேயுஞ் சார்வதாப்பஞ்சகோசங்களுக்
குள்ளே ஆத்மாவை விஜாரித்துத் தேடுகிறதே ஆத்மவிசாரமென்று
பெயர் தேகத்திற்கு வெளியிலே தேடுகிற விசாரம் விசாரமன்று வெ
ளியிலே யாவதேதென்றால் வாக்குனாலே வேதாந்த சாஸ்திரங்களைப்
படிக்கிறதும் விசாரமன்று விற்பத்தியினாலே சாஸ்திரசப்தங்களுக்
கு அர்த்தத்தை அறிகிறதும்ன்று பின்னைத்தா னேதென்றால் புத்தியி
னாலே ஆத்மசொரூபத்தை பராமரிசித்துப்பார்க்கிறதே விசாரமென்
று சொல்லப்படும். (கங)

சாஸ்திரத்தைப் படித்ததினாலேயும் அதனர்த்தத்தையறிந்த
தினாலேயும் ஆத்மாவை யறியப்படாதோவென்றா லறியப்படாது
ஏனென்றால் ஆத்மா சச்சிதானந்தசொரூபர்தேகத்திரய விலக்ஷணர்
அவத்தாத்திரய சாஷியென்றுசொல்லுகிற சப்தங்களைவெளியிலே
வாக்குனாலேசதாப்படித்தாலும் வியாகரணவிற்பத்தியினாலே அதற்கு
அர்த்தத்தையறிந்தாலும் ஆத்மசொரூபத்தை பிரத்தியக்ஷமாய் கா
ணவில்லையன்றோ பின்னையெதினாலேதான் காணுகிறதென்றாற்ப
ஞ்சகோசங்களுடைய சொரூபத்தைப் புத்தியினாலே பராமரிசித்துக்

கண்டு நன்றாய் அநுபவித்து இதுவும் ஆத்மாவன் றிதும் ஆத்மா வன் றென்று நேதிநேதி வாக்கியத்தாற் கோசங்களைத்தள்ளி அதற்கு ம் அதீதமாய்ருக்கிற சாஸ்திரசொருபத்தை சூக்ஷ்மபுத்தியினாலே வி ஜாரித்துக்காணவேண்டும் பிரத்தியக்ஷமாய் அதன்றியிலே வெளியி லேகாணப்படாது ஏனென்றற் கோசங்களினாலே மறைபட்டு யெல் லாத்திற்கும் ஆந்தரமாயிருக்கிற ஆத்மாவை கோசங்களுக்குள்ளே பு த்தியினாலே தேடவேண்டுமேயொழிப சாஸ்திரங்களிலே தேடக்கூ டாது அஃதெப்படிப்போலென்றற் கிரகத்திலே கெட்டுப்போனவ ஸ்துவை வனத்திலேபோய் எந்தப்புத்திமானுன் தேடியடைவன் என்கேகெட்டுதோ வங்கேயன்றோ தேடவேண்டும் அப்படிப்போலே கோசங்களுக்குள்ளே கெட்டுப்போன ஆத்மாவை கோசங்களுக்குள் ளே தேடவேண்டுமேயொழியச் சாஸ்திரங்களுக்குள்ளேதேடி யெவ ன்ருன் எப்படிக்காண்பன் காணமாட்டான். (கச-கரு-கக)

சாஸ்திரத்திலே காணப்படாவிட்டாலுஞ் சாஸ்திரத்தினாலே கோசங்களுடைய லக்ஷணத்தையறிந்துகொண்டு புத்தியினாலே அநு பவித்துத்தள்ளி ஆத்மசொருபத்தைவிஜாரித்துப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பன் சாஸ்திரஞ்ஞன் சாஸ்திரம்படியாதவன் கோசலக்ஷண ம் ஆத்மலக்ஷணங்களை அறியாதபடியினாலே யெப்படிப்புத்தியினாலே யறியப்போகிறுனென்றால் அவன்சாஸ்திரத்தினாலே அறிகுருப்போ லே யிவனுங்குருவினிடத்திலேநின்றும் அறிந்து விஜாரிப்பன். (கஎ)

சாஸ்திரம்படியாதவனுக்குக் குருவை அபேக்ஷிக்கவேண்டும் சாஸ்திரஞ்ஞனுக்குக் குருவை அபேக்ஷிக்கத்தேவையில்லையே யெ ன்னால் சர்வசாஸ்திரஞ்ஞனாலுங் குருவையன்றியிலே ஆத்மத் துவத்தை யொருத்தனும் அறியவேமாட்டான் குருவஞ்சர்வசாஸ்

திரவித்துக்களாயிருக்கிறபேர்கள் முதலாய்க் குருவையன்றியிலே
அறியமாட்டாமற் குருவையிடைந்தாள் யார் ஆரையடைந்தாளென்
றும் சர்வக்ஞராயிருக்கிறநாரதர் சனற்குமாரரைக் குருவாயடைந்
தார் இந்திரன்பிரமாவை அடைந்தான் சுகர்ஜனகமஹாராஜாவைக்கு
ருவாயடைந்தார் இப்படியனேகம்பேர் குருவையடைந்தேத்தத்துவத்
தை அறிந்திருக்கிறோளையொழியக் குருவையன்றியிலே யறிந்தவாளி
ல்லை. (கஅ-கக)

சாஸ்திரம்படியாதவானும் இப்படிக் குருவினிடத்திலே
கேட்டுப் பிரமத்தையறிவாள் அப்படியாராகிலுங் குருஉபதேசத்தினு
லேயறிந்தவானுண்டோவென்றால்* யாக்கியவல்கியர் தம்முடைய பெ
ண்சாதி மைத்திரிக்குபதேசித்தார் அதிமூடைகளாயிருக்கிறஸ்திரீ
கள்முதலாய் லீலை சூடாலை இத்தியாதியாய் அனேகம்பேர் சாஸ்தி
ரமறியாதபேர் ஆத்மக்ஞானசித்தியை அடைந்தார்கள் ஆகையினு
லே சாஸ்திரம்படியாதவர்களுக்கும் ஆத்மவிசாரத்திலே அதிகாரமு
ண்டு சந்தேகமில்லை. (ஈ-ஈக)

இப்படியாயுள்ளவளில் அதிகாரியாரென்றால் நித்தியர்நித்திய
வஸ்துவிலேகத்தினாலே அநித்தியமாயிருக்கிறதேகாதிபிரமலோகபரி
யந்தமாயிருக்கிற சகலபோக்கியவஸ்துக்களிலேயும்நாய்கக்கினபாயச
த்திலேதிவேஷம்மோலே அத்தியந்தவைராக்கியத்தையடைந்துசகல
விடயங்களையும் விடம்போலேயும்அக்கினிபோலேயும் நரகம்போலே
யுங் கண்டு வொருவிடயத்திலேயும் பிரவிருத்தியற்று நிவிர்த்தியடை
ந்து சுழுத்திபோலொழிந்தும் உபரதனையும் அப்படியும் இருக்கப்ப

* யாக்கிஞவற்கர் தம்முடையமயித்தரைக்கு என்றும் பாடம்.

டாமல் அத்தியாத்மீகா தியாயிருக்கிற தாபத்திரயத்தினாலே சிரசிலே அக்கினிபற்றினவனைப்போலே ஒருவிடத்திலேயுஞ்சுகத்தையடை யாமல் ஒருக்ஷணகாலமுந் துக்கத்தைச்சகிக்கமாட்டாமல் எப்போதிலும் ச்சமுசாரபந்தத்திலேநின்றும் விடுபடப்போகிறோம் யெப்படித்தான் விடுபடப்போகிறோம் யெதனாலே இந்ததுக்கத்திலேநின்றும் விடுபடு வோ மென்று இப்படி அத்தியந்த மோக்ஷவிச்சைடோடேயுங்கூடி யிருக்கிறபுருடன் ஆத்மதத்துவவிசாரத்திலே உத்தமோத்தம அதி காரியென்றுபெயர் நன்றாய் அவதிபரியந்தம்பூரணமாயிருக்கிறவிலே காதிசாதனசதுஷ்டயமுள்ளவனே உத்தமோத்தம அதிகாரியென்று சொல்லப்படுவன். (க௦௨-க௦௩-க௦௪-க௦௫-க௦௬)

காரியபரியந்தம் பூரணமாயிருக்கிற விவேகாதிசாதனசதுஷ்ட யமுள்ளவன் உத்தமஅதிகாரியென்று சொல்லப்படுவன் சொருப பரியந்தமாயிருக்கிறசாதனசதுஷ்டயமுள்ளவன் மந்தஅதிகாரியென் று சொல்லப்படுவன் ஏதுமாத்திரமாயிருக்கிற சாதனசதுஷ்டயமுள் ளவன் மத்திமஅதிகாரியென்று சொல்லப்படுவன் இந்த நாலுவிதஅ திகாரிகளுக்கும் ஆத்மவிசாரந் தாரதன்மியமாய்ச்சித்தியாம். (க௦௭-க௦௮)

உத்தமோத்தம அதிகாரிக்குச் சீக்கிரம்சித்தியாம் உத்தமஅ திகாரிக்கு மெள்ளச்சித்தியாம் மந்த அதிகாரிக்கு நாட்சென்றுசித்தி யாம்அந்த மத்திமஅதிகாரிகளுக்குச்சர்வதாவிசாரம்பண்ணப்பண்ண ப் பரிபக்குவமாய்ச் சித்தியைக்கொடுக்கும். (க௦௯)

விசாரமன்றியிலேபோனால்மந்தமத்திமஅதிகாரிகளுக்குச்சித் தம் வியாகூலமானபடியினாலேயும் அதிகாரம் மந்தமாய்ப்போனபடி யினாலேயும் யோகந்தான் எளிதாய்ச்சித்தவிர்த்தியையுபசமனம்பண்

அத்தொய்த்போததீபிகை.

ஹுகிறபடியினாலேயும் மந்தமத்திமாளுக்குயோகமேமுக்கியம் யோகத்
தினாலே சித்தோபசமனத்துவாரா சுலபமாய்ச்சித்தியை அடைகிறப
டியினாலே விசாரத்தைக்காட்டிலும் யோகம் முக்கியமென்றுசொல்
லப்படும் முன்சொன்ன உத்தமோத்தமன் உத்தமனென்கிற இரண்ட
திகாரிகளுக்கும் விசாரத்தினாலே யெளிநாய்ச்சித்தியாகிறபடியின
லே யோகத்தைக்காட்டிலும் விசாரமேமுக்கியம் இப்படி முன் இர
ண்டுபேர்க்கும் விசாரமேமுக்கியமென்றும் மந்தமத்திமாளுக்குயோக
ம்முக்கியமென்றும் எங்கேசொல்லியிருக்கிறதென்றால் இப்படி ஸ்ரீவி
த்தியாரண்ணியசுவாமிகள் தியானதீபிகையிலே சொல்லியிருக்கிறார்.
(ஈக௦-ஈக௧-ஈக௨)

வெகு வியாகூலசித்தாளா யிருக்கிற மந்த அதிகாரிகளுக்கு
விஜாரத்தினாலே ஞானசித்திவாராது ஆகையினாலே அவர்களுக்குப்
புத்தியினுடைய கெறுவத்தை அடக்குகிறயோகமேமுக்கியம் பூரண
சாதனத்தினாலே சித்தம்வியாகூலத்தை அடையாமல் ஏகாக்கிரசித்
தாளாயும் மோகமாத்திரத்தினாலே மறைபட்டு ஆத்மசொருபமறி
யாத முக்கிய அதிகாரிகளுக்குச்சாக்கிறமென்கிற விசாரஞ்செதியிலே
சித்தியைக் கொடுக்கிறபடியினாலே விசாரமேமுக்கியமென்று ஸ்ரீவித்
யரண்ணியசுவாமிகள்சொன்னார்.
(கக௩-கக௪)

இந்தயோகமும் வெகுகாலம் நிரந்தரம் ஆதரவோடே பிரமாத
தையடையாமற் சாவதானமாய்க் கேதப்படாமல் அப்பியாசித்தாற்
ஸபலமாய்ச் சித்தியைக்கொடுக்கும் இந்த யோகத்திலே இத்தனைசாவ
தானமேதென்றால் ஆத்மாவினிடத்திலே மனதைநிறுத்துகிறபோது
மனதானது வித்துவானாய்த் தீரனாயிருக்கிறவனையும் இந்திரியத்
தவாராச்சத்தாதிவிடயங்களிலேஇழுக்கிறது சொதகா சஞ்சலமாய்

மஹாபெலவத்தாய்த் தான்போனதேவழியாய் நிக்கிரகம்பண்ணப்
படாமற் றிடமாயிருக்கிறது சொதகா சஞ்சலசபாவம் ஒரு கஷணமாகி
லும் ஒருவிடத்திலேயிராது சர்வதா நாலுதிக்கிலேயும் ஒடிக்கொண்
டேயிருக்குஞ் கஷணத்திலேபாதாளத்திலேபோய்விடுஞ் கஷணத்திலே
ஆகாயத்திலேபோஞ் கஷணத்திலே தேசாந்திரங்கள் திக்குவிதுக்களி
லே ஓடும் இப்படி மனது மற்கடம்போலே சஞ்சலசபாவமாகி
னாலே மனதைநிறுத்துகிறது அதிப்பிரயாசம் ஆகையினாலே பிரமாதத்
தை அடையாமற் சாவதானமாய் நிறுத்தவேண்டும் இப்படி மனது
சஞ்சலமென்கிறதற் பிரமாணமேதென்றும் கீதாவசனமும் வாசிட்ட
வசனமும் பிரமாணம். (ககரு-ககசு-ககௌ-ககஅ)

* வாரும் ஏ கிருஷ்ண மனதானது சஞ்சலசபாவமன்றோ புரு
டனைக் கலைக்கிறதன்றோ மஹாபெலவத்தன்றோ ஒருத்தராலேமறிக்
கப்படுகிறதன்றோ இப்படிப்பட்ட இந்தமனதை நிக்கிரகிக்கிறது வாய்
வைப் பிடிக்கிறதைக்காட்டிலுங் கடினமென்று எண்ணுகிறே னென
ன்றருச்சுனன் ஸீகிருஷ்ணசுவாமியைப்பார்த்துப் பிரசனம்பண்ணி
னான் இராகவர் ஸீவசிட்டனாப்பார்த்து ஏ சாதோ வாருமையாஸீவசி
ஷ்டரோ மனோநிக்கிரங்கடினமன்றோசமுத்திரத்தைப்பானம்பண்ணி
னாலும் மகாமேருவைப் பிடிங்கினாலும் அக்கினியை யெடுத்து
விழுங்கினாலுஞ் சித்தநிக்கிரகங் கடினம் மனதை நிக்கிரகிக்கப்படா
தென்று இராகவர் சொன்னார் இப்படி இராமார்ச்சுனானுடைய வாக்
கியத்தினாலேயும் அப்படியே அநுபவமுங்கண்டபடியினாலேயும் எத்
தனைசமர்த்தனாலுந் தீரனாலும் மனோநிக்கிரகம்பண்ணுகிறது
அத்தியந்தம் மஹாகடினஞ் சந்தெகமில்லை. (ரகக-ரஉ0-ரஉ௧)

இப்படி மனதை நிக்கிரகிக்கப்படாவிட்டால் யோகத்தை அ
ப்யாசிக்கிறதெப்படியென்றால் இப்படி மனது நிக்கிரகிக்கப்படாவி
ட்டாலும் அப்யாசபெலத்தினாலேயும் வைராக்கியபெலத்தினாலே

மென்று வெகுவிஸ்தாரமா யர்ச்சனனுக்கு பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். (நடக-நட0)

இப்படியோகத்தினாலே யடைகிறாப்போலே விசாரத்தினாலேயும் மனசாந்தியினாலேயுஞ் சமாதியை யெளிதாயடையலாம் அதினாலே பிரமானந்தத்தை யெளிதாய்ப்பெறலாம் விசாரத்தினாலே யடைகிறவழி ஏதென்றால் வேதாந்தங்களிலே சச்சிதானந்தமாய்ப் பிரமசாரூபமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தன்னுடைய ஆத்மசாரூபத்தைக் குருவினிடத்திலேநின்றும் சிரவணம்பண்ணிக்கேட்டுப் பரோக்ஷமாயறிந்துகொண்டு பிற்பாடு மனனம்பண்ணி யுக்தியாய்ப் புத்தியினாலே நன்றாய் விஜாரித்துத் திருக்குரூபமாயிருக்கிற ஆத்மாவையும் திரிசியரூபமாயிருக்கிற அகங்காராதி சடங்களையும் விவேகித்துப்பிரித்துஇவர் சாட்சி இதுதிரிசியமென்று நன்றாய்வேறுகண் டபரோக்ஷமாயறிந்துகொண்டு பின்பு நிதித்தியாசனத்தினாலே திரிசயங்களை லயம்பண்ணிப்போட்டு அத்தொய்தனாய்ச்சேஷித்திருக்கிற தன்னிடத்திலே மனதைச் சமாதானம்பண்ணி நிரதிசயமாயிருக்கிற பிரமானந்தத்தை யநுபவிக்கலாமென்றுசகலசாஸ்திரங்களிலேயுஞ்சொல்லியிருக்கிற அர்த்தத்தைச் சங்கிரகித்துச் சொல்லப்பட்டுது. (கடக-கடஉ-கடந)

இப்படிச் சாதனப்பிரகரணத்திலேமனசாந்திக்குபாயமாயிருக்கிற சாங்கியயோகங்களிரண்டுஞ்சொல்லப்பட்டுது இந்தவிரண்டிலேயும் யெதுவெதிலே தனக்கதிகாரமுண்டோ அதை யோகமாகட்டும் சாங்கியமாகட்டும் அதிகாரமுள்ளதைப் புத்திமான்களாயுள்ளபேர் அப்யாசிக்கக்கடவார்கள். (கடச)

இந்தச் சாதனப்பிரகரணத்தை யாதொருவித்துவான் பராமரிசித்துப்பார்க்கிறானோ அவன் தனக்குச் சாதனஞ்சித்தித்த திவ்வளவு இனிமேற் சித்திக்கவேண்டிய திவ்வளவென்று நன்றாய்த் தன்னு

டைய அதிகாரத்தையறிந்து இனிமேற் சித்திக்கவேண்டுவதை அட்டி
பாசித்துத் தனக்குச் சாங்கியத்திலே அதிகாரமோ யோகத்திலே அதி
காரமோ வென்கிறதையறிந்து * இதே அதிகாரமாய் அப்பியாசிப்ப
தென்று சாதனப்பிரகரணஞ் சொல்லப்பட்டுது. (கங்ரு)

சாதனப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

நான்காவது சிரவணப்பிரகரணம்.

முத்தின பிரகரணத்திலே மந்த அதிகாரிகளுக்கு யோகமெ
ன்றும் முக்கிய அதிகாரிகளுக்குச் சாங்கியவிசாரமென்றும் விஸ்தார
மாய்ச் சொல்லப்பட்டுது இனிமே லிந்தப்பிரகரணத்திலே அதிகாரிக
ளுக்கு யாதொருவிசாரத்தினாலே எளிதாய் யத்தனமின்றியிலே பிர
மலித்தையானது சித்திக்குமோ அப்படிப்பட்டிருக்கிற சாங்கிய
விசாரத்தை நிரூபிக்கிறோம். (க)

சாங்கியவிசாரமாவதென்றோற் சிரவணமனை நிதித்தியாச
னசமாதியென்று சாஸ்திரங்களிலே நாலுவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்
டே பிரசித்தமாயிருக்கிறதே சாங்கியவிசாரஞ் சிரவணாதிகளேவிசார
மென்பதற்கும் பிரமாணமேதென்றோற் சுருதியேபிரமாணம். (உ)

ஆத்மாவாரே சுரோதவியோ மந்தவ்யோ நிதித்தியாசிதவ்ய
வென்கிற சுருதி யாத்மாவை சிரவணமனை நிதித்தியாசனம்பண்
ணிச் சமாதிகந்தா பூத்துவாவென்கிறதினாலே சமாதிஸ்தனாய் ஆத்மா
வை அறியவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே அந்தஅர்த்
தத்தை மனதிலேவைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஆசாரியசுவாமிகளும் வாக்கி
யவிருத்தியிலே அப்படித்தானேசொல்லியிருக்கிறார் எப்படிச்சொன்

* இதே அதிகாரமாய் என்றும்பாடம்.

சு

ஓரென்றால் அகம்பிரமாஸ்யமின்கிற வாக்கியார்த்தஞானம் நன்
ய்த்திடமாகிறமட்டுஞ் சிரவணாதிகளை அப்பியாசிக்கவேண்டுமென்று
சொன்னார். (௩-௪)

ஆகையினாலே சிரவணாதிகளே ஞானவே துவாயிருக்கிறவிசா
ரமென்று ஸ்ரீவித்தியாரண்ணியசுவாமிகளுஞ் சித்திரதீபிகையிலே
ஞானத்திற்கே துவாதிகளையும் நிரூபித்திருக்கிறார் அதெப்படியென்
றால் ஞானத்திற்குச் சிரவணமனனநிதித்தியாசனங்களே ஏதுபிரமமா
த்திரமே தத்துவமாயுள்ளதாகவும் அன்னியமெல்லாம் இல்லாததா
கவும் அறிந்திருக்கிற சமாதியவத்தையே சொருபம் நஷ்டமாய்
அசத்தியமாய்ப்போன நானென்கிற அகங்காரக்கிரந்தி திரும்பி யொ
ருக்காலும் வாராமலிருக்கிறதே காரியம் பூருவந் தேகமேதானாய்ச்
சமூசயவிபர்தமன்றியிலேயிருந்தாப்போலே பரமாத்மாவேதானாய்த்
திடமாயிருக்கிறதே அவதி முத்தியே பலமென்று சொல்லியிருக்கிறார்
ஆகையினாலே சிரவணாதிகளே விசாரமென்று சித்தமாச்சுது (௩-௪-௭)

இப்படிச்சொன்னபிரகாரமாய்ச் சிரவணாதிகளே விசாரமெ
ன்று சித்தித்தவளவில் இனிமேற்சொல்லப்போகிறசிரவணாதிகளுக்
கு ஏதுவாதிகள் மேற்சொல்லப்போகிறதுகள் அதிலேசிரவணமனன
நிதித்தியாசனசமாதிகள் நாலுக்கும் ஏதுவேதென்றால் முன்சொன்ன
சாதனசதுஷ்டயம் நாலும் சிரவணாதிகள் நாலுக்கும் ஏதுவாகவேண்
டும் நாலுக்கு நாலுங்கிரமமாய் ஏதுவாமோ அன்னியதாய் ஆமோவெ
ன்றால் எதெதற் கெந்தச்சாதனமுசிதமோ அதுவது அததற்கேதுவாம
அதுகளெல்லாங் கிரமமாய்ச்சொல்லுகிறவிடத்திலே மேற்சொல்லுகி
றும் இங்கே முன்னேசிரவணத்தைச்சொல்லுகிறோங் கேள். (௮-௯)

சிரவணமாவதேதென்றும் சகல வேதாந்தங்களுக்குஞ் சடுவி
தலிங்கங்களினாலே அத்தொய்தப்பிரமத்தினிடத்திலே தாற்பரிய
மென்று நிர்ணயிக்கிறதே சிரவணம். (க0)

இந்தச்சிரவணத்திற் கேதுவாதிகளேதென்றும் நீவிரதரமாயி
ருக்கிற முபுக்ஷுத்தவமே ஏது அத்தொய்தமாயிருக்கிற ஆத்மசொரு
பத்தைச் சதா சிரவணம்பண்ணுகிறதே சொருபம் ஆத்மாவில்லையெ
ன்கிற அசந்தாவரணம் நசிக்கிறதேகாரியம் நஷ்டமாய்ப்போன
அசந்தாவரணம் திரும்பி வாரமலிருக்கிறதே அவதி திடமாயிருக்கிற
பரோக்ஷக்ஞானமெ பலம். (கக-கஉ)

சிரவணத்திற்கு மோக்ஷைச்சை ஏதுவென் நெதினும் சொல்
லுகிறதென்றும் சதேவசோமயி ஏதமக்கிற ஆசீதுவென்று ஏவமதி
சுருதிகளினாலே சிருஷ்டிக்குமுன் பிரளயத்திலே சன்மாத்திரமாய்
அத்தொய்தமாயிருக்கிற வஸ்துமாத்திரமிருந்ததென்றுபிரதிபாதிக்க
ப்படுகிற ஆத்மசொருபத்தைச் சிரவணம்பண்ணுகிறதற்குத் தீவிர
தரமோக்ஷைச்சையுள்ளபுருடனே இச்சிக்கிறுனையொழியப் பின்னை
யொருத்தனுமிச்சிக்கவில்லை ஆகையினாலே மோக்ஷைச்சையே சிர
வணத்திற்கேதுவென்று சித்தமாச்சது. (கங்)

அத்தொய்த ஆத்மசிரவணமே சொருபமென்று சொல்லப்பட
டடுதே அத்தொய்த ஆத்மாவாவதாரென்றும் சரீரத்திரய விலக்ஷணர்
பஞ்சகோசவிதிரித்தர் அவத்தாத்திரய சாக்ஷியென்று சாஸ்த்திரங்க
ளிலே பிரசித்தமாய்ச் சொல்லப்படுகிறவரே ஆத்மா. (கச)

இதிற சரீரத்திரய விலக்ஷணத்துவமாவ தேதென்றும் றுவக்
கிரத்தம் மாமிசம் மேதசு அஸ்தி மச்சை சுக்கிலமென்கிற சத்ததாதுக்

கள் முதலானதினாலே நிர்மாணம்பண்ணப்பட்டு விட்டா மூத்திர
பாத்திரமாய்ச் ஜனித்துமரித்துக்கொண்டு குட்டியம்போலே சட
மாய்க் கடாதிகள்போலே பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகிறதே ஸ்தூல
சரீரம் அந்தக்கரணமென்று பிரசித்தமாய்ச் சொல்லப்படுகிற யா
தொருமனதுண்டோ அகம்விர்த்தி இதம்விர்த்தியென்றும் இரண்டு
ரூபமாயிருக்கிற அந்தமனதே பிராணாதிபஞ்சகமும் ஞானேந்திரிய
பஞ்சகமும் கன்மேந்திரியபஞ்சகமும் ஆகப் பதினைந்தோடேயுங்கூ
டிக் கொண்டு லோகாந்திர கமனாதிகளைப் பண்ணுகிறதாய்ச் சுகதுக்
காதிபோகங்களுக்குச் சாதனமாய்த் தூலசரீர திற்குள்ளே சூக்ஷ்ம
மாய்த் தோணுகிறதே சூக்ஷ்மசரீரம்.

(கரு-கக)

அனாதியாய்ச் சத்தென்றும் அசத்தென்றுஞ் சொல்லப்படா
மல் அநிர்வசநீயமாய் யாதொருவஞ்ஞானபுண்டோ அந்தவஞ்ஞான
முமே தூலசூக்ஷ்மசரீரங்களை யுண்டாக்கிற காரணமானபடியின
லே காரணசரீரம்.

(கஎ)

இந்தத் தேகத்திரயங்களும் ஆத்மலக்ஷணமல்லாமல் அதற்கு
விபரீதலக்ஷணமாய்த் தூலதேகஞ் சடமாயுஞ் சூக்ஷ்மதேகந் துக்
கமாயுங் காரணதேகம் அநிர்ந்தமாயுமிருக்கிறபடியினாலே இதுகள் ஆத்
மாவன்று சந்தேகமன்று சச்சிதானந்த லக்ஷணராய்த் தேகத்திரயத்
திற்கும் விலக்ஷணரே ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும்.

(கஅ)

இனிப்பஞ்சகோச விதிரித்தமாவதேதென்றால் அன்னமயம்
பிரணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயம் ஆனந்தமயங்களே பஞ்ச
கோசங்கள் ஸ்தூல சரீரந்தானே அன்னத்தினாலேயுண்டாய் அன்னத்
தினாலேவிருத்திஅடைந்து அன்னவிகாரமாயிருக்கிறபடியினாலே அன்

னமயகோசமென்றுங்கத்தியைஉறையான துமறைக்கிழுப்போலே ஆத்மாவைத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கிறபடியினாலே கோசமென்றும் ஆத்தியந் தவஸ்தாய் நகிக்கிறபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றும் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயங்களாகிய சூக்ஷ்மசரீரத்திற் சரீரத்திற்குள்ளே நாடிமார்க்கத்திலே வாயுவுருபமாய்ச் சஞ்சரித்துக் கொண்டு பஞ்சவிர்த்தி ஆத்மகமாய் விர்த்திபேதத்தினாலே பிராணபானவியாடுதான சமானனென்று சொல்லப்படுகிற யாதொரு பிராணனுண்டோ அந்தப்பிராணனுளே கருமேந்திரியங்களைந்தோடேயுங்கூடி ஆத்மாவைமறைக்கிறபடியினாலே பிராணமய கோசமென்றும் இதுசடமானபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றுங் காமக்குரோதாதிகளோடேகூடி இதுவதுவென்று வாசனைகளைச் சங்கற்பிக்கிறதாய் யாதொரு இதம்விர்த்தியுண்டோ அந்த இதம்விர்த்தியே ஞானேந்திரியங்களைந்தோடேயுங்கூடி மனோமயகோசமென்றும் இதுசடமானபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றும் மனதினாலே அதுவிதுவென்று சங்கற்பிக்கிறதை இன்னதுகடம் இன்னதுபடமென்று நிச்சயத்தறிகிறதாயுந் தேகேந்திரியாதிகளிலே நானென்றுங் கிரகட்சேஷத்திராதிகளிலே யென்னதென்றும் அபிமானிக்கிறதாயும் யாதோரகம்விர்த்தியுண்டோ அந்தவகம்விர்த்தியே ஞானேந்திரியங்களைந்தோடேயுங்கூடி விஞ்ஞானமயகோசமென்றும் இது சாக்கிறசொப்பனங்களிலேயுண்டாய்ப் பாதமத்தக தேகமெல்லாமறிவுருபமாய்க்கலந்து வியாபித்திருந்து சுழுத்தி மூர்ச்சாதிகளிலே லபித்துப்போகிறபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றுஞ் சுழுத்தியிலொன்றையும் அறியேனென்றும் யாதொரு விஞ்ஞானமதுபவிக்கப்படுகிறதோ அந்தவஞ்ஞானமே சுகமாய் கித்திரைபண்ணினென்று ஆனந்தமயமாய்

கள் முதலானதினாலே நிர்மாணம்பண்ணப்பட்டு விட்டா மூத்திர
பாத்திரமாய்ச் ஜனித்துமரித்துக்கொண்டு குட்டியம்போலே சட
மாய்க் கடாதிகள்போலே பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகிறதே ஸ்தூல
சரீரம் அந்தக்கரணமென்று பிரசித்தமாய்ச் சொல்லப்படுகிற யா
தொருமனதுண்டோ அகம்விர்த்தி இதம்விர்த்தியென்றும் இரண்டு
ரூபமாயிருக்கிற அந்தமனதே பிராணாதிபஞ்சகமும் ஞானேந்திரிய
பஞ்சகமுங் கன்மேந்திரியபஞ்சகமும் ஆகப் பதினைந்தோடேயுங்கூ
டிக்கொண்டு லோகாந்திர கமனாதிகளைப் பண்ணுகிறதாய்ச் சுகதுக்
காதிபோகங்களுக்குச் சாதனமாய்த் தூலசரீரதிற்குள்ளே சூக்ஷ்ம
மாய்த் தோணுகிறதே சூக்ஷ்மசரீரம். (கரு-கௌ)

அனாதியாய்ச் சத்தென்றும் அசத்தென்றுஞ் சொல்லப்படா
மல் அநிர்வசரீயமாய் யாதொருவஞ்ஞானமுண்டோ அந்தவஞ்ஞான
முமே தூலசூக்ஷ்மசரீரங்களை யுண்டாக்கிற காரணமானபடியினா
லே காரணசரீரம். (கௌ)

இந்தத் தேகத்திரயங்களும் ஆத்மலக்ஷணமல்லாமல் அதற்கு
விபரீதலக்ஷணமாய்த் தூலதேகஞ் சடமாயுஞ் சூக்ஷ்மதேகந் துக்
கமாயுங் காரணதேகம் அநிர்வசரீயமாயிருக்கிறபடியினாலே இதுகள் ஆத்
மாவன்று சந்தேகமன்று சச்சிதானந்த லக்ஷணராய்த் தேகத்திரயத்
திற்கும் விலக்ஷணரே ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும். (கஅ)

இனிப்பஞ்சகோச விதிரித்தமாவதேதென்றால் அன்னமயம்
பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயம் ஆனந்தமயங்களே பஞ்ச
கோசங்கள் ஸ்தூல சரீரந்தானே அன்னத்தினாலேயுண்டாய் அன்னத்
தினாலேவிருத்திஅடைந்து அன்னவிகாரமாயிருக்கிறபடியினாலே அன்

னமயகோசமென்றுங்கத்தியைஉறையான துமறைக்கிழுப்போலே ஆத்மாவைத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கிறபடியினாலே கோசமென்றும் ஆத்தியந் தவஸ்தாய் நகிக்கிறபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றும் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயங்களாகிய சூக்ஷ்மசரீரத்திற் சரீரத்திற்குள்ளே நாடிமார்க்கத்திலே வாயுவுருபமாய்ச் சஞ்சரித்துக் கொண்டு பஞ்சவிர்த்தி ஆத்மகமாய் விர்த்திபேதத்தினாலே பிராணபானவியாஜோதான சமானனென்று சொல்லப்படுகிற யாதொருபிராணனுண்டோ அந்தப்பிராணனுள்ளே கருமேந்திரியங்களைந்தோடேயுங்கூடி ஆத்மாவைமறைக்கிறபடியினாலே பிராணமய கோசமென்றும் இதுசடமானபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றுங் காமக்குரோதாதிகளோடேகூடி இதுவதுவென்று வாசனைகளைச் சங்கற்பிக்கிறதாய் யாதொரு இதம்விர்த்தியுண்டோ அந்த இதம்விர்த்தியே ஞானேந்திரியங்களைந்தோடேயுங்கூடி மனோமயகோசமென்றும் இதுசடமானபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றும் மனதினாலே அதுவிதுவென்று சங்கற்பிக்கிறதை இன்னதுகடம் இன்னதுபடமென்று நிச்சயித்தறிகிறதாயுந் தேகேந்திரியாதிகளிலே நானென்றுங் கிரகட்சேஷத்திராதிகளிலே யென்னதென்றும் அபிமானிக்கிறதாயும் யாதோரகம்விர்த்தியுண்டோ அந்தவகம்விர்த்தியே ஞானேந்திரியங்களைந்தோடேயுங்கூடி விஞ்ஞானமயகோசமென்றும் இது சாக்கிறசொப்பனங்களிலேயுண்டாய்ப் பாதமத்தக தேகமெல்லாமறிவுருபமாய்க்கலந்து வியாபித்திருந்து சுழுத்தி மூர்ச்சாதிகளிலே லயித்துப்போகிறபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றுஞ் சுழுத்தியிலொன்றையும் அறியேனென்றும் யாதொருவிஞ்ஞானமதுபவிக்கப்படுகிறதோ அந்தவஞ்ஞானமே சுகமாய் கித்திரைபண்ணினென்று ஆனந்தமயமாயி

ருக்கிறபடியினாலே ஆனந்தமயகோசமென்றும் இதுவொன்றுந்தெரி
யாமற் சடமாயநுபவிக்கப்படுகிறபடியினாலே ஆத்மாவன்றென்றுங்
கடாதிகளை அநுபவிக்கிறவன் அந்தக்கடாதிகளைக்காட்டிலும் பின்ன
னே அப்படிப்போலே பஞ்சகோசங்களையுமநுபவிக்கிற ஆத்மாவும்
அந்தகோசங்களைக்காட்டிலும் பின்னரென்கிறதிலே சந்தேகமில்லை
யென்றும் இப்படி ஆத்மாவுக்குப் பஞ்சகோசவிதிரித்துவஞ் சொல்
லப்பட்டுது. (கக-௨௦-௨௧-௨௨-௨௩-௨௪-௨௫)

அவத்தாத்திரயசாக்ஷி ஆத்மாவென்று சொல்லப்பட்டுதே" அ
வத்தாத்திரயங்களாவ தேதென்றால் நானென்று ஜீவனாய்விவகிரிக்
கிற அகங்காரமானது தேகத்திரயங்களிலேயும் அபிமானிக்கிறபோ
து தேகத்திரயாபிமான அவத்தைகள்மூன்றுஞ் சாக்கிரசொப்பனசு
ழுத்திகளென்றுசொல்லப்படும் எந்தத்தேகாபிமானத்தினாலே யெந்த
அவத்தைசொல்லப்படுமென்றால் அகங்காரமானது ஸ்தூலதேகத்தை
அபிமானிக்கிறபோது சாக்கிராவத்தையென்றுஞ் சூக்ஷ்மதேகத்தை
யபிமானிக்கிறபோது சொப்பனாவத்தையென்றுங் காரணதேகத்தை
யபிமானிக்கிறபோது சுழுத்தியென்றுஞ் சொல்லப்படும் ஆத்மாவா
னவர் இந்த அவத்தாத்திரயங்களுக்குஞ் சாக்ஷியாயிருக்கிறவரேயொ
ழிய அவருக்கு இந்த அவத்தைகளில் ஏதொன்றுமில்லை. (௨௬)

ஆத்துமாவுக்கு இந்த அவத்தைகளொன்று மில்லையென்றும்
பின்னை யாருக்குத்தான் இந்த அவத்தைகளென்றால் யாதொருத்தன்
இந்த அவத்தைகளை அபிமானிக்கிறானோ அவனுக்கே இந்த அவத்தை
களெல்லாம் மற்றவனுக்கன்று ஆகையினாலே நானென்றபிமானிக்
கிறயாதொருவகங்காரனுண்டோ அவனே அவத்தாவான் அவன்ற

னேசாக்கிர அவத்தாபிமானத்தினாலே விசுவனென்று பெயராய்த்
தூலங்களாயிருக்கிற விடயபோகங்களைப் புசிக்கிறான் அவன்றானே
சொப்பனா அவத்தாபிமானத்தினாலே தைசதனென்று பெயராய்ச்
சூக்ஷ்மபோகங்களைப் புசிக்கிறான் அவன்றானே சுழுத்தி அவத்தாபி
மானத்தினாலே பிராஞ்ஞனென்று பெயராய் அஞ்ஞானபோகத்தைத்
புசிக்கிறான் ஆகையினாலே யகங்காரனே அவத்தாவான் ஆத்மாவ
ன்று. (உஎ)

அகங்காரனே அவத்தாவானென்று சொல்லுவானேன் ஆத்
மத்தான் அவத்தாத்திரயபோகங்களைப் புசிக்கிறவராய் அவத்தாவா
னாய் ஆகட்டுமென்றால் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது ஏனென்றால் அக
ங்காரஞ் சுழுத்தியிலே லயிக்கிறபோது தூலசூக்ஷ்மரூபமாயிருக்கிற
போகங்களொன்றுமில்லை போக்தாவு மொருத்தருமில்லை அவனுண்
டானபிற்பாடு போக்தாவும் போகமுங்காணப்படுகிறது ஆகையினாலே
அவனே போக்தா சாக்கிரசொப்பனங்கள் இரண்டும் அவனுடைய
அவத்தைகள்தானே ஆத்மாவினுடைய அவத்தைகளன்று இப்படி
யானாற் சுழித்தியவத்தை ஆருக்கென்றால் அதுவும் அகங்காரனு
டைய அவத்தைதானே ஏனென்றால் நான் விழித்தேன் நான் சொப்
பனங்கண்டேனென்று சாக்கிரசொப்பனங்களை அபிமானிக்கிறுப்
போலே நான் நித்திபாபண்ணினேனென்று சுழுத்தியையும் அவனே
அபிமானிக்கிறபடியினாலே சுழுத்தியவத்தையும் அகங்காரனுக்கே
ஆத்மாவுக்கன்று ஏனென்றால் அவத்தைகளிலே அபிமானமில்லாமல்
அவத்தைகளுக்கும் அவத்தையை அபிமானித்துக்கொண்டு நான்
விழித்தேன் நான் சொப்பனங்கண்டேன் நான் தூங்கினேனென்
றிருக்கிற அவத்தாவானுக்குஞ் சாஷியாயிருக்கிற ஆத்மாவுக்கோர
வத்தையுமில்லை. (உஅ-உக)

சுழுத்திகூட அகங்காரனுடைய அவத்தையென்று சொல்ல
 கூடாது ஏனென்றும் சுழுத்தியிலே அகங்காரன் இல்லாதபடியினு
 லே அவனுடைய அவத்தையென்று எப்படிச்சொல்லுகிறது சாக்கி
 ரசொப்பனங்களிலே அபிமானியாயிருக்கிறபடியினாலே அந்த இர
 ண்டி மிவனுடைய அவத்தைகள் சுழுத்தியிலே அவன் இல்லாதபடியி
 னாலே சுழுத்தி அவனுடைய அவத்தையென்று ஆத்மாவினுடைய
 அவத்தையானேயென்று சங்கைவந்தால் அப்படி சங்கிக்கக்கூடாது
 ஏனென்றால் நானென்று ஜீவனாய்விவகரிக்கிற யாதொரு அகங்கார
 னுண்டோ அவன்றானே சாக்கிர சொப்பனங்களிலே விஞ்ஞானம
 யாகாரனாய்த் தூலசூக்ஷ்ம போகங்களைப்புகித்திருன் அவன்றானே
 சுழுத்தியிலே லயா அவத்தையையடைந்து ஆனந்தமயாகாரனாய்ச்
 சுழுத்தியை அபிமானித்துக்கொண்டு நானொன்றும் அறியேன் சுக
 மாய் நித்திரைபண்ணினேனென்று அஞ்ஞானசுகங்களைப் புகித்து
 க்கொண்டு சுழித்தியிலே அகங்காரன் லயா அவத்தையையடைந்து
 சமஸ்காரரூபமாயிருக்கிறானே சுழுத்தியிலே இல்லாமற்போனானெ
 ன்ரு லப்போ விழித்தபிற்பாடு இத்தனைபோது நானொன்றும் அறியேன்
 சுகமாய் நித்திரைபண்ணினேனென் றகங்காரன் ஸ்மரியாமற்போக
 வேண்டும் ஏனென்றால் எவன் அநுபவித்தானோ அவனன்றோ தான
 நுபவித்ததை ஸ்மரிக்கவேண்டும் ஒருத்தன் அநுபவித்ததைப் பின்
 னையொருத்தன் ஸ்மரிக்கக்கூடாதே அநுபவியாததையும் ஸ்மரிக்க
 கூடாதே ஆகையினாலே விழித்தபிற்பாடு நானொன்றும் அறியேன்
 சுகமாய் நித்திரைபண்ணினேனென்று ஸ்மரிக்கிறபடியினாலே அஞ்
 ஞானசுகங்களைப்புகித்துக்கொண்டு சுழுத்தியிலே அகங்காரனிருக்
 கிறானே அந்த அஞ்ஞானசுகங்களை அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கிற
 படியினாலே அந்தச்சுழுத்தியவத்தையும் அகங்காரனுக்கேயொ
 ழிய ஆத்மாவுக்கன்று.

இப்படியானால் சுழுத்தியபிமானியாயிருக்கிற ஆனந்தமய
 னேத்தவிர வேறேசாக்கியாயிருக்கிற ஆத்மாவாவ தெங்கேயிருக்கிற
 ரென்றால் அந்தவானந்தமயனையறிகிறவராய் வேறே யொருசாக்கிய
 ண்டென் றங்கீகரிக்கவேண்டும் ஏனென்றால் ஆனந்தமய நென்றும
 றியேனென் றறியாதவனா யிருந்ததைக்கண்டு சொல்லுகிறபடியினா
 லே அறியாதவனாயிருந்த அவத்தையை யறிகிறவனொருத்தன்டேண்
 மீமே ஆனந்தமயனிருக்கிறானே அவன்றானே யறியட்டுமென்றால்
 அந்தவானந்தமயன் சுழுத்தனாய் ஜாட்டியா அவத்தையைடைந்
 தொன்றுமறியேனென் றறியாதவனாய்ப் போனபடியினாலே அறி
 யாததாயிருக்கிற தன்னுடையவஞ்ஞானவவத்தையைத் தானன்றானே
 அறியமாட்டானன்றோ ஆகையினாலே யறியாதவனாயிருக்கிற ஆனந்
 தமயனையறிகிறவர் சாக்கியொருத்தர் அங்கீகரிக்கவேண்டுமே ஆகை
 யினாலே அறியேனென் றானந்தமயா அவத்தையைத் தோற்றிவித்து
 க்கொண்டு தனக்கு இந்த அவத்தைகளிலே யொன்றுமில்லாமற்சாக்கி
 மாத்திரமாயிருக்கிறவரே ஆத்மா இப்படிச் சுழுத்தியிலே யெல்லாம்
 லோபித்துப்போய்ச் ஜாட்டியாவவத்தையை அடைந்துஞ் சாக்கி
 யொருத்தர் லோபியாமலிருக்கிறொறென்கிறதிலே பிரமானமேதென்
 றால் நகிதிரஷ்டத்திறஷேவிபரீலோபோவித்தியதேயென்கிற சுருதி
 எல்லாம் லோபித்தாலுஞ் சுழுத்தியிலே திருஷ்டாவாய் அதைக்
 காண்கிறசாக்கிக்கு லோபமில்லையென்று சொல்லுகிறதேபிரமானம்.

(௩௨-௩௩)

சுழுத்தியிலே ஜாட்டியாவவத்தையை அறிகிறதற்கொருத்த
 ருமில்லாதபடியினாலே அதையறிகிற ஆத்மாவே சாக்கியாகட்டுஞ்
 சாக்கிறசொப்பனங்களிலே அறிகிறவனாய் விஞ்ஞானமயனிருக்கிறப
 டியினாலே சாக்கிரசொப்பனங்கள் இரண்டுக்கும் விஞ்ஞானமயனே
 சாக்கியாகட்டும் ஆத்மாவென்கிறது கூடாதென்று சங்கைவந்தால்

அப்படிச்சங்கிக்கக்கூடாது ஏனென்றும் சுழுத்தியிலே அறியாததாயி
ருக்கிற ஜாட்டியாவவத்தையை அறிகிற ஆத்மாத்தானே யெப்படிச்
சாஷ்டியோ அப்படிப்போலே சாக்கிர சொப்பனங்களிலேயும் விழித்
தேன் சொப்பனங்கண்டேன் போனேன் வந்தேன் கண்டேன் கேட்
டேன் அறிந்தேனென் றறிகிறவனாயிருங்கிற விஞ்ஞான வவத்தை
யையும் அறிகிறவரேசாஷ்டி அறியேனென்கிறதை அறிகிறுப்போலே
அறிந்தேனென்கிறதை அறிகிறவர்தானே சாஷ்டியாகவேண்டுமே
யொழிய வொருக்காலறிகிறவனாயு மொருக்காலறியாதவனாயுந் தோ
ணுகிற விஞ்ஞானமயன் சாஷ்டியன்று அப்படியானால் விஞ்ஞானவவ
த்தையையறிகிற ஆத்மாவுக்குத்தானே சாக்கிரசொப்பனங்கள் இர
ண்டவத்தையும் ஆகட்டுமென்றால் அதுகூடாது ஏனென்றால் சுழுத்
தியவத்தை சுழுத்தியவத்தாவான் இரண்டுகளுக்குஞ் சாஷ்டியானப
டியினாலே ஆத்மா சாக்கிரசொப்பனாவத்தாவானென்று சொல்லக்கூ
டாது ஆத்மா சுழுத்தியவத்தாவானுக்குச் சாஷ்டியானாற் சாக்கிரசொ
ப்பனாவத்தாவ னாகலாகாதோவென்று லாகாது ஏனென்றால் யா
தொருத்தன் தூங்கினானோ அவனன்றோ விழிக்கவேண்டுஞ் சொப்ப
னமுங்காணவேண்டும் ஆகையினாலே யொருக்காலுந் தூங்காமல் நித்தி
யஞ்சாகருபராய்ச் சர்வசாஷ்டியாய்த் தூங்கினேன் சொப்பனங்கண்
டேன் விழித்தேனென்கிற அவத்தாவான் அவத்தைகளெல்லாத்தி
ற்குஞ் சதா சாஷ்டியாயிருக்கிற ஆத்மா அவத்தாவானாகாரோ இந்தஅ
வத்தைகளொன்றும் அவருக்கில்லையென்கிறதிலே சந்தேகம்கேசமு
மில்லையென்று நன்றுயறியலாமே.

(௩௪-௩௫)

ஆத்மா சாஷ்டியானாலும் அவத்தாவானாயு மாகட்டுமென்ற
லதுகூடாது ஏனென்றால் யாதொருத்தன் அவத்தாவானோ அவனுக்
குச்சாஷ்டித்துவங்கூடாது யெவன்சாஷ்டியோ அவன் அவத்தாவானாகக்
கூடாது யெப்படிப்போலென்றால் இரண்டுபேராய்ச் சண்டைக்குநிற்

கிறவிடத்தி லொருத்தன் சாஷியாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்
சாஷியாயிருக்கிறவனுக்குச் சண்டைப்படுகிற அவத்தையில்லை சண்
டைப்படுகிறவனுக்குச் சாஷித்துவம் இல்லையென்கிறப்போலே சா
ஷிக்கவத்தாந்து வமில்லை அவத்தாவானுக்குசாஷித்துவமில்லாதபடியி
னாலே ஒருஆத்மாவுக்குத்தானே அவத்தாத்துவமும் சாஷித்துவமும்
இரண்டுங்கூடாது சித்தாந்தமேதாயிற்றென்றால் அபிமானியாயிருக்
கிறவனே அவத்தாவான் அவத்தை அவத்தாவான்களைக் காண்கிறவனே
சாஷியென்று சித்தாந்தம். (௩௬)

இப்படியானால் அவத்தாத்திரயங்கள் முன்றுக்குஞ் சாஷிமு
ன்றுபேரோ வொருத்தரோவென்றும் சாஷியொருத்தர்தானே அவ
த்தைகள்மாத்திரம் பேதித்துப் பேதித்துப் போகிறது அவற்றைக்கா
ன்கிற சாஷி பேதிக்கவில்லை அவத்தைகள்வருகிறதற்கும் மிருக்கிற
தற்கும் போகிறதற்குஞ் சாஷியா யெல்லாவவத்தையிலேயும் அனு
குதராயிருக்கிற சாஷியொருத்தர்தானே ஆகையினாலே அவத்தாத்தி
ரயத்துக்குஞ்சாஷி ஆத்மாவென்று ஆத்மாவுக்கவத்தாத்திரயசாஷித்
துவஞ் சொல்லப்பட்டுது. (௩௭)

இப்படித் தடத்தல்கூணஞ் சொல்லப்பட்டுது இனி ஆத்மாவு
க்குச் சொபாவலக்ஷணமேதென்றும்சொபாவமாய் ஆத்மா சச்சிதான
ந்தசொரூபர் ஏகர் சர்வகெதர் அசங்கர் பூரணர் நிருவிகாரர் அத்
தொய்தர் என்று இப்படி ஏழுலக்ஷணமுண்டு எதனாலே ஏழுலக்ஷண
ஞ்சொல்லப்பட்டுது என்றும் சொல்லுகிறோம். (௩௮)

ஆத்மாவுக்குச் சத்துருபமேதனாலேயென்றும் நம்மிடத்திலே
யாரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற சகல அவத்தைகளு முண்டாகிறதற்கும்
அழிகிறதற்கும் எப்போதுஞ் சாஷியாயிருக்கிறபடியினாலே சத்தரு
பர் இந்த வாத்மா சாக்கிரதாதி அவத்தாத்திரயத்திற்குமாத்திரஞ் சா

கூடியோவென்றும் பாலியாதி அவத்தைக ளொன்றுபோயொன்று
ஒன்றுபொயொன்றாய் வருகிற அவத்தைகளுக்குந் கெதம்போன
ஜனனமரணாதி அவத்தைகளுக்கும் வர்த்தமானத்திலே ஜன்மாதி
வாலிய வெவ்வனாதியவத்தைகளுக்கு மினிமேலும் வரப்போகிற ஜன
னமரணவாலியாதி யவத்தைகளுக்கும் புதபௌக்ஷயவர்த்தமான கா
லத்திரயத்திலேயு மெப்போது மெல்லா அவத்தைகளுக்குஞ் சாக்ஷி
யொருத்தார்தானே ஆகையினாலே எப்போதுஞ் சாக்ஷியாயிருக்கிறபடி
யினாலே ஆத்மாச் சத்துருபரென்று சொல்லப்பட்டது. (௩௯-௪௦)

ஆத்மாவுக்குச் சித்தரூபத்துவ மெதனாலேயென்றால் முன்
சொன்னபிரகாரமாய்க் சகலமாயிருக்கிற அவத்தைகள் அவத்தாபி
மானிக ளெல்லாவற்றையு மெப்போதும் பிரகாசித்துத்தோற்றிவிக்கிற
படியினாலே சித்தரூபத்துவமுஞ் சித்திக்கிறது. (௪௧)

ஆத்மாவுக் கானந்தரூபத்துவ மெதினாலேயென்றும் சர்வத்
சைக்காட்டிலுஞ் சர்வதாப் பரமப்பிரீதி விஷயராய் நிரதிசயமாய்ப்
பிரியசொருபராயிருக்கிறபடியினாலே ஆனந்தரூபரே யாத்மா ஆத்மா
வைத்தவிர அன்னியமெல்லாம் பிரிய மன்றோவென்ற லன்றே அதெ
ப்படியென்றால் ஆத்மாவுக்கன்னியமாயிருக்கிற பதிசாயா புத்திரவித்
தகிரக சிற்சூசந்தனாதிகளாயிருக்கிற சகலவிடயங்களும் ஆத்மாவுக்
குப்போகார்த்தமாய்ப் பிரியமாயிற்றேயன்றியிலே அதுகள்சொதகாப்
பிரியசொருபங்கள்ன்று எதனாலே பிரியங்களன்றென்றால் அதுகள்
பிரியங்களே ஆனால் எப்போதும் பிரியங்களாகத்தானே யிருக்கவே
ண்டிங் அப்படிச் சர்வதாப்பிரியமாயிராமலொருக்காற்பிரியமாயுமொ
ருக்காற்பிரியமாயும் போகக் காணப்படுகிறதே சர்வதாப் பிரியமா
காமலெப்போதப்பிரியமாகிறதென்றும் பத்தாவுக்கு ஸ்திரியினிடத்தி
லே மெப்போதிச்சைவருகிறதோ அப்பமாத்திரம்பிரியமாகினுள் சுரா

தினினாலே துக்கமநுபவிக்கிறபோ தந்த ஸ்திரீதானே அப்பிரியமாய்
 ப்போகிறாள் அந்தஸ்திரீதானே விரக்தனுக்குத் திரணுத்போலே யுபே
 கிக்கப்பட்டுப்போகிறாள் இப்படி யொருஸ்திரீதானே பிரியமாயும்
 அப்பிரியமாயும் உபேகையாயும் மூன்றுவிதமாகிறாள் அப்படிப்போ
 லே சகலவிடயங்களும் மூன்றுவிதமாகிறது ஆகையினாலே யெப்போ
 தும் பிரியமாயிராதபடியினாலே ஆத்மாவுக் கன்னியமெல்லாம் பிரிய
 மன்று. (சஉ-சங-சச-சடு-சக)

ஆத்மா யெப்போதும் பிரியமாயிருக்கிறோவென்று வெப்
 போதும் பிரியசொருபந்தானே அதுகளைப்போலே யொருக்கால்
 அப்பிரியராய் முபேகையராயுங் காணப்படாதபடியினாலே யொருக்
 காலும் அப்பிரியரன்று. (சஎ)

துக்காநுபவகாலத்திலே யொருக்காற் றுவேஷத்தினாலே ஆத்
 மாவை விடுகிறபடியினாலே சர்வதாப்பிரியர் ஆத்மாவென்கிற தெட்
 படியென்றால் ஒருக்காலும் ஆத்மாவை விடக்கூடாது ஏனென்றல்
 விடுகிறவனாய்த் தானிருந்துகொண்டு தனக்கன்னியமாபிருக்கிறதக்
 கத்தைத் துவேஷத்தினாலே விடுகிறானெயொழியத் தன்னை விடவில்
 லைத் தன்னைத்தானே விடுகிறுனென்றால் அப்போது தான் விடப்படு
 கிறவனானும் தன்னைவிடுகிறவன் வேறையொருத்தன்வேண்டும் அப்
 படியன்றியிலேதானே விடுகிறவனானபடியினாலே தனக்கன்னிய
 மாம்த் துக்கரூபமாயிருக்கிற தேகாதிகளை விடுகிறுனெயன்றிலே
 தன்னை விடவில்லை அதுவுமன்றியிலே யொருக்காற் தேகாதிகளைத்
 துவேஷிக்கிறபடியினாலே ஆத்மாப் பிரியசொருபரென்றுத் தேகாதி
 கள் துக்கசொருபமென்றும் நன்னூயறியலாமே அதெப்படியென்றால்
 தான் எப்போதுத் துக்கசொருபனையானால் அப்போது துக்கத்தை
 துவேஷியாமலிருக்கவேண்டும் தனக்கெப்போதும் பிரியசொருபமே

சொபாவமாகக்கொள்ளவன்றோ துக்கரூபமாயிருக்கிற தேகாதிகளைத் துவேஷிக்கிறன் அதெப்படிப்போலேயென்றும் துக்கரூபமாயிருக்கிற வியாதிமுதலானதுகள் தனக்கெப்போதுமில்லாம லொருக்கால் ஆகத்துவமாய் வருகிறதுகளைத் தனக்குச் சொபாவமாகாதபடிபிஞ் டிலே துவேஷிக்கிறன் தனக்குத் துக்கரூபமாயிருக்கிற வியாதிமதி கள் சொபாவமானால் அதுகளைத் துவேஷியானே ஆகையினாலே தனக்கன்னியமாய்த் துக்கமாய் ஆகத்துவமாயிருக்கிற வியாதிமதி களார்த்தங்களைத் துவேஷிக்கிறபடிபிஞ் டிலே அதுகள் தனக்குச் சொபாவமன்றென் தெப்படியறியலாமோ அப்படிப்போலே தேகாதிகளைத் துவேஷிக்கிறபடிபிஞ் டிலே அதுகள் தனக்குச் சொபாவமன்று *ஆகத் துவமாய்வந்தது தனக்குப்பிரியசொரூபமே யெப்போதுஞ் சொபாவமென்றறியலாமே ஆகையினாலே யொருக்காற் றேகாதிகளைத் துவேஷிக்கிறபடிபிஞ் டிலே அதுகள் துக்கசொரூபங்கள் அதுகளைவிடுகிற இனமன்றிடிலே ஆத்மாவை விடவில்லையே அதுகளை விடுகிறதுதான் இன தேகாதிகள் ஆத்மாவன் றனாத்மாவென் றுபதேசிக்கிற தெவ் வாருக்கும் ஆகையினாலே ஆத்மாவொருக்காலும் துவேஷிக்கப்படுகிற வரன் டு.

(சஅ-சக)

ஆத்மா துவேஷியாகாமற்போன லுபேக்ஷயாகட்டுமென்று உபபாதிச்சொல்லக்கூடாது ஏனென்ற லுபபேக்ஷிக்கிறவன்னுணை யப்பிஞ் டிலே தனக்கன்னியமாயிருக்கிற திரணவோடாதிகளை யுபேக்ஷிக்கிற இனமன்றிடிலே யுபேக்ஷிக்கிறவனாயிருக்கிற தன்னை யுபேக்ஷி க்கக்கூடாது ஆகையினாலே தேகம் ஸ்திரிமுதலானதுகளைப்போலே யொருக்காலப்பிரியமாய் ஆகவில்லைத் திரணவோடாதிகளைப்போலே

பொய்யராகவுமில்லை யெப்போதும் பிரியசொருபராக ஆத்மாவே
குக்கிரூர் மற்றதுகளன்று. (௫௦-௫௧)

ஆத்மா யெப்போதும் பிரியமென்றால் ஆத்மாவுக்கு அன்னிய
க்களாயிருக்கிற விடயங்களிலேயுஞ் சகாதுபவகாலத்திலே பிரிடத்
தாணப்படுகிறபடியினாலே யதுகளும்பிரியமாகட்டுமென்றால் அதுக
ளிலேகாணுகிற பிரீதி யெப்போது மிருக்கவில்லை யொன்றிலேயிருக்
கிறபிரீதி அதிசயமாய்ப் பின்னையொன்றைக்கண்டால்திலே உதிக
மாய் நன்றைவிட்டொன்றிலேபோய் விபசாரத்தை யடைகிறபடி
யிலே யொன்றிலேதானே யெப்போதும் பிரீதிக்கானுதட்டிவருவே
அந்தப்பிரீதி சாதிசயமாய்த் திராமன்றியிலேபோகிறது ஆகையினாலே
அதுகளிலே மோகத்தினாலே பிரீதிக்கண்டுதேயன்றியிலே சொபாவமா
ய்ப் பிரீதியேயில்லை எப்படிப்போலென்றால் நிச்சாரமாயிருக்கிற மாய்
பெயும்பிலே சுவானமானது மோகத்தினாலே தன்னுடையஉடரத்த
தலக அதினுடையசாரமென்றெண்ணிக்கொண்டலிதை யெப்படிப்ப
நியமாய்க்கண்டு பிரீதியை அடைகிறதோ அந்தரத்தம்போனிடப்படு
பின்னையோரொலும்பைக் கண்டவுடனே பதைவிட்டுப்போய்
தை மஹாப்பிரியமாய்க் காணுகிறுப்போலே மாயாகற்பிதமாய்த் துக்க
சொருபமே சொபாவமாயிருக்கிற அன்னியவஸ்துக்களிலே மோகத்
தினாலே ஆத்மாவுக்குச் சொபாவமாயிருக்கிற தன்னுடைய பிரிடத்த
வத்தை அதுகளிலே ஆரோபித்துக்கொண்டதுகள் மஹாப்பிரியமெ
ன்று காணுகிறதன்றியிலே சபாவமாய்ப்பிரியமன்று துக்கசொரு
ங்கள்தானே இப்படி மோகத்தினாலேகாணுகிற விடயப்பிரீதியொன்ற
தொன்றிலேதானே பிராய லொன்றைவிட்டொன்றிலே விபசரிக்கிற
படி யினாலே அந்தவிடயப்பிரீதி சாதிசயமெயொழிப சாதிசயமென்பது
ஆத்மா வினிடத்திலேயிருக்கிற பிரீதியொன்றென்றால் அதைப்பெறவே
யொன்றிலேயும் விபசாரத்தையடைவாய்ந் தெகாதிகளைவிட்டிருக்க

சொபாவமாகக்கொள்ளவன்றோ துக்கரூபமாயிருக்கிற தேகாதிகளைத் துவேஷிக்கிறான் அதெப்படிப்போலையென்றும் துக்கரூபமாயிருக்கிற வியாதிமுதலானதுகள் தனக்கெப்போதுமில்லாம லொருக்கால் ஆகந்துவமாய் வருகிறதகளைத் தனக்குச் சொபாவமாகாதபடியினாலே துவேஷிக்கிறான் தனக்குத் துக்கரூபமாயிருக்கிற வியாதிமாதிகள் சொபாவமானால் அதுகளைத் துவேஷியானே ஆகையினாலே தனக்கன்னியமாய்த் துக்கமாய் ஆகந்துவமாயிருக்கிற வியாதியாதி அனர்த்தங்களைத் துவேஷிக்கிறபடியினாலே அதுகள் தனக்குச் சொபாவமன்றென் நெப்படியறியலாமோ அப்படிப்போலே தேகாதிகளைத் துவேஷிக்கிறபடியினாலே அதுகள் தனக்குச் சொபாவமன்று *ஆகந்துவமாய்வந்தது தனக்குப்பிரியசொரூபமே யெப்போதுஞ் சொபாவமென்றறியலாமே ஆகையினாலே யொருக்காற் றேகாதிகளைத் துவேஷிக்கிறபடியினாலே அதுகள் துக்கசொரூபங்கள் அதுகளைவிடுகிறனையன்றியிலே ஆத்மாவை விடவில்லையே அதுகளை விடுகிறதூதானே தேகாதிகள் ஆத்மாவன் றனாத்மாவென்றுபதேசிக்கிற தெல்லாருக்கும் ஆகையினாலே ஆத்மாவொருக்காலும் துவேஷிக்கப்படுகிறவரன்று.

(௪௮-௪௯)

ஆத்மா துவேஷியாகாமற்போன லுபேஷியாகட்டுமென்ற லப்படிச்சொல்லக்கூடாது ஏனென்ற லுபபேஷிக்கிறவன்னுண படியினாலே தனக்கன்னியமாயிருக்கிற திரணவோடாதிகளை யுபேஷிக்கிறானையன்றியிலே யுபேஷிக்கிறவனாயிருக்கிற தன்னை யுபேஷிக்கக்கூடாது ஆகையினாலே தேகம் ஸ்திரிமுதலானதுகளைப்போலே யொருக்காலப்பிரியமாய் ஆகவில்லைத் திரணவோடாதிகளைப்போலே

* ஆகந்துகமாய் என்றும் பாடம்.

யுபேஷியராகவுமில்லை யெப்போதும் பிரியசொருபராக ஆத்மாவே
(ரு-ருக)
பிருக்கிரூர் மற்றதுகளன்று.

ஆத்மா யெப்போதும் பிரியனென்றால் ஆத்மாவுக்கு அன்னிய
ங்களாமிருக்கிற விடயங்களிலேயுஞ் சுகாநுபவகாலத்திலே பிரியங்
காணப்படுகிறபடியினாலே யதுகளும்பிரியமாகட்டுமென்றால் அது க
ளில்கூடகூடுகிற பிரீதி யெப்போது மிருக்கவில்லை யொன்றிலேயிருக்
கிறபிரீதி அதிசயமாய்ப் பின்னையொன்றைக்கண்டா லதிலே யதிக
மாய் தன்னைவிட்டுடொன்றிலேபோய் விபசாரத்தை யடைகிறபடியி
னாலே யொன்றிலேதானே யெப்போதும் பிரீதிகாணாதபடியினாலே
அந்தப்பிரீதி சாதிசயமாய்த் திரமன்றியிலேபோகிறது ஆகையினாலே
அதுகளிலே மோகத்தினாலே பிரீதிகண்டுதேயன்றியிலே சொபாவமா
ய்ப் பிரீதியேயில்லை எப்படிப்போலென்றால் நிச்சாரமாயிருக்கிற மாட்
டெலும்பிலே சுவானமானது மோகத்தினாலே தன்னுடையவாயிரத்த
த்தை அதினுடையசாரமென்றெண்ணிக்கொண்டேதையெப்படிப்பி
ரியமாய்க்கண்டு பிரீதியை அடைகிறதோ அந்தரத்தம்போனபிற்பாடு
பின்னையோரொலும்பைக் கண்டவுடனே யிதைவிட்டுப்போட் ட
தை மஹாப்பிரியமாய்க் காணுகிறுப்போலே மாயாகற்பிதமாய்த் துக்க
சொருபமே சொபாவமாயிருக்கிற அன்னியவஸ்துக்களிலே மோகத்
தினாலே ஆத்மாவுக்குச் சொபாவமாயிருக்கிற தன்னுடைய பிரியத்து
வத்தை அதுகளிலே ஆரோபித்துக்கொண் டதுகள் மஹாப்பிரியமெ
ன்று காணுகிறதன்றியிலே சபாவமாய்ப்பிரியமன்று துக்கசொருப
ங்கள்தானே இப்படி மோகத்தினாலேகாணுகிற விடயப்பிரீதியான
தொன்றிலேதானேயிராம லொன்றைவிட்டுடொன்றிலே விபசரிக்கிற
படியினாலே அந்தவிடயப்பிரீதி சாதிசயமேயொழிய நிரதிசயமன்று
ஆத்மாவினிடத்திலேயிருக்கிற பிரீதியோவென்றால் அதைப்போலே
யொன்றிலேயும் விபசாரத்தையடையாமற் றேகாதிகளைவிட்டாலுக்

தன்னேவிடப்படாம லெப்போதுந் தன்னிடத்திலே பிரீதிகாணுகிற
படியினாலே நிரதிசயமாயிருக்கிறது ஆத்மாவினிடத்திலே பிரீதி யெல்
லாருக்குமிருக்கும் ஆகையினாலே ஆத்மா பரமானந்தரூபர் இப்படி
ஆத்மாவுக்குச் சச்சிதானந்த ரூபத்துவஞ்சொல்லப்பட்டுது. (௫௨-௫௩)

இந்தச் சச்சிதானந்தங்கள் மூன்றும் ஆத்மாவுக்குக்குணமோ
சுபாவமோவென்றற் சொல்லுகிறோஞ் சச்சிதானந்தங்கள். ஆத்மாவுக்
குச் சுபாவமேயன்றியிலே குணங்களன்று அதெப்படிப்போலேயெ
ன்றால் அக்கினியிடத்திலேயிருக்கிற லோகிதோஷணப் பிரகாசங்கள்
மூன்றும் அக்கினிக்குச் சுபாவமேயன்றியி லெப்படிக்குணங்கள்
றோ அப்படிப்போலே ஆத்மாவுக்குச் சுபாவமென்றறி. (௫௪)

சத்துரூபமென்றுஞ் சித்துரூபமென்றும் ஆனந்தரூபமென்
றும் ஆத்மாவுக்கு மூன்றுசொருபங்களுண்டானால் ஆத்மாச்சத்துரூப
மென்றுஞ் சித்துரூபமென்றும் ஆனந்தரூபமென்றும் மூன்றுத்மாவுண்
டோவென்றால் ஆத்மாவொருத்தர்தானே யெப்படிப்போலென்றால்
லோகிதோஷணப்பிரகாசங்கள் மூன்றையுஞ் சுபாவமாயுடைத்தாயி
ருக்கிற அக்கினி யெப்படியொன்றேயொழிய மூன்றன்றோ ரசசயித்
தியதிரவங்களே சுபாவமாயிருக்கிற ஜலம் யெப்படியொன்றோ அப்
படிப்போலே சச்சிதானந்தங்களைச் சுபாவமாயுடைத்தாயிருக்கிற
ஆத்மாவொருத்தோயொழிய மூன்றுத்மாவன்று. (௫௫)

இப்படி ஆத்மாவொருத்தராளுந் சர்வபூதங்களிலேயுமிருக்
கிறொன்று சர்வகேதத்துவஞ் சொல்லப்படுகிறதே அதெப்படி யோ
ராத்மாத்தானே யெல்லாத்திலேயு மிருக்கிறுறென்கிறதென்றால் ஒரு
ஆத்மாத்தானே யெல்லாத்திலேயுமிருக்கிறுறொன்று நன்றாய்ச்சொல்ல
லாமே யெதினாலேயென்றற் சர்வஞ்ஞராய்ச் சர்வத்தையுமறிகிறபடி
யினாலே சர்வத்திலேயு மிருக்கிறுறென் றறியலாமே ஆத்மாவுக்குச்

சர்வஞ்ஞத்துவந்தா நெப்படி க் கோசசாஸ்தியாயிருக்கிற பிரத்தியககா
 த்மா சர்வத்தையு மறிகிருரோவென்ற லறிகிருரே அதெப்படியென்
 றுற் சகலமாயிருக்கிற பூதபௌதிகங்களையெல்லாந் தானையறிகிரு
 னேயன்றியிலே பின்னை யொன்றுமறியவில்லை ஏனென்றால் ஆத்மா
 வுக்கன்னியமெல்லாஞ் சடமானபடியினாலே அதுகளறியமாட்டாது
 அறியுமென்று சொல்லலாமென்றற் கடாதிசடங்களு மறியவேண்டு
 ம் அப்படிக்காணாதபடியினாலே சர்வத்தையுந் தானையறிகிருனேயன்
 றியிலே தன்னை யதுகளறியவில்லை ஆகையினாலே சர்வத்தையு மறி
 கிறவன் தானருனேயென்றறியலாமே. இந்திரியசந்நிதானத்திலேயிரு
 க்கிற சடங்களைத்தான் ஆத்மாவறிகிரார் வெகுயோசனை தூரத்திலே
 மகாமேருமுதலானதுகளையுஞ் சுவர்க்காதிகளையுந் தானெங்கேயறிகி
 ருரென்ற லறிகிரார் எப்படியென்றற் சொல்லுகிறோஞ் சிதாகாசசொ
 ருபமா யறிவாயிருக்கிற தன்னிடத்திலே அறியப்படாததாகவும் அ
 றியப்பட்டதாகவும் இரண்டுவிதமாய்ச் சர்வசடங்களுந்தோணுகிறது
 இந்திரியப் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிற தேகக் கிரகட்க்ஷேத்திர கிராம
 புரதேசாதிகளெல்லா மறியப்பட்டதா யெப்படித் தன்னிடத்திலே
 யறிவிலே தொணுகிறதோ அப்படிப்போலே அப்பிரத்தியக்ஷமா யறி
 யப்படாததாயிருக்கிற மேரு சுவர்க்காதி சடங்களுந் தன்னுடைய அ
 றிவிலே தோணுகிறதேயொழிய அப்பாலே தோன்றவில்லை யறியப்
 படாத தெங்கேதோணுகிற தென்றற் ருணுகிறதே யெப்படியென்
 றால் வந்தியாபுத்திர சமானமாயிருக்கிறகிராமபுரதேசாதிக ளில்லாம
 லசத்தாயிருந்தாலும் உள்ளதுபோலே மனோவாசனையினாலே கற்பி
 க்கப்பட்டுக்கொண் டறியப்படாததாய் அறிவிலே தோணுகிருப்பே
 லே அசத்தாயிருக்கிறமேருவாதிகளும் அறியப்படாததாய் மனோகற்
 பிதமா யறிவிலே தோணுகிறதென் றறியவேண்டும் அதெப்படிப்பே

லென்றும் சொப்பனத்திலே மனோகற்பிதமாயிருக்கிற கிராமபுராணிக
 ளறியப்பட்டதாயும் மேருவாதிக ளறியப்படாததாகவும் இரண்டுவித
 மாய்ச் சகல சொப்பனபதார்த்தங்களும் மனோகற்பிதமாய்ச் சொப்ப
 னசாக்ஷியாயிருக்கிற தன்னுடைய அறிவிலே யெப்படித் தோணுகி
 றதொ அப்படிப்போலே சாக்கிரத்திலேயுமுள்ள சகலபதார்த்தங்க
 ளும் இரண்டுவிதமாய் மனோகற்பணையினாலே தன்னிடத்திலேதா
 னே தோணுகிறது அன்றியிலேபோனால் நான் மேருசுவர்க்காதிகளை
 யறியேனென்று லோகத்திலே சொல்லாம லிருக்கவேண்டும் அப்படி
 யன்றியிலே மேருவாதிகளை யறியேனென் லறியாததாய் மேருவாதி
 கள் தோணுகிறதே ஆகையினாலே மேருமுதலான சகலசடங்களையும்
 அறிகிற ஆத்மாத்தானே இந்தஆத்மா சகலத்திலேயுமிராமற் கோச
 சாக்ஷியாய்த் தேகத்திலேமாத்திர மிருக்கிறாரேயானா லெல்லாத்தை
 யும் எப்படியறிவார் அறியமாட்டார் சமீபமாயுந் தூரமாயும் பிரத்தி
 யக்ஷமாயும் அப்பிரத்தியக்ஷமாயும் அறியப்பட்டதாயும் அறியப்ப
 டாததாயுந் தன்னிடத்திலே மனதானது கற்பிக்கிறது ஆகையினாலே
 யதுகளுக்கெல்லாம் அதிஷ்டானமா யெல்லாத்திலேயு மிருக்கிறபடி
 யினாலே யெல்லாத்தையு மறிகிறார் ஆகையினாலே ஆத்மாவுக்குச் சர்
 வகெதத்துவஞ் சித்தித்ததே ஆனபடியினா லொருத்தார்தானே (சர்வத்
 திலேயு மிருக்கிறார் சந்தேகமில்லை. (௩௬-௩௭-௩௮)

ஆத்மாச்சர்வகெதரானால் சர்வத்திலேயுமிருக்கிறபடியினாலே
 யதுகளோடே யாத்மாவுக்குச் சங்கம்வருமே சங்கியாயாவரென்று
 ல் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது ஏனென்றால் யெல்லாத்திலேயுமிருந்
 தாலும் ஆகாசம்போலே நிரம்ஸரானபடியினாலே யதுகளோடே யா

த்மாவுக்குச் சங்கமில்லை ஆகாசம்போலே அசங்கராய் ஆகாசத்திற்கு
ம் அதீதராய்ச் சிதாகாசசொரூபரா யிருக்கிறபடியினாலே ஆத்மா-அச
ங்கரென்று அசங்கோகி அயம்புருஷ இத்தியாதிசுருதிகளுஞ்சொ
ல்லுகிறது. (௩௯)

ஆத்மா அசங்கராஹ லொன்றிலேயு மொட்டாதபடியினாலே
சர்வத்திற்கும் அதீதராய் அப்பாலே யுதாசீனரா யிருந்தால் அப்போ
து பரிச்சின்னரா யன்றோ ஆகவேண்டு மென்றால் அப்படிச் சங்கிக்
கக்கூடாது யேனென்றாற் றிரிவிதபரிச்சேத சூனியரானபடியினா
லே ஆத்மாப் பரிச்சின்னரன்று பின்னையோ பூரணசொரூபரே ஆ
காசம்போலே யொன்றிலேயு மொட்டாம லிருந்தாலும் பூரணர்தா
னே பரிச்சின்னரன்றென்கிற தெதுனாலேயென்றால் ஒருதேசத்திலே
யிருக்கிறாராத்மா வொருதேசத்திலே இல்லையென்கிற தில்லாமற்
சர்வவியாபியா யெல்லாத் தேசத்திலேயு மெங்கும் வியாபித்திருக்கிற
படியினாலே தேசத்தினாலே பரிச்சின்னரன்று ஒருக்கா லிருக்கிற
ரொருக்கா லில்லை யாத்மாவென்கிற தன்றியிலே நித்தியரா யெப்
போது மிருக்கிறபடியினாலே காலத்தினாலே பரிச்சின்னரன்று ஆத்
மாவைத்தவிர வேறையொருவஸ்துவு மில்லாமற் சர்வாத்மக சொரூ
பரா யெல்லாந் தானாயிருக்கிறபடியினாலே வஸ்துக்களிலேயும் பரிச்
சின்னரன்று இப்படி மூன்றுவித பரிச்சேதமன்றியிலே வியாபகரா
யிருக்கிறபடியினாலே பூரணத்துவம் ஆத்மாவுக்குச் சித்தித்தது. (௪௦)

ஆத்மா வியாபகராஹ ஆகாசம்போலே யெல்லாத்தையும்
வியாபிக்கிறபடியினாலே விகாரியாகவேண்டு மென்றால் அப்படி விகா
ரியாகாரென்றால் அஸ்தி சாயதே வர்த்ததே பர்ணமதே அபக்ஷிய
தே நசியதே யென்கிற சட்பாவ விகாரவான்களாயிருக்கிற ஆகா

சாதி பூதங்கனையெல்லா மறிகிறவரானபடியினாலே சட்பாவவிகார
ங்க ளாத்மாவுக்கில்லை விகாரியானால் ஆத்மாவும் ஆகாசாதிகளைப்போ
லே யற்பத்திநாசங்களை யடையவேண்டும் உற்பத்திநாசங்களை யடை
ந்தாற் சடமா யொன்றையு மறியாமற்போகவேண்டும் அப்படியன்றி
யிலே சர்வப்பிரபஞ்சமும் உண்டாகிறதற்கும் இருக்கிறதற்கும் நசிக்கி
றதற்குஞ் சாஷியா யறிந்துகொண் டிருக்கிறபடியினாலேயும் நிரம்ஸ
வஸ்துவானபடியினாலேயும் நிருவிகாரர்தானே. (கூக)

ஆத்மா நிருவிகாரியென்றால் விகாரிவஸ்துக்கள் சிறிது வே
றேயுண்டென்று வருகிறபடியினாலே ஆத்மா அத்தொய்தரென்கிறது
கூடாது இரண்டாம் வஸ்துவோடே கூடினபடியினாலே சத்துவயரெ
ன்று சொல்லவேண்டு மென்றால் அப்படிக்கூடாது ஏனென்றால் ஆத்
மாவைத்தவிர வேறே இரண்டாம்வஸ்து வொன்றுமில்லாதபடியி
னாலே யெல்லாம் அவரே யானபடியினாலே சத்துவிதியான்று அத்
தொய்தர்தானே ஆத்மாவைத்தவிர யெல்லாம் அன்னியமாகாவிட்டா
ல் அத்தொய்தர்தான் சந்தேகமில்லை சகலமும் ஏன் ஆத்மாவைத்தவி
ர அன்னியமன்றென்றற் சர்வத்திற்குங்காரணானபடியினாலே அ
ன்னியமன்று சர்வகாரணரானால் அன்னியமகாமற் போமோவென்
றால் அன்னியமாகாதே அதெப்படியென்றற் காரியகாரணங்களுக்கு
ப் பேதமில்லையே காரணத்தைத்தவிரக் காரியம்வேறன்றே இப்படி
லோகத்திலே காரியகாரணங்களுக்குப் பேதமோரிடத்திலேயு மில்
லாதபடியினாலே ஆத்மகாரியமாயிருக்கிற சர்வமும் ஆத்மாவைத்த
விர அன்னியமன்றென் றறியலாமே. (கூஉ-கூங)

ஆத்மாச் சர்வகாரணரானபடியினாலே சர்வமு மாத்மாவுக்
கன்னியமன்றென்று சொல்லப்பட்டது ஆத்மாவுக்குச் சர்வகாரணத்
துவ மெப்படி இந்த ஆத்மாத்தானே சர்வத்திற்குங் காரணரென்கிற

தெதினாலேயென்றற் சர்வதிருஷ்டாவாய்ச் சர்வத்தையுங் காணுகிற
வரணபடியினாலே சர்வகாரணரென்று சொல்லலாமே சர்வத்தையு
ங் காணுகிறவரான்ற சர்வகாரணராக வேண்டுமோவென்றால் ஆகலா
மே அதெப்படியென்றால் லோகத்திலே மித்தியாபதார்த்தங்களுக்
கெல்லாங் காணுகிறவனே காரணமாகக் கண்டோமே யெதினாலே
கண்டோமென்றற் சுத்தியிலே தோணுகிற ரசிதப்பிராந்திக் கஃதை
க்காணுகிறவனே யுபாதானகாரணமாகக் கண்டோஞ் சொப்பனப்
பிரமைக்குத் திருஷ்டாவே யுபாதானகாரணமாகக் கண்டோம் அப்
படிப்போலே சாக்கிரத்திலே தோணுகிற சர்வஜகப்பிராந்திக்குந்
திருஷ்டாவாயிருக்கிற ஆத்மாவே யுபாதானகாரணமாகலாமே இப்
படிச் சர்வஜகத்தும் பிராந்தியானால் ஆத்மாக்காரணமாகட்டுஞ் சர்வ
ஜகத்தும் பிராந்தியென்கிற தெப்படியென்றற் பிரளயத்திலே அத்
தொய்தராயிருக்கிற ஆத்மாவினிடத்திலே ரச்சுசர்ப்பம்போலே மா
யையினாலே நாமரூபங்கள் கற்பிக்கப்பட்டுதென்று சுருதिसொல்லு
கிறபடியினாலேயும் யுக்தியினாலேயுஞ் சொப்பனம்போலே கண்ட
ழிந்துபோகிற வநுபவத்தினாலேயும் பிராந்தியென் றறியலாம் பின்
னையுஞ் சர்வமும் பிராந்திமாத்திரமேயன்றியிலே சுபாவமாய் வே
றேயொன்றுமில்லைப் பிரமமாத்திர மிருக்கிறதென்று தத்துவஞா
னிகளும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டநுபவித்துச் சொல்லுகிறபடியி
னாலே சர்வமும்பிராந்திதானே சந்தேகமில்லை ஆகையினாலே ஆத்மா
சர்வ திருஷ்டாவாயிருக்கிறதினாலே சர்வகாரணராகலாமே சர்வமுந்
தன்னுடைய பிரமையினாலே தன்னிடத்திலே தோணுகிறபடியினா
லே ஆத்மாவினுடைய காரியமாகலாமே ஆனபடியினாலே ஆத்ம
காரியமாயிருக்கிற சர்வமும் ஆத்மாவுக் கன்னியமன்றே யெப்படிப்
போலே யென்றற் சமுத்திரத்திலே யுண்டான அலைநுரைகுமிழி

முதலானதுகள் சமுத்திரகாரியமானபடியினாலே சமுத்திரத்தைவிட அன்னியமன்றியிலே சமுத்திரஜலமாத்திரமா யெப்படியிருக்கிறதோ அப்படிப்போலே ஆத்மகாரியமாயிருக்கிற சர்வமும் ஆத்மாவைத்தவிர அன்னியமன்று ஆத்மாமாத்திரந்தானென்றறியலாமே ஆனபடியினாலே ஆத்மா சத்தொய்தரன்றே அத்தொய்தர்தானே சந்தேகமில்லையென்று நன்றாயறியலாமே. (௬௪-௬௫-௬௬)

இப்படிச் சொன்னபிரகாரமாய் அத்தொய்தராயிருக்கிற ஆத்மசொருபத்தைப் பிரதிபாதிக்கிற வேதாந்தசாஸ்திரத்தைக் குருசன்னிதானத்திலேயிருந்து சர்வதாப் படித்தந்த வர்த்தத்தை மனலே அவதானம் பண்ணுகிறதே சிரவணத்திற்குச் சொருபமென்று சொல்லப்படும். (௬௭)

இப்படி இந்தச் சிரவணத்தைச் சர்வதா அப்பியாசிக்கவேண்டும் வரப்பண்ணினதினாலே யஃதென்னசெய்யு மென்றால் நன்றாய் வரப்பண்ணுகிறபோது பூருவம் அத்தொய்தஆத்மாவாவ தெங்கேயிருக்கிற ரில்லையென்றவரித்துக்கொண்டு இருந்த அசத்தாவரணத்தை நாசம்பண்ணும் இந்த அசத்தாவரணத்தை நாசம்பண்ணுகிறதே சிரவணத்திற்குக் காரியமென்று சொல்லப்படும். (௬௮)

இந்தச்சிரவண மெத்தனைநாட்பண்ணுகிறதென்றால் நஷ்டமாய்ப்போன அசத்தாவரணம் திரும்பி வாராமலிருக்கிறதே சிரவணத்திற்கு அவதியென்று சொல்லப்பட்டபடியினாலே அவ்வளவுபரியந்தஞ் சிரவணம் பண்ணவேண்டும் நஷ்டமான ஆவரணம் திரும்பியும் வருமோவென்றால் வருமே யெதினாலே வருமென்றற் சுருதி நானாவிதமாய்த் தொய்தங்களையும் பிரதிபாதிக்கிறபடியினாலே தொய்தமும் பிரமாணமாய்த் தோணும் யெப்படியானால் விஷ்ணுப்பிரதிபாதகமாயிருக்கிற சாஸ்திரத்தைப் பரிசீலனம்பண்ணினதினாலே அந்த விஷ்

ஊழூர்த்தியிலேதானே சிரத்தையோடே கூடியிருந்தாலும் பின்னே
யொரு மூர்த்தியைப் பிரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரப்பிரமாணத்தைக்
கண்டதிலே அசிரத்தை யெப்படிவருகிறதோ அப்படிப்போலே அத்
தொய்தசாஸ்திரப் பிரமாணத்தினாலே அத்தொய்த ஆத்மாவில்லை
யென்கிற அசிரத்தைபோ யுண்டென்று சிரத்தை அடைந்திருந்தா
லும் அன்னியமாயிருக்கிற தொய்தப்பிரமாணங்களினாலே திரும்பி
யொருக்கால் அசிரத்தைவந்துவிடும் ஆகையினாலே சுருதி நானாத்துவ
ங்களினாலே யெவ்வளவுபரியந்த மொருக்காலும் அசிரத்தை வாராம
லிருக்கிறதோ அவ்வளவுபரியந்தஞ் சிரவணம் பண்ணவேண்டும் இப்
படிப் பண்ணின சிரவணத்தினாலே பிரயோசன மேதென்றால் அத்
தொய்த ஆத்மா வில்லையென்கிற அசிரத்தையாகிற அசத்தாவர்ணம்
நஷ்டமானவுடனே அன்னியப் பிரமாணங்களொன்றினாலேயுங் கெ
டுக்கப்படாம லொருபிரதிபந்தமு மன்றியிலே திடமாய்ப் பரோக்ஷக்
ஞானமுண்டாகும் அதுவே இந்தச் சிரவணத்திற்குப் பலமென்று
சொல்லப்படும். (சுக-௭௦)

பரோக்ஷஞானமாவ தேதென்றற் பிரத்தியகாத்ம சொரூப
த்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணாமல் வேதாந்தசாஸ்திரத்தினாலே
யுண்டென் றறிகிறது பரோக்ஷஞானம் யெப்படிப்போலே யென்
றால் விஷ்ணுவாதிமூர்த்திகளைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணாமல் மூர்த்தி
ப்பிரதிபாதக சாஸ்திரத்தினாலே யுண்டென்று சிரத்தையினாலே
சாமான்னியமா யறிகிற தெப்படியோ அப்படிப்போலே அத்தொய்த
சாஸ்திரத்தினாலே அத்தொய்தப் பிரமமுண்டென்று சாமான்னிய
மா யறிகிறது பரோக்ஷஞானமென்று சொல்லப்படும். (௭௧)

இப்படி வேதாந்த சிரவணத்தினாலே வந்தஞானம் பரோக்ஷ
மென்று சொல்லுவானேன் அபரோக்ஷமாக லாகாதோவென்று லா

காது ஏனென்றால் அபானுவரணமிருந்து பிரத்தியக்ஷமா யாத்மா வைத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கிறபடியினாலே அபரோக்ஷமன்று பரோக்ஷந்தானே இதற்குப் பிரமாணமேதென்றும் ஸ்ரீவித்தியாரண் ணியசுவாமிகள் சொல்லியிருக்கிறார் அதுவேபிரமாணம். (௭௨)

ஸ்ரீவித்தியாரண்ணியசுவாமிக ளெப்படிச்சொல்லியிருக்கிறா ரென்றும் சிரவணத்தினாலேதானே சச்சிதானந்த சொரூபமாயிருக் கிற பிரமசொரூபந் தோன்றினாலும் பஞ்சகோச சாக்ஷியாய்த் தானா ய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரமத்தைக்காணவில்லை அதெப்படிப்போலே யென்றும் சதுர்ப்புயராய்ச் சங்கு சக்கர கதாபாணியா யிருப்பர் விஷ்ணுவென்று சாஸ்திரத்தினாலே அறிந்தாலும் தியானத்தினாலே மனதிலே தோணினாலுங் கண்ணினாலே பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணாத படியினாலே மூர்த்திப்பிரதிபாதக சாஸ்திரசென்னியஞானம் பரோக்ஷமன்றியிலே யெப்படி அபரோக்ஷமன்றொ அப்படிச் சிரவணசெ ன்னியஞானமும் அபரோக்ஷமன்று இனிமேற் சங்கை விஷ்ணுமூர் த்தி தானாகாமற் தனக்கன்னியமானபடியினாலே அதைச் சாஸ்திர த்தினாலே அறிந்தாலும் பரோக்ஷமாய்ப் போயிற் றப்படியிங்கேகூ டாது ஏனென்றும் பிரமந் தனக்கன்னியமாகாமற் றுனாயிருக்கிற தை அறியாம லிருக்கிறவனுக்கு நீயே பிரமமென்று தத்துவமசியாதி மஹாவாக்கியங்கள் பிரதிபாதிக்கிறதைக்கேட் டறிந்தவுடனே பிரம த்தைத் தானாய்ப் பிரத்தியக்ஷமா யறியலாமே தனக்கன்னியமாயிரு க்கிற சுவர்க்காதிகளைப்போலே சாஸ்திரத்தினாலே பரோக்ஷமாயா காதே ஆகையினாலே தன்னுடைய சொரூபத்தைச் சுவர்க்காதிபோ லே பரோக்ஷமாயறியவேண்டாஞ் சிரவணத்தினாலே அபரோக்ஷமா யறியலாமென்று சங்கைவந்தால் அப்படிக்கூடாது ஏனென்றும் சா ஸ்திரங்களிலே மஹாவாக்கியங்களினாலே நீயே பிரமமென்று தா

னேபிரமமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது சந்தேகமில்லை அப்படியானாலு
மஃதைச் சிரவணம் பண்ணினமாத் திரத்திலே தானே தன்னுடைய
சொருபத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படவில்லை ஆகையினாலே
விஜாரியாமற் சிரவணத்தினாலே அபரோக்ஷக்ஞானம் வாராதென்று
மூவித்தியாரண்ணியசுவாமிகள் தியானதீபிகையிலே சொல்லியிருக்
கிறார் ஆகையினாலே சிரவணம்பண்ணிப் பரோக்ஷமாய் ஆத்மசொரு
பத்தை அறிந்தவனுக்குச் சாக்ஷாதபரோக்ஷமா யறிகிறதற்கு மனன
ம்பண்ணவேண்டும். (௭௩-௭௪-௭௫-௭௬)

இப்படிச் சிரவணப் பிரகரணஞ் சொல்லப்பட்டு இதைச்
சிரவணப்பிரகரணத்தை யாதொருவித்துவான் பராமரிசித்துப் பார்
க்கிறானே அவ னாத்மசொருபத்தைப் பரோக்ஷமாயறிந்துகொண் ட
பரோக்ஷமா யறிகிறதற்குச் சாதனமாயிருக்கிற மனனத்தை அபே
க்ஷிப்பன். (௭௭)

நாலாவது-சிரவணப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது - மனனப்பிரகரணம்.

சீடன்கேட்கிறான் வாருமையா ஏ குரோ ஆத்மசொருபத்
தைச் சிரவணத்தினாலே நன்றாய்ப் பரோக்ஷமா யறிந்தேன் இனி
மேல் மனனத்தைச் சொல்லும் யாதொரு மனனத்தைப் பண்ணின
தினாலே அவித்தையாகிற அந்தகார ஆவரணம் நசித்து அபரோக்ஷக்
ஞானஞ் சித்திக்குமோ அப்படிப்பட்டிருக்கிற மனனத்தைச் சொல்

லவேண்டுமென்று கேட்ட சீடனுக்கு மனனத்தைக் குரு சொல்லுகிறபிரகாரம். (௧)

மனனமாவ தேதென்றும் சிரவணத்தினாலே பரோக்ஷமாயறிந்திருக்கிற அத்தொய்த ஆத்மவஸ்துவைச் சூக்ஷ்மமாயிருக்கிற பூகத்தினாலே சர்வதாச் சிந்திக்கிறதே மனனமென்று சொல்லப்படும். (௨)

இந்த மனதிற் கேதுசொரூபகாரிய அவதிபலங்க ளேதென்றால் நித்தியாநித்தியவஸ்துவிலேகமே ஏது அத்தொய்த ஆத்மதத்துவத்தை விஜாறிக்கிறதே சொரூபம் அபானுவர்ணத்தை நாசம்பண்ணுகிறதே காரியம் நஷ்டமான ஆவரணம் திரும்பி வாராதிருப்பதே அவதி அபரோக்ஷக்ஞானமே பலமென்று தத்துவவித்துக்களாலே சொல்லப்படும். (௩-௪)

மனனத்திற்கு நித்தியாநித்தியவஸ்துவிலேகமே யேதுவென்று சொல்லுகிறதெதினாலேயென்றால் இதுநித்தியவஸ்து இதுஅநித்தியவஸ்துவென்று நித்தியாநித்தியவஸ்துக்களைப் பரோக்ஷமாய் விவேகித் தறிந்தவனன்றோ அபரோக்ஷமாய்விஜாறிக்கிறதற்கு அதிகாரிமற்றவனன்று. (௫)

மோக்ஷச்சைதான் மனனத்திற் கேதுவாகட்டுமென்றால் ஆகாது ஏனென்றும் கேவலம் மோக்ஷவிச்சைமாத் திர முள்ளபுருடன் விஜாரத்திற்கு யோக்கியனே யன்று ஏனென்றும் சிரவணம் பண்ணாதபடியினாலேபரோக்ஷக்ஞானமில்லையே பரோக்ஷமாய் ஆத்மசொரூபத்தை யறியாதவனுக்கு விஜார மெப்படிக்கூடும் ஆத்மசொரூபம் நின்னபடியிருக்குமென்று கேட்டறிந்துகொண்டன்றோ பிற்பா

டதைவிஜாரிக்கவேண்டுங் கேட்டறியாமற் ருனெ மெப்படி விஜா-
ஞ்சித்திக்கும் மோக்ஷம்வேண்டுமென்கிற ஆசையினாலேதானே கூ-
டாது. (சு)

மோக்ஷவிச்சையினாலே விஜாரமேன்கூடாது மோக்ஷவிச்சை
வந்தவுடனே சிரவணம்பண்ணிப் பரோக்ஷக்ஞானம் வருகிறபடியி-
னாலே விசாரங்கடிகமெயன்றூற் சிரவணம்பண்ணிப் பரோக்ஷக்ஞா-
னம் வந்துதேயென்றால் அப்போதவன் நித்தியாநித்தியவஸ்து விவே-
கியேயானான் அவனைக் கேவல முமுகூ-வென்றுமாத்திரஞ் சொல்-
லப்படாது நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகியென்றே சொல்லவேண்-
டும் ஏனென்றூற் சிரவணம்பண்ணி நித்தியாநித்தியங்களாயிருக்கிற
ஆத்மா அனாத்மாக்களைப் பரோக்ஷமாய் விவேகித் தறிகிறதன்ஞே ப-
ரோக்ஷக்ஞானமென்று சொல்லப்படுகிறது அந்தபரோக்ஷக்ஞானந்தா-
னே நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேகமென்று சொல்லப்படுகிறது சகல
வேதாந்தங்களிலேயும் பரோக்ஷக்ஞானியே நித்தியாநித்திய விவேகி
யானபடியினாலே பரோக்ஷக்ஞானியானவன் விஜாரத்திற்கு யோக்கி-
யன்றானே சந்தேகமில்லை ஆகையினாலே வஸ்து அவஸ்துகளைப் ப-
ரோக்ஷமாயறிந்த நித்தியாநித்தியவிவேகியே விஜாரயோக்கியன் மற்-
றவனன்று. (சு)

மோக்ஷவிச்சைதான் மனனத்திற்கு அசாதாரண வேதுவாகா-
மற்போனாற்போகட்டும் வைராக்கியந்தான் உபரதிதான் ஆகட்டே-
மென்றால் அதுகளுஞ் சாதாரணவேதுவேயன்றியிலே பிரதானவே-
துவன் றேனென்றூற் கேவலம் வைராக்கிய உபரதியுள்ளவனுக்குப்
பரோக்ஷக்ஞானமில்லாதபடியினாலே விஜாரயோக்கியமில்லை ஏனெ-
ன்றூற் றபசிகளுக்கு வைராக்கிய உபரதிகள் இரண்டானாலும்மோக்ஷ

ஆத்மாவை யெப்படியடைகிறதென்றால் அசத்துருபங்களாயிருக்கிற கோசங்களை விஜாரித்தே ஆத்மாவை யடையவேண்டுமேனென்றற் சத்துருபராயிருக்கிற ஆத்மாவினைத் திட்டிலே ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற பஞ்சகோசங்களை விஜாரித்துப்பார்த்து அதுகளை அசத்தென்று தள்ளி அப்பாலே அதுகளுக்கு அதிஷ்டானமாயிருக்கிற ஆத்மாவை அறியலாம் மற்றபடி யாரோபிதங்களாயிருக்கிற கோசங்களை விசாரியாமல் அதிஷ்டானமாயிருக்கிற ஆத்மாவை அடையப்படாது லோகத்திலே யெங்கேயாகிலும் ரச்சவிலே யாரோபிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் அசத்தானாலுஞ் சர்ப்பத்தை இன்னதென் றுற்றுப்பார்த்து விசாரியாமல் ரச்சவைக் கண்டபேருண்டோ ஆரோபிதசர்ப்பத்தை விஜாரித் ததிஷ்டான ரச்சவையடையாத பேர்தானுண்டோ வில்லையே அப்படிப்போலே ஆரோபிதமான பஞ்சகோசங்களையும் முன் சிரவணத்தினாலே பரோக்ஷமாயறிந்திருக்கிறபடியினாலே தூலமாய்ச் சாமான்னியமாயறிந்திருக்கிற அதுகளுடைய சொருபங்களைச் சூக்ஷ்மபுத்தியினாலே தானேவிஜாரித் தாராய்ந்துபார்த்து நன்றாய்க் கண்டருபவித்து முன் குருவினாலேயுஞ் சாஸ்திரத்தினாலேயுங் கேட்டறிந்திருக்கிறதுகளைப் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிற ஸ்தூலசரீரத்தை அன்னமயமானபடியினாலே அன்னமயகோசமென் றெப்படி நன்றாய் அறியப்படுகிறதோ அப்படி எல்லாருக்குந்தெரியாமற் சூக்ஷ்மங்களாய்ப் பிராணமயாதிகளாயிருக்கிற நாலுகோசங்களை யுங்குருசாஸ்திரங்களினாலே யறிந்திருக்கிற லக்ஷணங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நன்றாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் புத்தியினாலே கண்டருபவித் தொன்றென்றாய்த் தள்ளி அப்பாற் கோசகாக்கியாய்ச் சூக்ஷ்மமாயிருக்கிற ஆத்மாவை விஜாரிக்கவேண்டும்.

(கஅ-கக)

இப்படிக் கோசங்களை விஜாரித்துத்தள்ளி அப்பால் ஆத்மா

வை விஜாரித்தால் விஜாரத்தினாலே ஆத்மா வெப்படித் தெரியுமென்
 றால் இந்த விஜாரமாகிற மனனத்திற் காவரணநாசமே காரியம் ஆன
 படியினாலே நிரந்தரம் அக்கோசங்களுக் கப்பாற்பட்டிருக்கிற ஆத்
 மாவைச் சிந்திக்கிறபோது யுக்தியினாலே அந்தவிசாரமானது அபா
 னாவரணத்தைத் தகித்துப்போடும் எப்படியென்றால் ரச்சு சர்ப்பத்
 தை விஜாரித்தால் ரச்சுவைத் தெரியவொட்டாமல் மறைத்திருந்த
 ஆவரணம் எப்படிநஷ்டமோ அப்படிப்போலே கோசசாக்ஷியாயிருக்
 கிற ஆத்மாவை உற்றுவிஜாரித்தால் ஆத்மாவைக்காணும் ஆத்மாத்
 தோணவில்லையென்று மறைத்துக்கொண்டிருந்த ஆவரணம் இன்ன
 விடமென்று காணாமற்போம் ஆவரணம் நஷ்டமானவுடனே சூரிய
 னைமறைத்திருந்தமேகம் அப்பாலேபோனது சூரியனைப்படி ஸ்புட
 மாய்த்தெரியுமோ அப்படி ஆத்மா ஸ்புடமாய்த்தெரியுங் கோசசாக்ஷி
 யாய் ஆத்மாத்தோணுவார் ஆகையினாலே விஜாரிக்கவேண்டும். (௨௦)

இப்படி யெவ்வளவுபரியந்தம் விஜாரிக்கிறதென்றால் நஷ்ட
 மாய்ப்போன அபானாவரணந் திரும்பிவாராமலிருக்கிறதே மனனத்தி
 ற்கு அவதியென்றுசொல்லப்பட்டது ஆவரணந் திரும்பிவாராமலிரு
 க்கிற பரியந்தம் மனனம்பண்ணவேண்டும். (௨௧)

நஷ்டமான ஆவரணந் திரும்பிவருமோவென்றால் வருமே ஏ
 னென்றாற் திரும்பிச் சமுசயம்வருகிறபடியினாலே வரும் ஆவரணம்
 போய் ஆத்மாவைக்கண்டுத் திரும்பிச் சமுசயமேதென்றாற் பஞ்சகோ
 சங்களையும் விஜாரித்துத் தானன்றென்றுதள்ளி அப்பால் இவைகளு
 க்குச் சாக்ஷியாயிருக்கிற ஆத்மாவைக்காணுகிறபோது அந்தவாத்மாவி
 னிடத்திலே யொன்றுமன்றியிலே ஆகாசத்தைக்காட்டிலுங் கோடி
 மடங்கு சூக்ஷ்மமாய்ச் சூனியமாய்க்கண்டபடியினாலே கோசங்களை

த்தள்ளினால் நாஞ் சூனியமாயன்றோ மீருவோமென்று பயம்வரும்
 ஏனென்றாற் சர்வாதீதமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் டத்திலே பிரபஞ்சவிய
 வகார கதைகளொன்றுமில்லாமல் அநிசூனியமாயிருக்கிறபடியின
 லே அலவுக்கமாய்க்கண் டி-துதான் ஆத்மாவோ அன்றோ இதுவே ஆத்
 மாவானால் யெப்படி நாமொன்றுமில்லாமற் போவோமென்று நிரம்
 ஸவஸ்துவைக்கண்டும் அதிலே விசுவாசமன்றியிலே அசம்பாவனை வ
 ருகிறபடியினாலே சமுசயம்வருமே ஆகையினாலே அசம்பாவனையின
 லே ஆவரணம் திரும்பிவருமே ஆனபடியினாலே அசம்பாவனை போ
 கிறநிமித்தமாய் மனனத்தைப் புனகப்புனகப் பண்ணவேண்டும்
 இந்த அர்த்தத்தை மனதிலேவைத்துக்கொண்டு வியாசரும் ஆவிர்த்
 திரசகிறுதுபதேசாதென்று சூத்திரம்பண்ணினார் சிரவணமனஞாதிக
 னாத் திரும்பித்திரும்பி அப்பியாசிக்கச் சொன்னார். (௨௨-௨௩-௨௪)

இப்படி விசாரம்பண்ணினாற் பலமேதென்றால் புனப்புனக
 விசாரம்பண்ணி நன்றாய் ஆவரணம் நஷ்டமான லப்போது அசம்பா
 வனாதிகளாயிருக்கிற வொருபிரதி பந்தமுமன்றியிலே நன்றாய்க் கரத
 லாமலகம்போலே அபரோக்ஷக்ஞானமுண்டாம் அதுவே பலம். ()

அபரோக்ஷக்ஞானமாவ தேதென்றால் விகாரியாயிருக்கிற இ
 து அகங்காரஞ் சாக்ஷியாயிருக்கிற இவர் ஆத்மாவென்று பிரித்து இது
 மேகம் இவர் சூரியரென்று வேறேபிரத்தியக்ஷமாய்க் காணுகிறுப்
 போலே ஆத்மாவகங்காரங்களை வேராய்க்கண்டு இவரே ஆத்மாவென்
 று பிரத்தியக்ஷமா யறிகிறதே அபரோக்ஷக்ஞானமென்று சொல்லப்
 படும் இதுவே மனனத்திற்குப் பலம். (௨௫)

சீடனைப்பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார் வாரும்பிள்ளாய் சும
 தே யுனக்கு மனனலக்ஷணம் நன்றாய்ச் சொல்லப்பட்டுதே நீயும் இ
 ந்தப்பிரகாரமாய் அவஸ்துக்களாயிருக்கிற பஞ்சகோசங்களை விஜாரி

த்துத்தள்ளி அப்பால் அதிசூக்ஷ்ணமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவை அத்தியந்தஞ் சூக்ஷ்ணபுத்தியினாலே அந்தர்முகமாய் விஜாரித்துப் பிரித்தறியென்று சொன்ன குருவைப்பார்த்துச் சீடன் சங்கிக்கிறான்.()

வாரும் ஏ குரோ விஜாரித்துப்பார்த்தாலும் இது கோசங்கள் இவர் ஆத்மாவென்று பிரத்தக்காய்ப் பஞ்சகோசங்களுக்கு வேறாய் இவர் ஆத்மாவென்று பிரத்தியக்ஷமாய் ஏன் தெரியவில்லையென்றும் குரு சொல்லுகிறார் பிரத்தக்காய்த் தோணாததே அனாதியாயிருக்கிற அவிவேகமென்று சொல்லப்படும் அந்த அவிவேகம் எதனாலேவந்த தென்றால் முன்சொன்ன ஆவரணசத்தியினாலே வந்தது அதெப்படி யென்றால் ஆத்மாகங்காரங்களிரண்டும் அன்னியோன்னிய விலக்ஷணங்களாய்ச் சுபாவமாய் வேறாயிருந்தாலும் இரண்டுகளையும் முன் சொன்ன ஆவரணமானது வேறாய்த் தெரியவொட்டாம லொன்றாய்த் தோற்றிவிக்கிறது அஃதெப்படிப்போலையென்றால் ரச்சுசர்ப்பங்களிரண்டும் வேறானாலும் ரச்சுவை மறைத்துக்கொண்டு தோணவொட்டாமற் சர்ப்பமாய்த் தோணுகிறுப்போலே ஆத்மாவையும் ஆவரணம் மறைக்கிறபடியினாலே அகங்காரதர்மங்களாயிருக்கிற கர்த்துருத்துவாதிகள்மாத்திரந் தோணுகிறது ஆத்மாத்தோணவில்லை. ()

ஆகையினாலே பஞ்சகோசங்களையெல்லாம் விஜாரித்துப்பார்த்து ததுபவித்து இவைகளெல்லாம் ஆத்மாவன்றென்றுதள்ளி அப்பால் இதுகளுடைய உற்பத்திநாசாதி விகாரங்களுக்குச் சாக்ஷியாய் இருவிகாரியாயிருக்கிறவரைப் பார்த்தறி இவைகளுக்கு விலக்ஷணமாக ய்ச் சாக்ஷியாய் எங்கேயிருக்கிறுரென்றால் ஞாதுருஞானஞ்ஞயங்களாகிற திரிபுடியுண்டே ஞாதாவாயறிகிறவனாயிருக்கிற கர்த்தாவும் ஞானமாயறிவாயிருக்கிற புத்தியும் ஞேயமாயறியப்படுகிறதுகளாய்ருக்கிற விடயங்களுமான திரிபுடியுஞ் சாக்கிரசொப்பனங்களிலே யுண்

அத்தொய்தபோத்திபிகை.

பாபிருக்கிறதையும் சுழுத்திலே இல்லாமல் வயித்துப்போயிருக்
கிற சாட்டியா அவததையும் எல்லாவற்றையும் பிரகாசித்துக்கொண்டே
நாம் எப்போதும் எகருபமா யெல்லாவற்றையுந் தோற்றிவிக்கிற நீரு
விகார சைதன்னியமே சாக்ஷியாபிருக்கிற ஆத்மா இவரை விவேகித்
தறியென்று குரு சொன்னார்.

(உக-௩௦-௩௧)

சீடன் சங்கிக்குடன் பஞ்சகோசங்களை விஜாரித்துத் தள்ளச்
சொன்னீரே அதுகளை ஆத்மாவன்மென்று தள்ளுகிறபோது அப்பா
லொன்றுமில்லை சூனியமாத்திரம் மீருதேயொழிய வேருன்றுங்கா
னோம் ஆத்மாவாவ தெங்கேயென்றுகேட்ட சீடனைப்பார்த்துக் குரு
சொல்லுகிறார்.

(௩௨)

பஞ்சகோசங்களுக் கப்பா லொன்றுமில்லையென்று நீசொன்
னது வார்த்தைசொல்ல யெனக்கு நாக்கில்லையென்று சொல்லுகிறது
போலே நன்றாயிருந்தது ஏனென்றால் நாக்கில்லாமற்போனால் நாக்கில்
லையென் றெப்படிச் சொல்லக்கூடாதோ அப்படிப்போலே யொன்று
மில்லையென்கிறதையும் அறிகிறவ னொருத்தனிருந்தன்றோ வொன்
றுமில்லையென்று தண்டு சொல்லவேண்டும் இல்லாமற்போனால் ஒன்
றுமில்லையென்று சொல்லாமலிருக்கவேண்டும் அப்படியன்றியிலே
யொன்றுமில்லையென்று தோணிச்சொல்லுகிறபடியினாலே யொன்று
மில்லையென்கிறதைத்தோற்றிவிக்கிறவரா யிருக்கிறாரே ஆத்மா இப்படி
யிருந்தால் ஏன்காணப்படவில்லை யென்றால் எல்லாததையுங் காணுகி
றவரன்றியிலே அவரொன்றினாலேயுங் காணப்படுகிறவரன்று பின்
னை யெப்படி அறிகிறதென்றால் யெல்லாததையுந் தான்றானே யொ
ருசாதனமன்றியிலே தானே சொப்பிரகாசமா யறிகிறபடியினாலே
யொன்றினாலே யறியப்படுகிறவரன்று தான்றானே யெல்லாததையும்
அறிகிறவர் ஆத்மா ஆகையினாலே யொன்றுமில்லையென்கிறதை அறி

கிறவராய் எல்லாத்திற்கும் ஆந்தரராய்க் கேவல ஆகாசசித்துருபரா
யொன்றினாலேயு மறியப்படாமல் நிரவயவராய் எல்லாத்தையு மறி
கிற சித்துருபரா யிருக்கிறாரே. (௩௩-௩௪-௩௫)

ஒன்றினாலேயு மறியப்படாம லெல்லாத்தையு மறிகிறவராய்
எப்படி யிருக்கிறாரென்றற் பாவருபங்களா யுண்டானதாய்த்தோணு
கிற கோசங்களும் அதுகளைத்தள்ளினு லொன்றுமில்லாமற் றோணுகி
றசூனியமுஞ் சகலமுங் இன்னுந் தோணுகிறதெல்லாஞ் சடமேயானப
டியினாலே காணுகிறவ னொருத்தனன்றியிலே தானே காணப்படாது
ஒருத்தனாலே காணப்படுகிற தென்றறியவேண்டுங் காணுகிறவனில்
லையென்றால் அப்போ தொன்றுங்காணாமற்போமே அதெப்படிப்போ
லே யென்றற் கடாதிகளைக் காணுகிறவ னிருக்கிறபோது கடாதிகள்
காணப்படுகிறதன்றியிலே காணுகிறவனில்லாமற் றானே யெப்படிச்
காணப்படவில்லையோ அப்படிப்போலே சூனியத்தைக் காணுகிறவ
ன் இருக்கிறபடியினாலே சூனியந்தோணுகிறது காணுகிறசாக்ஷி இல்
லாவிட்டா லொன்று மில்லையென்று சூனியமெப்படித்தோணுஞ் சுய
மாய்த் தோற்றறிவில்லாமற் சடமானபடியினாலே காணுகிற சாக்ஷிய
ன்றியிலே தான்றானே தோணமாட்டாதே சடமானாலுந் தானேதோ
ணுமென்றால் அப்போ சடங்களாயிருக்கிற கடாதிகளுங் காணுகிறவ
னன்றியிலே தான்றாதானே தோணவேண்டும் அப்படிச் காணாதபடி
யினாலே யொன்றுமில்லையென்று தோணுகிற சூனியமுஞ் சொதகா
பானமில்லாதபடியினாலே தானே தோணமாட்டாது பின்னை யெப்ப
டித்தோணுகிறதென்றால் அதற்கும் அதீதமாயிருக்கிற சாக்ஷியினாலே
தோற்றுவிக்கப்படுகிறபடியினாலே தோணுகிறதென் றறியவேண்டும்
அதெப்படிப்போலேயென்றற் சொதகாப் பிரகாசமன்றியிலே அப்பி
ரகாசங்களாயிருக்கிற மேகமுதலானதுகள் பூமியிலேயிருக்கிற கடாதி

டாயிருக்கிறதையுஞ் சுழுத்தியிலே இல்லாமல் லயித்துப்போயிருக்கிற சாட்டியா அவத்தையும் எல்லாவற்றையும் பிரகாசித்துக்கொண்டிதாம் எப்போதும் ஏகரூபமா யெல்லாவற்றையுந் தோற்றிவிக்கிற நிருவிகார சைதன்னியமே சாஹியாயிருக்கிற ஆத்மா இவரை விவேகித்தறியென்று குரு சொன்னார். (உக-௩௦-௩௧)

சீடன் சங்கிக்கிருன் பஞ்சகோசங்களை விஜாரித்துத் தள்ளச் சொன்னீரே அதுகளை ஆத்மாவன்றென்று தள்ளுகிறபோது அப்பா லொன்றுமில்லை சூனியமாத்திரம் மீருதேயொழிய வேறொன்றுங்கா ணும் ஆத்மாவாவ தெங்கேயென்றுகேட்ட சீடனைப்பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார். (௩௨)

பஞ்சகோசங்களுக் கப்பா லொன்றுமில்லையென்று நீசொன் னது வார்த்தைசொல்ல யெனக்கு நாக்கில்லையென்று சொல்லுகிறது போலே நன்றாயிருந்தது ஏனென்றால் நாக்கில்லாமற்போனால் நாக்கில் லையென் றெப்படிச் சொல்லக்கூடாதோ அப்படிப்போலே யொன்று மில்லையென்கிறதையும் அறிகிறவ னொருத்தனிருந்தன்றோ வொன் றுமில்லையென்று கண்டு சொல்லவேண்டும் இல்லாமற்போனால் ஒன் றுமில்லையென்று சொல்லாமலிருக்கவேண்டும் அப்படியன்றியிலே யொன்றுமில்லையென்று தோணிச்சொல்லுகிறபடியினாலே யொன்று மில்லையென்கிறதைத்தோற்றிவிக்கிறவரா யிருக்கிறாரே ஆத்மா இப்படி யிருந்தால் ஏன்காணப்படவில்லை யென்றால் எல்லாத்தையுங் காணுகிறவான்றியிலே அவரொன்றினாலேயுங் காணப்படுகிறவரன்று பின் னை யெப்படி அறிகிறதென்றால் யெல்லாத்தையுந் தான்றானே யொ ருசாதனமன்றியிலே தானே சொப்பிரகாசமா யறிகிறபடியினாலே யொன்றினாலே யறியப்படுகிறவரன்று தான்றானே யெல்லாத்தையும் அறிகிறவர் ஆத்மா ஆகையினாலே யொன்றுமில்லையென்கிறதை அறி

5௫ சிற்பிரகாசத்தினாலே தோணுகிறதன்றியிலே ஆத்
 மில் யொருபாவவிகாரங்களும் இல்லாவிட்டால்
 த்திலே ஸ்தூலோகங் கிறுசோகமென்று தூலாதிவிகா
 றுவானே என்கிறீரோ ஆவரணசத்திவசத்தினாலே
 நம் ஆத்மசொருபத்தைத் தெரியவொட்டாமல் ஆவரண
 படியினாலே ஆத்மாவைக்காணாமற் கோசங்களையே ஆத்
 மாவெருகிறபடியினாலே தூலாதிவிகாரங்கள் ஆத்மாவினி
 தானுகிறது அவிவேகத்தினாலே சுபாவமா யொருவிகார
 ம் தெப்படிப்போலேயென்றால் ஆகாசங் கறுப்பாயிருக்கி
 ளுத்தமாயிருக்கிற ஆகாசத்திலே எப்படி நீலாதிவர்ணங்
 கத்தினாலே தோணுகிறதோ அப்படிப்போலே ஆத்மாவி
 ல் ஆவரணத்தினாலே விகாரிபோலே தோன்றினதன்றியி
 லுக்காலும் விகாரியே அன் றெப்போதுஞ் சுத்தராயேயிருக்
 கும் பிரத்தியக்ஷமா யெப்போது மிருக்கிறார் ஒருக்காலில்லா
 யில்லை அகோ ஆச்சரியமன்றோ இது இதோஆத்மாத் தானா
 து மிருக்கிறதிலேயும் ஆத்மாவைக்காணாமென்று மகத்
 நவிருதாமோகம்வந்துதே யெப்படியானால் மத்தியானத்தி
 லுன் பிரகாசிக்கிறதிலே கோட்டானுக்கு விருதாவிலே இரு
 படிவந்துதோ அப்படிப்போலே ஆத்மா சொப்பிரகாசர் இ
 புரித்துக்கொண்டிருக்கிறதிலே நமக் கொருபிராந்தியினாலே
 லவக் காணாமென்று ஓர் ஆவரணந்தகாரம் வந்தது அகோ
 பம் மத்தியானத்திலே இருட்டுண்டோ இதோ நித்தியப்பிரகா
 ஸ்புரிக்கிற ஆத்மாவினிடத்திலே ஆவரணமாவதே துளங்கேயிரு
 துது அந்தகதையேது விருதாப்பிரமையினாலே ஆவரணமென்
 லலுகிறதேயன்றியிலே ஆவரணமேயில்லை இல்லாமற்போனால்
 வைத் தெரியாமல் மறைப்பானென்றால் இல்லாமலிருந்தா

டாயிருக்கிறதையுஞ் சுழுத்தியிலே இல்லாமல் லயித்துப்போயிருக்கிற சாட்டியா அவத்தையும் எல்லாவற்றையும் பிரகாசித்துக்கொண்டதாம் எப்போதும் ஏகரூபமா யெல்லாவற்றையுந் தோற்றிவிக்கிற நிருவிகார சைதன்னியமே சாக்ஷியாயிருக்கிற ஆத்மா இவரை விவேகித்தறியென்று குரு சொன்னார். (உக-௩௦-௩௧)

சீடன் சங்கிக்கிருன் பஞ்சகோசங்களை விஜாரித்துத் தள்ளச் சொன்னீரே அதுகளை ஆத்மாவன்றென்று தள்ளுகிறபோது அப்பாலொன்றுமில்லை சூனியமாத்திரம் மீருதேயொழிய வேறொன்றுங்காணோம் ஆத்மாவாவ தெங்கேயென்றுகேட்ட சீடனைப்பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார். (௩௨)

பஞ்சகோசங்களுக் கப்பா லொன்றுமில்லையென்று நீசொன்னது வார்த்தைசொல்ல யெனக்கு நாக்கில்லையென்று சொல்லுகிறது போலே நன்றாயிருந்தது ஏனென்றால் நாக்கில்லாமற்போனால் நாக்கில்லையென் றெப்படிச் சொல்லக்கூடாதோ அப்படிப்போலே யொன்றுமில்லையென்கிறதையும் அறிகிறவ னொருத்தனிருந்தன்றோ வொன்றுமில்லையென்று கண்டு சொல்லவேண்டும் இல்லாமற்போனால் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லாமலிருக்கவேண்டும் அப்படியன்றியிலே யொன்றுமில்லையென்று தோணிச்சொல்லுகிறபடியினாலே யொன்றுமில்லையென்கிறதைத்தோற்றிவிக்கிறவரா யிருக்கிறாரே ஆத்மா இப்படியிருந்தால் ஏன்காணப்படவில்லை யென்றால் எல்லாத்தையுங் காணுகிறவரன்றியிலே அவரொன்றினாலேயுங் காணப்படுகிறவரன்று பின்னை யெப்படி அறிகிறதென்றால் யெல்லாத்தையுந் தான்றானே யொருசாதனமன்றியிலே தானே சொப்பிரகாசமா யறிகிறபடியினாலே யொன்றினாலே யறியப்படுகிறவரன்று தான்றானே யெல்லாத்தையும் அறிகிறவர் ஆத்மா ஆகையினாலே யொன்றுமில்லையென்கிறதை அறி

கிறவராய் எல்லாத்திற்கும் ஆந்தரராய்க் கேவல ஆகாசசித்துருபரா
யொன்றினாலேயு மறியப்படாமல் நிரவயவராய் எல்லாத்தையு மறி
கிற சித்துருபரா யிருக்கிறாரே. (௩௩-௩௪-௩௫)

ஒன்றினாலேயு மறியப்படாம லெல்லாத்தையு மறிகிறவராய்
எப்படி யிருக்கிறாரென்றற் பாவருபங்களா யுண்டானதாய்த்தோணு
கிற கோசங்களும் அதுகளைத்தள்ளினு லொன்றுமில்லாமற் றோணுகி
றசூனியமுஞ் சகலமுந் இன்னுந் தோணுகிறதெல்லாஞ் சடமேயானப
டியினாலே காணுகிறவ னொருத்தனன்றியிலே தானே காணப்படாது
ஒருத்தனாலே காணப்படுகிற தென்றறியவேண்டுங் காணுகிறவனில்
லையென்றால் அப்போ தொன்றுங்காணாமற்போமே அதெப்படிப்போ
லே யென்றற் கடாதிகளைக் காணுகிறவ னிருக்கிறபோது கடாதிகள்
காணப்படுகிறதன்றியிலே காணுகிறவனில்லாமற் றானே யெப்படிக்க
காணப்படவில்லையோ அப்படிப்போலே சூனியத்தைக் காணுகிறவ
ன் இருக்கிறபடியினாலே சூனியந்தோணுகிறது காணுகிறசாக்ஷி இல்
லாவிட்டா லொன்றுமில்லையென்று சூனியமெப்படித்தோணுஞ் சய
மாய்த் தோற்றறிவில்லாமற் சடமானபடியினாலே காணுகிற சாக்ஷிய
ன்றியிலே தான்ருளே தோணமாட்டாதே சடமானாலுந் தானேதோ
ணுமென்றால் அப்போ சடங்களாயிருக்கிற கடாதிகளுங் காணுகிறவ
னன்றியிலே தான்ருதானே தோணவேண்டும் அப்படிக்க காணாதபடி
யினாலே யொன்றுமில்லையென்று தோணுகிற சூனியமுஞ் சொதகா
பானமில்லாதபடியினாலே தானே தோணமாட்டாது பின்னை யெப்ப
டித்தோணுகிறதென்றால் அதற்கும் அதீதமாயிருக்கிற சாக்ஷியினாலே
தோற்றுவிக்கப்படுகிறபடியினாலே தோணுகிறதென் றறியவேண்டும்
அதெப்படிப்போலேயென்றற் சொதகாப் பிரகாசமன்றியிலே அப்பி
ரகாசங்களாயிருக்கிற மேகமுதலானதுகள் பூமியிலேயிருக்கிற கடாதி

கௌல்லாந் தானேதோணாமல் இதுகளுக்கு அதீதமாய் வெகுயோச
னைதூரத்திலேயிருந்துசொப்பிரகாசராய் விளங்குகிற சூரியனாலேபிர
காசிக்கப்பட்டுக்கொண்டு சொட்சமாய் எப்படித் தோணுகிறதோ அப்
படிப்போலே புத்திகற்பிதமாய் புத்திக்கிவெளியிலிருக்கிற சூனியமுத
லான சகல திரிசியசமுகங்களுஞ் சொதகா சடமாய்த்தானே தோண
மாட்டாதபடியினாலே இதுகளுக் கதீதமாய்ச் சொப்பிரகாசமாயிருக்
கிற சித்தினாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டுக்கொண்டு தோணுகிறது ஆ
கையினாலே சூனியத்திற்கதீதமாய்ச் சூனியவிலக்ஷணராய்ச் சூனிய
த்தையறிகிறவராயிருக்கிற சாக்ஷியை யெல்லாத் தையும் அறிகிறவரா
யொன்றினாலே அறியப்படாதவராயிருக்கிற ஆத்மாவாக வறியலா
மே ஆகையினாலே நீயுஞ்சூக்ஷ்மபுத்தியினாலே ஆத்மாவை அறி.

(௩௬-௩௭-௩௮-௩௯-௪௦-௪௧-௪௨-௪௩)

முன்சொன்னபிரகாரமாய் ஆத்மசொருபத்தைக் கரதலாமல
கம்போலே காண்பிக்கிற குருவாக்கியத்தினாலே ஆத்மசொருபத்தை
ப்பிரத்தியக்ஷமாய்க்கண் டருபவித்த சந்தோடத்தைச் சீடன் சொ
ல்லுகிற பிரகாரம் அகோ ஏ குரோ ஆத்மசொருபத்தைப் பிரத்தியக்ஷ
மாயறிந்தேன் நன்றாய்க்கண்டேன் ஐயா ஆத்மா எப்படியிருக்கிற
தென்றற் சூனியமுதலான சர்வதிரிசியங்களுக்குஞ் சாக்ஷியாய்ச் சர்
வத்தையு மறிகிற சித்துருபராய் அதிகெம்பீரராய் இவ்வளவு அவ்வ
ளவு இன்னபடியென்று அறியப்படாமல் அகாத்மாய் மனோபுத்தியா
தி இந்திரியங்களுக்கும் அதீதராய் அசங்கராய் ஒன்றிலுமொட்டாம
ல் நிராகாரமாய்த் தூலமுஞ் சூக்ஷ்மமும் அணுமகத்தும் வெருப்புக்
கறுப்பு முதலான வர்ணமும் இருட்டும் வெளிச்சமுதலானது மன்றி
யிலே ஆகாசத்தைக்காட்டிலும் அத்தியந்தங் கேவலராய்ச் சுத்தராயி
ருக்கிறார் ஆத்மா அவரிடத்திலே யொருவிகார லேசமுமில்லை புத்திக்
கிவெளியிலே வெகுதூரத்திலே விகாரிகளாயிருக்கிற பாவாபாவாதி

சகலபாவங்களுஞ் சிற்பிரகாசத்தினாலே தோணுகிறதன்றியிலே ஆத்
 மாவினிடத்திலே யொருபாவவிகாரங்களுமில்லை இல்லாவிட்டால்
 ஆத்மாவினிடத்திலே ஸ்தூலோகங் கிறுசோகமென்று தூலாதிவிகா
 ரங்கள் தோணுவானே எனென்கிறீரோ ஆவரணசத்திவசத்தினாலே
 யெல்லாருக்கும் ஆத்மசொருபத்தைத் தெரியவொட்டாமல் ஆவரண
 ம்மறைக்கிறபடியினாலே ஆத்மாவைக்காணாமற் கோசங்களையே ஆத்
 மாவாய்க் கண்டெவருகிறபடியினாலே தூலாதிவிகாரங்கள் ஆத்மாவினி
 டத்திலே தோணுகிறது அவிவேகத்தினாலே சுபாவமா யொருவிகா
 ரமில்லை அஃதெப்படிப்போலையென்றால் ஆகாசங் கறுப்பாயிருக்கி
 றதென்று சுத்தமாயிருக்கிற ஆகாசத்திலே எப்படி நீலாதிவர்ணங்
 கள் அவிவேகத்தினாலே தோணுகிறதோ அப்படிப்போலே ஆத்மாவி
 னிடத்திலே ஆவரணத்தினாலே விகாரிபோலே தோன்றினதன்றியி
 லே யொருக்காலும் விகாரியே அன் றெப்போதுஞ் சுத்தராயேயிருக்
 கிறார் இதோ பிரத்தியக்ஷமா யெப்போது மிருக்கிறார் ஒருக்காலில்லா
 மற்போகவில்லை அகோ ஆச்சரியமன்றோ இது இதோஆத்மாத் தான
 ம் எப்போது மிருக்கிறதிலேயும் ஆத்மாவைக்காணாமென்று மகத்
 தாகிய ஒருவிருதாமோகம்வந்துதே யெப்படியானால் மத்தியானத்தி
 லே சூரியன் பிரகாசிக்கிறதிலே கோட்டானுக்கு விருதாவிலே இரு
 ட்டெப்படிவந்துதோ அப்படிப்போலே ஆத்மா சொப்பிரகாசர் இ
 தோ ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கிறதிலே நமக் கொருபிராந்தியினாலே
 ஆத்மாவைக் காணாமென்று ஓர் ஆவரணந்தகாரம் வந்தது அகோ
 ஆச்சரியம் மத்தியானத்திலே இருட்டுண்டோ இதோ நீத்தியப்பிரகா
 சராய் ஸ்புரிக்கிறஆத்மாவினிடத்திலே ஆவரணமாவதே துளக்கேயிரு
 க்துவந்துது அந்தகதையேது விருதாப்பிரமையினாலே ஆவரணமென்
 றுசொல்லுகிறதேயன்றியிலே ஆவரணமேயில்லை இல்லாமற்போனால்
 ஆத்மாவைத் தெரியாமல் மறைப்பானென்றால் இல்லாமலிருந்தா

லும் விஜாரியாமலிருந்த அவிசாரத்தினாலே யுபஜீவித்துக்கொண் டிரு ந்துது ரச்சுவைச்சர்ப்பத்திலே விஜாரியாத அவிசாரமே ஆவரண மாய் ரச்சுவைத்தெரியாமல் மறைத்தாப்போல் ஆத்மாவையும் விஜா ரியாமற் றெரியவில்லையென்று மயங்கினதே ஆவரணமாச்சுது அந்த ஆவரண மிப்போ ஆத்மாவை யுற்றுப்பார்க்கிறபோ தெங்கே நஷ்ட மாய்ப்போனதோ ஆவரணத்தை இன்னவிடமென்று காணோமே இ தோ திருஷ்டாவாய் நித்தியப்பிரகாசராயிருக்கிற ஆத்மாத்தோணுகி ருர் ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் ஆத்மாவை உள்ளங்கை நெல்லிட்பழம்போ லே நன்னுயறிந்தேன் ஐயா ஏ குரோ ஏ பகவான் வாருமையா குரோ உம்முடைய பிரசாதத்தினாலே தன்னியானேன் கிருதார்த்தானே ன் கிருதகிருத்தியானேனென்று தன்னுடைய அநுபவத்தைச் சொ ல்லிச் சந்தோஷத்தை அடைந்தான் சீடன். (சச-சரு)

ஆத்மசொருபத்தையறிந்து சந்தோஷித்த சீடனைப்பார்த்துக் குரு குசலப்பிரசினம்பண்ணிச்சந்தோஷப்படுகிறார் வாராய் ஏ சுமதே ஏ வித்துவான் ஏ சீடா தெய்வாதீனமாயறியவேண்டியவஸ்துவை அறி ந்தனையே தெய்வாதீனமாய் ஆவரணம் நஷ்டமானதோ யாதொருஆ வரணத்தினாலே வித்துவானாயிருக்கிறவன் முதல் ஆத்மாவை அறிய மாட்டாமற் பிரமிக்கிறானே அப்படிப்பட்ட வஸ்துவை அறிந்தனையே வெகுஜன்மங்களிலே பண்ணின சுகிர்தங்களெல்லாம் இன்றைக் கன்றோ பலித்தது எந்தச்சுகிர்தந்தான் பலித்ததோவுனக்கு நீயேதன் னியன் நீயேகிருதார்த்தன் நீயேகிருதகிருத்தியன் ஏனென்றால் அறிய வேண்டியவஸ்துவை அறிந்தனையே லோகத்திலே அதிமகத்துக்களா யிருக்கிற கருமங்கள் விரதங்கள் தபசுகள் உபாசனைகள் யோகங்கள் முதலான சகல மஹாப்பிரயாசங்களும் இதுநிமித்தமன்றோ அறிய வேண்டியதை அறிகிறநிமித்தமன்றோ சமஸ்தபிரயாசங்களும் இத்த

னையும் உனக்குப்பண்ணிமுடிந்ததே அனேகஞ் ஜன்மங்களிலே பண்ணியிருந்த இத்தனைபிரயாசமும் உனக்கின் ஹைக்கன்றோ பலித்தது யாதொருவஸ்துவை அறியாமலன்றோ சகலபிராணிகளுங் கரையில்லாத சமுசாரசமுத்திரத்திலே மூழ்கிக்கிடக்கிறாள் நீ சமுசாரபாரமாயிருக்கிற வஸ்துவை அறிந்தனையே சகல ஜனங்களும் யாதொருவஸ்துவை அறியாமலன்றோ தேகேந்திரியாதிகளே ஆத்மாவென்று பிரமிக்கிறாள் நீ அப்படிப்பட்ட ஆத்மவஸ்துவை அறிந்தனையே ஆகையினாலே யுனக்குச் சமதியென்று பேரிட்டது யதார்த்தமேயாச்சுது நீ நல்லபுத்திமான் சந்தேகமில்லை தத்துவமசிவாக்கியத்திலே தொம்பதத்திற்கார்த்தம் நன்றாய்ச் சோதித்தறியப்பட்டு தன்னாலே சமுசயமில்லை இப்படிப்போலே நல்லபுத்தியினாலே தற்பதத்திற்கும் அர்த்தத்தைச் சோதித்து வாச்சியலக்ஷியங்களை அறியென்று குரு சொன்னார். (சுள-ச அ-சக-௫௦)

தொம்பதத்திற்குப் பஞ்சகோசங்கள் வாச்சியம் சாஷி லக்ஷியமென் றறியப்பட்டாப்போலே தற்பதத்திற்கு வாச்சியலக்ஷியங்கள்தென்றாற் குரு சொல்லுகிறார் அத்திபாதிப்பிரியம் நாம ரூபமென் றைந்தம்ஸத்தோடே கூடியிருக்கும் பஞ்சகோசங்களுக்கும்பாகியமாயிருக்கிற கடாதிசகலபிரபஞ்சமும் பாகியப்பிரபஞ்சத்திலே அத்திபாதிமுதலான வைந்தம்ஸங்களும் ஏதென்றாற் கடமிருக்கிற தென்கிறபோ திருக்கிற அத்தியம்ஸமும் கடந்தோணுகிறதென்கிறபோது பாளம்ஸமும் கடம்பிரியமென்கிறபோது பிரியம்ஸமும் கடமென்கிற நாமமும் கடாகாரமாயிருக்கிறரூபமும் இப்படியைத்தம்ஸங் கடத்திலே கண்டாப்போலே சகலவிடயத்திலேயும் ஜந்தம்ஸங்களுமுன் டதிலே முந்தின அத்திபாதிப்பிரியமென்கிற முன் றம்ஸங்களும்பிரமத்தினுடையசொருபம் நாமரூபங்களென்கிற இரண்டமுஸமு

ஞ் ஐகத்தினுடையசொருபந் தற்பதத்திற்குப் பிரமசொருபங்களாயி
ருக்கிற அத்திபாதிப்பிரியங்களே லக்ஷியார்த்தஞ் ஐகத்துருபங்களா
யிருக்கிற நாமருபங்களேவாச்சியார்த்தங் கோசங்களுக்குஞ் சாக்ஷிக்
குஞ் சொதசித்தமாயிருக்கிற பேதத்தை ஆவரணசத்தி யெப்படிம
றைக்கிறதோ அப்படி இங்கேயும் அத்திபாதிப்பிரியங்களும் நாமருப
ங்களும் வேரூயிருந்தாலும் இரண்டுகளுக்குஞ் சொதசித்தமாயிருக்கிற
பேதத்தை ஆவரணசத்திமறைக்கிற திங்கேயும் விஜாரிக்கிறபோதா தா
வரணம் நஷ்டமானவுடனே சச்சிதானந்தங்களும் நாமருபங்களும்
வேரூய்த்தோணும். (௩௧-௩௨)

தத்துவம்பதங்களுக்கு வாச்சியார்த்தமும் லக்ஷியார்த்தமும்
வேரூயறிந்ததினாலே பிரயோசனமேதென்றால் தத்துவமசியாதிகளா
யிருக்கிற மஹாவாக்கியங்கள் பஞ்சகோசங்களுக் கன்னியராய்த் தொ
ம்பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தமாயிருக்கிற சாக்ஷிக்கும் நாமருபங்களுக்
கன்னியமாய்த் தற்பதலக்ஷியார்த்தமாயிருக்கிற பிரமத்திற்கும் ஐயி
க்கியத்தைச்சொல்லுகிறதுகள் வாச்சியார்த்தங்களாயிருக்கிற கோச
ங்களுக்கும் நாமருபங்களுக்கும் ஐயிக்கியஞ்சொல்லவில்லை ஆகையி
னாலே கோசங்களும் நாமருபங்களும் மாயாகாரியங்கள் சாக்ஷிபிரம
ங்கள் இரண்டு மொன்றென்றறிகிறதே பிரயோசனஞ் சாக்ஷிப்பிரம
ங்களிரண்டு மெப்படியொன்றாமென்றால் இரண்டுஞ் சச்சிதானந்த
சொருபங்களாயிருக்கிறபடியினாலே இரண்டுமொன்றாகலாமே அதெ
ப்படிப்போலேயென்றற் கடாகாசமும் மஹாகாசமும் ஏகலக்ஷணமா
யிருக்கிறபடியினாலே இரண்டாகாசமும் எப்படியொன்றுதானேயோ
அப்படிப்போலே சாக்ஷியும்பிரமஞ் சச்சிதானந்தருபங்களா யேகல
க்ஷணமாயிருக்கிறபடியினாலே இரண்டுமொன்றுதானே கடாகாசமே
மஹாகாசம் மஹாகாசமே கடாகாசமென் றறிகிறாப்போலே சாக்ஷி
யேபிரமம் பிரமமேசாக்ஷியென்று நன்றூயறியலாமே. (௩௩-௩௪)

சாஷ்டியேபிரமமென்று முன்சொன்ன பிரகாரமாய்ப் பஞ்ச
கோசசாஷ்டியாயிருக்கிற ஆத்மாவுக் ககண்டபரிபூரணமாயிருக்கிற பி
ரமத்துவஞ் சித்தித்தளவி லகண்டபரிபூரணத்துவமுஞ் சித்தித்த
தே ஆகையினாலே இப்படிச்சாஷ்டியே பிரமமென்றறிகிறபோ தாத்
மாவொருத்தராய் அகண்டேகரசாயிருக்கிறாரென்று நன்னுயறியலா
மே இப்படியறிந்ததற்குப் பலமேதென்றால் அநிர்வசநீயங்களாப் ஆ
ரோபிதங்களாய் இருக்கிற கோசங்களையும் நாமரூபங்களையும் மாயாகா
ரியங்களென் றுபேஷித்துப்போட்டுச்சர்வாதிஷ்டானரூபமாய்ச் சச்
சிதானந்தரூபராயிருக்கிற பிரமமே நாமென் றப்பியாசித்து நாமேபிர
மமென் றரூபவிக்கலாமே இப்படி நாமேபிரமமென் றறிந்து பிரமா
னந்தத்தை யரூபவிக்கக்கடவா ளிப்படி மன்னப்பிரகரணஞ் சொல்
லப்பட்டுது. (டுடு-டுகூ)

இந்த மன்னப்பிரகரணத்தை யாதாமொருவித்துவான் பரா
மரிசித்தறிகிறானே அவன் றன்னைச்சச்சிதானந்தப் பிரமசொரூப
மாக அறிந் தரூபவிப்பன். (டுஎ)

*பரிபூரண சொபாவசொரூப சுயம்பிரகாசப் பிரஞ்ஞையே
தத்துவமாகி சற்குருவென் றறியும்படி குருமயம்.

*இச்சுலோகம் சிலப்பிரதிகளில் இப்பிரகரண ஆதியில் உள
வாயும் சிலப்பிரதிகளில் இலவாயும் இருக்கின்றமையால் இப்பிரகர
ண அந்தத்தில் வைக்கப்பட்டது.

ஐந்தாவது-மன்னப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

ஆளுவது - வாசனாகூழயப்பிரகரணம்.

இப்படி ஐந்துப்பிரகரணமாகிய அத்தியாரோப அபவாத சாதன சிரவண மனனமாகிய வைந்துஞ்சொல்லி இனிவாசனாகூழயப் பிரகரணஞ் சொல்லப்போகிறது மனனத்தினாலே ஆத்மசொருபத்தை அபரோகூழமாயறிந்த சீடனைப்பார்த்துக் குருவானவர் இதையு முபதேசிக்கிறார். (க)

வாராய் ஏ சுமதே யுனக்குச் சாஸ்திரவிசாரம்முடிந்தது விஜாரித்ததுபோரும் இனிமேல் கர்த்தவ்வியமாயிருக்கிற நிதித்தியாசனத்தைப்பண்ணு மனனம்பண்ணிமுடிந்தவனுக்கு நிதித்தியாசனம் பண்ணச்சொல்லி ஆத்மாவாரே சுரோதவ்வியோ மந்தவ்வியோ நிதித்தியாசிதவ்விய வென்கிற சுருதியானது விதிக்கிறது ஆகையினாலே நீயுஞ் சாஸ்திர விசாரங்களையெல்லாம் விட்டுவிடு சாஸ்திரவிசாரத்தை விடலாமோவென்றால் விடலாமே எதினாலேயென்றால் விசாரத்தினாலே யறியவேண்டியவஸ்த்துவை நீ நன்றாயறிந்தனையே ஆகையினாலே சாஸ்திரங்களையெல்லாந் தூரத்திலேவிட்டுப்போடு அறியவேண்டியவஸ்த்துவை யறிந்தாலும் மரணபரியந்தம் விஜாரிக்கச்சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே சாஸ்திரங்களை விகிறதெப்படியென்று சங்கித்தால் அப்படிச்சங்கிக்கக்கூடாது ஏனென்றற் சாஸ்திரங்களினாலே அறியவேண்டினதாய்ச் சகலவேதாந்தங்களுக்குஞ் சாரமாயிருக்கிறவஸ்த்துவை அறிந்துவிட்டால் அறிகிறதற்குச் சாதனமாயிருக்கிற வேதாந்தசாஸ்திரங்களினாலேதான் வியந்தமாயிருக்கிற விசாரங்களினாலேதான் பிரயோசனமே தில்லையே ஆகையினாலே சகலவேதாந்தங்களை யு நன்றாய்த் தூரத்திலேவிடவேண்டுமே விட்டுப்போட்டுச் சார்வதாப் பிரமத்தியானத்தைத்தானே பண்ணவேண்டும் இப்படிச் சொன்னால்தற்குப்பிரமாணமேதென்றற் சுருதிகளே பிரமாணம்(உ)

சுருதி யெப்படிச்சொல்லுகிறதென்றால் முழுக்ஷுவாயிருக்கிறவன் சகலவேதாந்தசாஸ்திரங்களையுங் குருவினிடத்திலேநின்றும் அப்பியாசித்துப் புனப்புனக விஜாரித்துப் பரமமாயிருக்கிற பிரமத்தை அபரோக்ஷமாயறிந்தபிற்பாடு சாஸ்திரங்களையும் பிணஞ்சுடி தடிபோலே விட்டுப்போடக் கடவன் முழுக்ஷுவானவன் வேதாந்தகிரந்தங்களை அப்பியாசித்து ஆத்மாவைப் பரோக்ஷமாயறிந்தபிற்பாடு விசாரம்பண்ணி அபரோக்ஷமாயறிந்துகொண்டு தானியாற்றியாயிருக்கிறபுருடன் சாரமாயிருக்கிற தானியங்களைக் கிரகித்துக் கொண்டு நிச்சாரமாயிருக்கிற வைக்கோலை யெறிந்துபோடுகிறபோலே சாரமாயிருக்கிறவஸ்துவை யறிந்துகொண்டு நிச்சாரமாயிருக்கிற சாஸ்திரகிரந்தங்களை யெல்லாம் நிச்சேஷமா யெறிந்துபோடக்கடவன் முழுக்ஷுவானவன் சாஸ்திரசாரமாயிருக்கிற வஸ்துவைமாத் திரமறிந்து அதைமாத் திரந் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு இருக்கவேண்டும் நாணாவிதங்களாய் வெகுவாயிருக்கிற வேதாந்தசப்தங்களை வாயினாலேசொல்லவு மாகாது மனதிலேயும்நினைக்கவு மாகாது ஏனென்றால் வாயினாலே யெத்தனைநாட் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும் வாய்க்கிளைப்புமாத் திரம் நினைத்தாலும் மனதுக்கிளைப்பு மாத் திரமே யொழியப் பிரயோசனமில்லை ஆகையினாலே அறியவேண்டிய வஸ்துவொன்றையும் அறியுங்கோள் அன்னியமாயிருக்கிற சகலசாஸ்திர வாக்குக்களையெல்லாம் விட்டுவிடுங்கோளென்றும் பிராக்கியனாயிருக்கிற முழுக்ஷுவானவன் வாக்கு மன திரண்டுகளையும் அடக்கிப் பிரமத்தியானத்தைச் சார்வதாப் பண்ணவேண்டுமென்றும் வெகுவாய்க் கோஷிக்கிற சுருதிகளெல்லாம் பிரமாணம்.

(ந-ச-நி-சு)

ஏ சுமதே அறியவேண்டியவஸ்துவை யறிந்த நீயும் இத்தனை நாட் பண்ணின சாஸ்திரவாசனையை விட்டுவிடு சாஸ்திரவாசனையா

வ தேதென்றால் வேதாந்தசாஸ்திரங்களைப் படிக்க அதனார்த்தங்களை யறிய நெட்டுருப்பண்ண மறவாமல் நினைத் தனுசந்தானம்பண்ண இ துகளிலே மனது பிரவருத்திக்கிறதே சாஸ்திரவாசனையென்று சொ ல்லப்படும் இந்தவாசனை பிரமத்தியானத்திற்கு விரோதமானபடியி னாலே பிராஞ்ஞாயிருக்கிறவன் இதைச் சர்வப்பிரகாரத்தினாலேயும் விடவேண்டும் பின்பு லோகவாசனையினாலே மனது போகாமல் லோ கவாசனையும் விடவேண்டும். (ஏ)

லோகவாசனையாவ தேதென்றால் இது நம்முடையதேசம் நம் முடையகுலம் நம்முடைய ஆசாரமென்றும் இதுகளைப் பிரத்தியான் தூஷித்தால் நம்முடைய தேசத்தைத் தூஷிக்கிறான் நம்முடையகுல த்தைத் தூஷிக்கிறான் நம்முடையஆசாரத்தைத்தூஷிக்கிறுனென்ற திலே ரோஷத்தினாலே தன்னுடைய குலாசாராதிகளிலே தூஷண பூ ஷணங்களினாலே வருகிற ஆக்கிரகமே லோகவாசனையென்று சொ ல்லப்படும் இந்தலோகவாசனையையும் விட்டுப்போட்டுத் தேகவாசனை யையும் விடவேண்டும். (அ)

தேகவாசனையாவ தேதென்றால் நமக்கித்தனைவயதாச்சு நல்ல வயதாயிருக்கிறோம் இன்னந்தீர்க்காயுசாயிருக்கவேண்டு மென்றும் ஆரோக்கியமாயிருக்கிறோமென்றுஞ் சுகமாய் ஆரோக்கியமா யிருக்க வேண்டுமென்றும் நன்றா யழகாயிருக்கிறோமென்றும் நன்றா யழகா யிருக்கவேண்டுமென்றும் யேவமாதிகளாய்த் தேகத்தைத்தொட்டுவ ருகிற சிந்தனையே தேகவாசனையென்று சொல்லப்படும் இந்தலோக வாசனை தேகவாசனைகள் மனத்திற்கு விசேஷபங்களைக் கொடுக்கிறப டியினாலே பிரமத்தியானத்திற்கு விரோதிகள் ஆகையினாலே இதுக னையெல்லாஞ் சகலவிடயங்களும் அறித்தியமென்கிற விவேகத்தினா லே விடவேண்டும் பின்பு போகவாசனைகளை விடவேண்டும். (க-க0)

போகவாசனைகளாவ தேதென்றால் இதுநல்லது நமக்குவேண்டு
ம் இதுவாகாது நமக்குவேண்டாம் இதுகிடைத்த தினிமேல் நமக் கக
ப்பட வேண்டுமென்கிறபுத்தியே போகவாசனை இதை எதினாலேவிட
லாமென்றால் சகலவிடயங்களும் வார்தாசனமுத்திரபுருஷங்கள்போ
லே கண்டுவருகிற வயிராக்கியவாசனையினாலே போகவாசனைகளை வி
டவேண்டுஞ் சகல போகவாசனைகளையுஞ் ஜெயிக்கிறதற்கு வைராக்கி
யமே பரமமாயிருக்கிற உபாயமானபடியினாலே போகவாசனைகளை
விட்டுக் காமாதிவாசனைகளையும் விடவேண்டும். (கக-கஉ)

காமக்குறோதாதிவாசனைகளை யெதினாலே விடுகிறதென்றால்
மயித்திரி கருணா முதிதா வுபேக்ஷா வாசனாப்பியாசத்தினாலே காமா
திவாசனைகளை விட்டுப்போட்டுச் சத்தாதிவாசனைகளையும் விடவேண்
டுஞ் சத்தாதிவாசனையாவ தேதென்றற் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரி
யங்களைந்துஞ் சத்தாதிவிடயங்களிலே சதாவோடுகிறதே சத்தாதிவா
சனை இதை எதினாலேவிடவேண்டுமென்றால் இந்திரியங்களை நிரோ
தம்பண்ணிச் சமதமாதி வாசனாப்பியாசத்தினாலே விடவேண்டும் அ
தையும் விட்டபிறகு சங்கவாசனையும் விடவேண்டும். (கங)

சங்கவாசனையாவதேதென்றால் இந்திரியங்களைச் சத்தாதி
விடயங்களிலேபோகாமல் நிறுத்தினாலும் மனதான துள்ளையிருந்
துகொண்டு சர்வகாலமும் அதென்று மிதென்று மிப்படிப்பட்டதெ
ன்றும் அப்படிப்பட்டதென்று மிப்படியென்று மப்படியென்று மெ
தையாகிலும்நினைத்துநினைத்ததுகளிலேசங்கத்தை யடைகிறபடியின
லே மனதிற்குப் பாகியவிடயங்களைச் சார்வதா நினைத் தெண்ணுகிற
தே சங்கவாசனையென்று சொல்லப்படும்இதை யெதினாலே விடுகிற
தென்றற் சார்வதா வியர்த்தமாய் அதவிதுவென்றெண்ணுகிற மனோ

ராச்சியத்தினாலே பிரயோசனமேது போருமென் றென்றையும் நினையாம லொழிகிற உபரதியாகிற வாசனாப்பியாசத்தினாலே சங்க வாசனையை விடவேண்டும்.

(க௪-க௫)

இப்படிப் பூர்வோத்தப்பிரகாரமாய்ப் பூர்வஞ்சொன்ன வாசனைகளெல்லாம் பூர்வோத்த சாதனங்களினாலே விட்டுப்போட்டு நிச்சேஷமாய்ப் பிற்பாடு மஹா அனத்தப்பிறதையாயிருக்கிற விபரீத வாசனையையும் புருடயத்தினப் பிரயாசத்தினாலே விடவேண்டும்.()

விபரீதவாசனையாவ தேதென்றால் அனாத்மாவாயிருக்கிற தேகத்திலே நானென் றுத்மபுத்தியைப் பண்ணி அனாதிகாலத்தைத் தொட்டுப் பழகினவாசனையே விபரீதவாசனை இந்தவாசனை அனாதி யானபடியினாலே திரும்பியும் அடிக்கடிவருகிறபடியினாலே இதைப் பிரமாப்பியாசமாகிற வாசனையினாலே விடவேண்டுமேயன்றியிலே பின்னை யொன்றினாலேயும் விடப்படாது.

(க௭)

பிரமாப்பியாச வாசனையாவ தேதென்றால் தேகேந்திரியாதி கள் நாமன்று தேகாதிசடங்களுக்குச் சாஹியாயிருக்கிற பரமாத்மாவேநாமென் றிப்படி நிரந்தரந் தத்துவபாவனை பண்ணுகிறதே பிரமாப்பியாசம் இப்படி யேகாந்தத்திலேயிருந்து சிந்திக்க இரண்டாம் பேர்வந்தாலுந் தத்துவவார்த்தையைத்தானேசொல்ல அதைத்தானே அன்னியோன்னியம் போதிக்க இப்படி வாக்கினாலும் மனதினாலு மொன்றையும் நினையாமற் பிரமத்தியானத்திலேதானே சார்வகாலமு மொருப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதே பிரமாப்பியாசமென்று சொல்லுவாள் வித்துவாமிஷாள் இப்படிச் சாஹித்துவ வாசனாப்பியாசத்தினாலே தேகத்திலே நானென்கிற அகந்தாவாசனையை விட்டுப்போட்டுப் பின்பு மமதாவாசனையையும் விடவேண்டும்.

(க௮-க௯-௨௦)

மமதாவாசனையாவ தேதென்றால் தேகத்திலேயும் தேகத்திற் குபயோகியாயிருக்கிற வத்திராகாராதிகளிலேயும் வர்ணச்சிரமாசாரங்கள் முதலான தேகவியவகாரங்களிலேயும் என்னதென்கிற அபிமானமே மமதாவாசனையென்று சொல்லப்படும் இதை யெதினாலே விடலாமென்றால் தத்துவவாசனையினாலே விடவேண்டும் தத்துவவாசனையாவ தேதென்றால் தேகேந்திரியாதிகள் தேகோபயோகியாயிருக்கிற போகங்கள் வர்ணச்சிரமாதி வியவகாரங்களெல்லாஞ் சின்மாத்திரமாயிருக்கிற நம்மிடத்திலே மாயையினாலே கற்பிதங்கள் சுத்தியில் ரசிதம்போலவும் சுவர்ணத்திலே கடகமகுடாதிபோலவும் கானலிற் ஜலம்போலவும் ஆகாசத்திலே நீலாதிவர்ணங்கள்போலவும் சமுத்திரத்திலே அலைமுதலானதுகள்போலவும் மித்தியாபூதங்களாய்க் கற்பிக்கப்பட்டமாத்திரமேயொழிய வுண்மையா யொன்றும் நம்மைத்தவிர அன்னியமன்றென்கிற பாவனையே தத்துவவாசனை இது இனாலே மமதாவாசனையைவிட்டுப் பின்பு பேதவாசனையையும் விடவேண்டும். (உக-உஉ)

பேதவாசனையாவ தேதென்றால் நாஞ் சகலத்திற்கும் சாக்ஷியென்றுந் தன்னாலே யறியப்படுகிற சடங்களாய் மாயாமயங்களாயிருக்கிறது ஜகத்துக்களென்றுஞ் ஜீவாளென்றுஞ் சீடனென்றுங் குருவென்றும் ஈசரெனன்றும் நானாவிதபேதங்களாய்த் தோணுகிறதே பேதவாசனை இதை எதினாலேவிடுகிறதென்றால் அத்தொய்தவாசனையினாலே விடவேண்டும் அத்தொய்தவாசனையாவ தேதென்றற் சத்தியமித்தையென்கிறபேதபுத்தியன்றியிலே மாயாதற்காரியங்களன்றியிலே நிர்மலராய்ச் சஜாதீய விஜாதீய ஸ்வதகபேத சூனியராய்ச் சச்சிதானந்தகனரா யொருகற்பனையுமன்றியிலே அத்தொயதரா யிருக்கிறோமென்று நிரந்தர நிர்விகற்பசமாதி அப்பியாசத்தினாலே யொருபேதப்பிரதீதியுமன்றியிலே அத்தொய்தப் பிரமமாத்திரமா யநுபவிக்கி

றதே அத்தொய்தவாசனை அதினுலே பேதவாசனையை நிச்சேஷமாய்
வெகுதூரத்திலே விட்டுப்போட்டுப் பின்பு அந்த அத்தொய்தவாச
னையையும் விடவேண்டும். (௨௩-௨௪-௨௫)

அத்தொய்தவாசனையையும் எதினுலே விகிறதென்றால் அத்
தொய்தமாயிருக்கிறோ மென்கிறபாவனையுந் தொய்தமுமன்றியிலே
அத்தொய்தமுமன்றியிலே வாக்குமனதிற் கெட்டாததாயிருக்கிற வ
ஸ்துவாய்நின்று பழகிற அப்பியாசத்தினுலே அத்தொய்தவாசனை
யையும் விட்டு வொருவாசனையுமன்றியிலே நிர்வாசனையாய்ச் சுகியா
கவேண்டுமேயன்றியிலே மற்றபடி முக்திச்சுகமில்லை ஆகையினுலே
சொன்னபிரகாரமாய்ச் சகலவாசனையும் நிச்சேஷமாய் விட்டால் அப்
போ மனதானது *நிர்வாசனைமயமாய் உண்டென்கிறதுமன்றியிலே
இல்லையென்கிறதுமன்றியிலே யொருகற்பனையுமன்றியிலே வாக்கும
னதிற் கெட்டப்படாத வஸ்துமாத்திரமாகிவிடும் இப்படி நிர்விசுந்
பமாய் *நிர்வாசனைமயமாயிருக்கிற மனோநிட்டையே சாக்காத்தகார
மென்றுஞ் ஜீவன்முக்தியென்றுஞ் சொல்லப்படும். (௨௬-௨௭)

இப்படியிருக்கிற பிரமசாக்காத்தகாரம் யெவ்வளவுபரியந்தந் தி
டமாய் எப்போது அதுபவிக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவுபரியந்தம் அப
ரோகக்ஞானம்வந்தா லுஞ் சகலவாசனாக்ஷயமாய் ஜீவன்முக்தி சா
க்காத்தகாரஞ் சித்திக்கிறமட்டும் முன்சொன்ன சாந்தியாதி சாதனங்க
ளோடே கூடிக்கோண்டு நிரந்தரம் பிரமாப்பியாசம் பண்ணவேண்
டுமென் றிப்படி வாசனாக்ஷயப் பிரகாரணஞ் சொல்லப்பட்டுது. (௨௮)

ஆளுவது-வாசனாக்ஷயப்பிரகாரணம் முற்றிற்று.

* நிர்வாசனமா யென்றும் பாடம்.

ஏழாவது - சாக்கூத்காரபிரகரணம்.

முந்தினபிரகரணத்திலே அபரோகூக்ஞானம்வந்தாலும் வாசனாகூத்யம்பண்ணிப் பிற்பாடு சாக்கூத்காரஞ் சித்திக்கவேண்டுமென்று சொல்லி இந்தப்பிரகரணத்திலே பிரமசாக்கூத்காரத்தை யுபதேசித்திருர் குரு ஏ சமதே வாராய் சீடா விசாரத்தினாலே ஆத்மதத்துவத்தை அபரோகூதமாயறிந்த நீயும் பிரமசாக்கூத்காரஞ் சித்திக்கிறநிமித்தமாய் நிதித்தியாசனத்தைச் சர்வதாப் பண்ணென்று சொன்ன குருவைப்பார்த்துச் சீடன் சங்கிக்கிறான். (க)

வாரீர் ஏ குரோ விசாரத்தினாலே அபரோகூக்ஞானஞ் சித்தித்துக்கிருதகிருத்தியனாயிருக்கிற எனக்கு இன்னங்கர்த்தவ்வியமாய்நிதித்தியாசனமாவ தேது அதினாலேதான் பிரயோசனமேதென்று சீடன் கேட்டான். (உ)

குரு சொல்லுகிறார் மனனத்தினாலேதானே ஆத்மதத்துவத்தைப்பிரத்தியகூதமாய் நன்றாயறிந்தாலும் நிதித்தியாசனம்பண்ணாமற் பிரம சாக்கூத்காரம் வாரா தாகையினாலே அகம்பிரமாஸ்யியென்கிற வாக்கியார்த்தமாகிற பிரம சாக்கூத்காரத்திற்குச் சாதனமாயிருக்கிற நிதித்தியாசனத்தைப் பண்ணென்று குரு சொன்னார். (உ-உ)

சீடன் சங்கிக்கிறான் பிரமசாக்கூத்காரஞ் சித்திக்கிற நிமித்தியமாய் நிதித்தியாசனம்பண்ணச் சொன்னீரே அது தேவைஇல்லை ஏனென்றால் மஹாவாக்கிய விசாரத்தினாலேதானே பிரமசாக்கூத்காரஞ் சித்தித்துவிட்டுதேயென்று சங்கித்தவனைப்பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார் வாக்கியவிசாரத்தினாலேதானே சாக்கூத்காரஞ் சித்

திக்குமென்று சொல்லுகிறாயானால் அல்லவென் றுர்தான்சொல்லு
வாள் ஒருத்தருஞ் சொல்லாள் வாக்கியவிசாரத்தினாலே சாஷாத்
காரஞ் சித்திக்குமென்கிறதிலே சந்தேகமில்லை சித்தந்தான் ஆன
லுந் தத்துவமசியாதி மஹாவாக்கியங்க ளாருக்குப் பிரமத்தோடே
ஐக்கியமாகிற சாஷாத்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று விஜாரிக்
கிறபோது தொம்பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தமாய்ப் பஞ்சகோசங்களுக்
குஞ் சாஷியாயிருக்கிற சாஷிக்குத் தற்பதலக்ஷியார்த்தமாயிருக்கிற
பிரமத்தோடே ஐக்கியத்தைச் சொல்லுகிறதுகளையன்றியிலே வா
ச்சியார்த்தமாயிருக்கிற ஜீவனுக்குப் பிரமத்தோடே ஐக்கியஞ் சொ
ல்லவில்லை ஆகையினாலே சாஷிக்கிப் பிரமசாஷாத்காரம் விசாரத்தி
னாலே சித்தித்தது சந்தேகம் லேசமுமில்லை சித்தம் வாக்கியவிசார
த்தினாலே சாஷிக்கிப் பிரமசாஷாத்காரஞ் சித்தித்ததுகொண்டு அதி
னாலே யுனக்குப் பிரயோசன மேதொன்றுமில்லை. (௩-௬)

வாக்கியவிசாரத்தினாலே சாஷியேபிரமம் பிரமமேசாஷியெ
ன்று சாஷிக்குப்பிரமத்துவஞ்சித்தித்ததினாலே யுனக்குப் பிரயோச
ன மேதென் றெப்படிச் சொல்லுவீர் பிரயோசனமிருக்கிறதே ஏதெ
ன்னால் முன் இப்படி யறியாதவனுக்கு இப்போ விசாரத்தினாலே
சாஷியேபிரமமென்று ஜீவாத்மாபரமாத்மாவயிக்கிய ஞானஞ் சித்
சித்ததே ஆகையினாலே இப்படி யறிகிறதே பிரயோசனமென்று
சொன்ன சீடனைக்குறித்துக் குருசொல்லுகிறார் மஹாவாக்கிய விசா
ரத்தினாலே சாஷியேபிரமம் அகண்டபரிபூரணப்பிரமமே சாஷியெ
ன் றறிகிறஞானம் நன்றாய்ச் சித்தித்தது சந்தேகமில்லை அதினாலே
தா னுனக்குப் பிரயோசன மேதொன்றுமில்லை அஃதெப்படிப்போ
லேயென்றாற் சக்கரவர்த்தியாயிருக்கிற ராஜாவே சகலமண்டலத்திற்
கும் அதிபதியாயிருக்கிற சாம்பிராட்டென் றறியாதவனுக்குச் சக்
கரவர்த்திசாம்பிராட்டென் றறிகிறவாக்கிய விசாரத்தினாலே யொரு

கோட்டையிலேயிருக்கிற இந்தச் சக்கரவர்த்திராஜாவே அகண்டபூ
மண்டல சாம்பிராஷியாதிபதியென்று அகண்டபூமண்டல சாம்ரா
ஷியத்திற்கு அதிபதியாயிருக்கிறவனே இந்தக் கோட்டையிலேயிரு
க்கிற சக்கரவர்த்தி ராஜாவென்றறிந்ததினாலேபிச்சைவாங்குகிரவனுக்
கெப்படிப் பிரயோசனமில்லையோ அப்படிப்போலே சாஷியே பிர
மமென் றறிந்தவுனக்குப் பிரயோசனமில்லையே. (எ)

வாக்கியவிசாரத்தினாலே சாஷியேபிரமமென் றறிந்தபிற்பா
டன்றோ சாஷிக்குப்பிரமத்துவஞ் சித்தித்தது அதற்குமுன்னே இல்
லையே ஆகையினாலே பிரயோசனமுண் டிப்படியறிந்ததினாலேயென்
று சொல்லுகிறாயோ அப்படிக்கூடாது ஏனென்றால் நீ விசாரம்பண்
ணிச் சாஷியேபிரமமென் றறிகிறதற்குமுன்னுஞ் சாஷிக்குப்பிரமத்
துவமுண்டு எப்போதுஞ் சாஷியானவர் பிரமமாகத்தானே இருக்கிற
ரேயொழிய இப்போ புதிதாய் நீயறிந்ததினாலே பிரமமாகவில்லையே
எப்படியானாற் கோட்டைக்குள்ளே யிருக்கிறராஜாவே பூமண்டலா
திபதியென்று நீ யறிகிறதற்குமுன்னுங் கோட்டைக்கதிபதியாயிருக்
கிற ராஜாவுக்குப் பூமண்டலசாம்பிராஷியாதிபதித்துவ முண்டே.
நீயறிந்தாலு மறியாவிட்டாலு மெப்போதுஞ் சாம்பிராஷிய மிருக்
கிறாப்போலே சாஷிக்கு நீயறிந்தாலு மறியாவிட்டாலும் எப்போ
தும் பிரமத்துவமுண்டே சந்தேகமில்லை ஆகையினாலே இப்போ
தறிந்தபிற்பாடு விசேஷமேது சொல் ஒன்றுமில்லை. (அ)

அறிந்தபிற்பாடு விசேஷமேனில்லை யுண்டே யேதென்றால்
தொம்பதலாஷியார்த்தமாயிருக்கிற சாஷியேபிரமமென்று தத்துவம
சியாதிவாக்கியங்களினாலே சாஷிக்குப்பிரமத்துவ மறிந்தபிற்பாடு
அகம்பிரமாஸ்யமென்கிற வாக்கியார்த்தஞானத்தினாலே நாமே யந்த
அகண்டபரிபூரணப்பிரமமென்றறிந்து நானே பிரமமென்று பிரம

சாக்ஷாத்காரம் வந்துதே ஆகையினாலே முன் சாக்ஷியேபிரமமென்
 றறியாதவெனக்குச் சாக்ஷாத்கார மில்லாமலிருந்துதே இப்போ தறிந்
 தபிற்பாடு பிரமசாக்ஷாத்காரம் விசேஷமாச்சுதென்றுசொன்ன சீட
 னைக்குறித்துக் குருசொல்லுகிரூர் இப்போது பிரமசாக்ஷாத்காரம்
 வந்துதென்று சொன்னையே அதெப்படிக்கூடுங் கூடா தேனென்றால்
 அகம்பிரமாஸ்யமென்கிற வாக்கியத்தினாலே நான்பிரமமென் றறி
 கிறபோது நானென்கிற ஜீவன் விகாரியானபடியினாலே விகாரியா
 யிருக்கிற அகங்காரி நான்பிரமமென் றெப்படி அறிவன் அறியக்
 கூடாது எப்படியானால் தாரித்திரனாயிருக்கிறவன் நான் ராஜாவென்
 றெப்படியறியக்கூடாதோ அப்படி விகாரியானஜீவனுக்கும் நிருவி
 காரப்பிரமம் நானென்றறியக்கூடாது. (க)

சீடன் சங்கை விகாரியாயிருக்கிற ஜீவன் நான்பிரமமென்
 றறியக்கூடாதென்று சொன்னீரே அது நிச்சயந்தான் சந்தேகமில்லை
 ஆனாலும் நானென்கிற ஜீவனாரென்று விஜாரிக்கிறபோது சாக்ஷியாய்
 நிருவிகாரியாயிருக்கிற ஆத்மத்தானே தம்முடைய சொரூபத்தை வி
 ஜாரியாத அஞ்ஞானத்தினாலே நானென்றகங்காரியாய் விகாரியாய்
 ஜீவனா யெண்ணிக்கொண்டிருந்தார் அவர்தானேவிசாரத்தினாலேபா
 ர்க்கிறபோது நாம் விகாரியன்று விகாரியான அகங்காரத்திற்குச் சா
 க்ஷியென்று தம்முடைய தத்துவத்தையறிந்து பிற்பாடு நிருவிகாரியா
 யிருக்கிற சாக்ஷிக்கு நாமேபிரமமென் றறிகிறதில் விரோதமேது நன்
 ருயறியலாமேயென்று சங்கித்தான்சீடன் குரு சொல்லுகிரூர் சாக்ஷி
 யே அகம்பிரமாஸ்யமென்றுசொல்லினையே அதெப்படிக்கூடுங் கூடா
 தேனென்ற லுண்ணைத்தான் நான்சங்கிக்கிறேன் நீதான் சொல் ஏனெ
 ன்றால் அகம்பிரமாஸ்யமென் றறிகிறவன்றானார் சாக்ஷிதானறிகிருரோ
 அன்றியிலேபோனால் நானென்று வியவகாரியாய் விகாரியாயிருக்கிற
 ஜீவன்றனறிகிருனோ சொல் சாக்ஷிதானறிகிருனென்கிருயோ அது

கூடா தேனென்றற் சாஷியானவர் நிருவிகாரியாய் நானென்கிற
 அகங்காரிக்குச் சாஷியாயிருக்கிறபடியினாலே அவருக்கு நானென்
 கிற அகங்காரமேயில்லை யுண்டென்றால் அவருக்கு அப்போது சாஷி
 த்துவமேயில்லை அவரும் விகாரியாகவேண்டும் அப்படியில்லாமல் நா
 னென்கிற துமன்றியிலே பிரமமென்கிற துமன்றியிலே யொருகற்பனை
 யுமன்றியிலே யிருக்கிறபடியினாலே நாம்பிரமமாகேனென்கிற ஞான
 ம் அவருக்கில்லை ஆகையினாலே சாஷியே அகம்பிரமாஸ்மியென்று
 அறிகிறுரென்று சொல்லுகிறதற் கவகாசம் லேசமுமில்லை பின்னை
 யாரறிகிறுரென்றால் நானென்கிற ஜீவனே அறிகிறுனென்று சொல்
 லவேண்டும் எதினாலே அப்படிச் சொல்லவேண்டுமென்றால் அஞ்ஞா
 னியாயிருக்கிறவனன்றோ சமுசாரநிவிர்த்தியாகிற நிமித்தமாய் அ
 கம்பிரமாஸ்மியென்று ஞானாப்பியாசம் பண்ணவேண்டும் ஆகையி
 னாலே சாஷிக்கு அஞ்ஞானமில்லையே அஞ்ஞானமில்லாமற்போனா
 ல் ஞானமில்லையே அஞ்ஞானிக்குத்தானே ஞானம்வேண்டினபடியி
 னாலே ஞானஞ்ஞானங்களிரண்டுஞ் ஜீவனுக்கேயன்றியிலே சாஷிக்
 கில்லை அப்படியே யதுபவங்கண்டோம் யெப்படியதுபவங்கண்டோ
 மென்றற் சாஷியாயிருக்கிறஆத்மா ஞானஞ்ஞானங்களுக் கதிஷ்டா
 னமாய் ஞானஞ்ஞானரகிதராயிருக்கிறார் ஜீவனானால் ஞானஞ்ஞான
 ங்களோடே கூடியிருக்கிறான் அதெப்படியென்றால் நானென்றுவ்வ
 கரிக்கிற ஜீவனை சாஷியானஆத்மாவை அறிவையோவென்று கேட்
 டால் அச்சாஷியாவதார் நானறியேனென்று சொல்லுகிறபடியினா
 லே ஜீவனிடத்திலே யஞ்ஞானவதுபவங் கண்டோம் பின்பு வே
 தாந்த சிரவணத்தினாலே சாஷியுண்டென்று தனக்குச்சாஷியாயிரு
 க்கிற ஆத்மாவைப் பரோக்ஷமாயறிகிறான் பிற்பாடு விசாரத்தினாலே
 தோணவில்லையென்கிற ஆவரணம் போனபிற்பாடு இதோ சாஷிதோ
 ணுகிறுரென்று தனக்குச்சாஷியாய் ஆத்மாவைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க்

கண்டான் ஆகையினாலே ஞானாநுபவமூஞ் ஜீவனிடத்திலேதானே
கண்டோம் இப்படிச் சாஷியுண்டென்றும் இல்லையென்றும் ஞான
ஞானங்களை யுடைத்தானவன் ஜீவனானே சாஷியன்று ஆகையி
னாலே ஜீவனே அகம்பிரமாஸ்யியென் றறிகிருனென்று சொல்லவே
ண்டும்இப்படியாயுள்ளவில் விகாரியானஜீவன் நிருவிகாரியான சா
ஷியைக் கண்டமாத்திரத்தினாலே தானானே சாஷியாகவில்லையே
யெப்படியானாற் றரித்திரனாயிருக்கிறவன் ராஜாவைக் கண்டமாத்தி
ரத்தினாலே ராஜாவாகவில்லையோ அப்படிப்போலே சாஷியைக்க
ண்டஜீவனுஞ் சாஷியாகமாட்டானே சாஷியாகாமல் விகாரியாயிரு
க்கிறவனுக்கு நான்பிரமமென்று பிரமமாகவுங் கூடாதபடியினாலே
நான்பிரமமென் றறியவேகூடாது. (க0-கக-கஉ-கங-கச)

சாஷியைக் கண்டமாத்திரத்தினாலே சாஷியேநானென் றறி
யப்படாதென் றெப்படிச்சொல்லுவீர் அறியலாமே யெப்படியென்
றூற் ஜீவனானவன் றனக்கதிஷ்டான சொரூபமாயிருக்கிற சாஷியை
யறியாமல் நானென்று ஜீவனாய் விவகரிக்கிறான் விஜாரித்துச் சாஷி
யை அறிந்தவுடனே சாஷியே நாமென் றறியலாமே இப்படி யறிந்
தாற் சாஷியே அகண்டபரிபூரணப் பிரமமானபடியினாலே நானேபி
ரமமென் றறியலாமென்று சங்கித்த சீடனைக்குறித்துக் குரு சொல்லு
கிறார் நீ சொன்னது யதார்த்தந்தான் சாஷியேநானென்று ஜீவனறி
ந்தானாநாற் சாஷிபிரமங்க ளொன்றானபடியினாலே நானேபிரமமெ
ன் றறியலாஞ் சமுசயமில்லை ஜீவன் சாஷியைக்கண்டமாத்திரத்தி
லே நான்சாஷியென் றெப்படியறிவன் தான்சாஷியா யானாலன்றோ
நான்சாஷியென் றறியவேண்டும் எப்படியானாற் றரித்திரனாய்ப் பிட்
சைவாங்குகிறவன் ராஜாவைக் கண்டதினாலேதானே நான்ராஜாவெ
ன் றறியப்படாதே தான் ராஜாவாயன்றோ நான்ராஜாவென் றறிய

வேண்டும் அப்படிப்போலே ஜீவனும் நிருவிகாரியாய்ச் சாஷியாகா
மல் விகாரியாயிருந்துகொண்டு நான்சாஷியென் றறியவேகடாது
இப்படிச் ஜீவன் சாஷியாகத்தானே யாகமாட்டாமற்போனால் அக
ண்டபரிபூரணப் பிரமமாய் எப்படியாகப்போகிறான் ஆகமாட்டானே
எப்படியானாற் கோட்டையிலே மஹாராஜாவைக் கண்டமாத்திரத்தி
லே மஹாராஜாவாய் ஆகமாட்டாத்தரித்திரனாக் கிராச்சியத்திற் கெல்
லாம் எசமானாகிற சாம்பிராச்சியாதிபத்தியந் தூரதோ பாஸ்தமோ
அப்படிப்போலே சர்வசாஷியாய் ஆகாசத்தைக்காட்டிலும் அத்தியந்
தங்கேவலமாய் ஞாதுருஞாதி திரிபுடிவியவகாரங்களிலே யொன்
றுமன்றியிலே நித்தியசுத்த புத்த முத்த சத்திய பரமானந்த சொரூப
மாயிருக்கிற சாஷியைக்கண்ட ஜீவனுக்குத் தான் அந்தச் சாஷியா
காமற்றானே நான் அகண்டபரிபூரணப் பிரமமென் றறிகிறஞானந்
தூரதோபாஸ்தம். (கடு)

சீடன் சங்கை இப்படியானாற் சுருதியிலே அகம்பிரமாஸ்மி
யென்கிற வாக்கியத்தினாலே நானேபிரமமென்று நானென்கிற ஜீவ
னுக்குப் பிரமத்தோடே சமானாதிகரணியஞ் சொல்லப்படுவானேன்
நான்பிரமமென்று ஜீவனுக்குப் பிரமத்தோடே சமானமாயிருக்கிற
அதிகாரஞ் சொல்லுகிறதே சுருதி அதெப்படிச் சொல்லுமென்று
சீடன் கேட்டான். (ககூ)

குரு சொல்லுகிறார் சுருதியிலே அகம்பிரமாஸ்மியென்கிற ச
மானாதிகரணியம் முக்கியமாய்ச் சொல்லவில்லை முக்கிய சமானாதிகர
ணியமாவ தேதென்றால் ஓர்கடத்திலேயிருக்கிற ஆகாசமே பின்னை
யோர்கடத்திலேயிருக்கிற ஆகாசங் கடத்திலேயிருக்கிற ஆகாசமே
மடத்திலேயிருக்கிற ஆகாசம் மடத்திலேயிருக்கிற ஆகாசமே எங்கு
மிருக்கிற ஆகாசமென்றுங் கடாகாசமே மஹாகாசமென் றறிகிறது மு

க்கிய சமாநாதிகரணியம் ஓரிடத்திலேயிருக்கிற வாயுவே எங்குமிருக்
 கிற வாயுவு ஓரிடத்தித்திலே யிருக்கிற அக்கினியே எங்குமிருக்கிற அ
 க்கினி ஓரிடத்திலே யிருக்கிற ஜலமே எங்குமிருக்கிற ஜலம் ஓரிடத்தி
 லேயிருக்கிற பூமியே எங்குமிருக்கிற பூமி ஓரிடத்திலே யிருக்கிற வெ
 ய்யிலே எங்குமிருக்கிறவெய்யில் ஓர்மூர்த்தியிலேயிருக்கிற ஈசரனே
 எல்லாமூர்த்தியிலேயுமிருக்கிற ஈசரனென் றிப்படி யறிகிறதெல்லாம்
 முக்கிய சமாநாதிகரணியம் அப்படிப்போலே தேகங்களிலே சாஷியா
 யிருக்கிறவரே எங்குமிருக்கிற பிரமமென் றறிகிறது முக்கிய சமாநாதி
 கரணியம் அப்படி அகம்பிரமாஸ்யமென்கிற வாக்கியத்தினாலே
 நானே பிரமமென்று ஜீவனே பிரமமென் றறியச்சொல்லி முக்கியமா
 ய்ச் ஜீவனுக்குப் பிரமத்தோடே சமாநாதிகரணியத்தைச் சுருதிசொ
 ல்லவில்லை பின்னை யெப்படிச் சமாநாதிகரணியஞ் சொல்லுகிறதெ
 ன்றால் வாதசமாநாதிகரணியஞ் சொல்லுகிறது வாதசமாநாதிகரணி
 யமாவ தேதென்றால் நான் பிரமமென்கிற விடத்திலே நானென்கிற
 ஜீவத்துவத்தை வாதித்துப்போட்டுப் பிரமமாய்த் தான் சேஷித்திரு
 ந்துகொண்டு பிற்பாடு நான்பிரமமென் றறிகிறதே வாதசமாநாதிகர
 ணியஞ் ஜீவத்துவத்தை நாசம்பண்ணாமற் ஜீவனாயிருந்துகொண்டு பி
 ரமத்தைக் கண்டவுடனே தான்பிரமமாகாமல் நான்பிரமமென் றறி
 கிறதன்று அதெப்படிப்போலேயென்றற் பிட்சைவாங்குகிற தரித்
 திரன் றன்னுடைய சரீரத்தைவிட் டிராச்சியாதிபத்தியத்தை ய
 டைந்து பிற்பாடு நான்ராஜாவென் றறிகிற தெப்படியோ மதுடனான
 வன் றேவனென் றறிகிறபோது மதுடத்துவத்திற் குபாதியாயிருக்கி
 ற மதுடசரீரத்தைக் கங்காப்பிரவேசாதிகளினாலே விட்டுப்போட்டுத்
 தேவசரீரத்தையடைந்து பிற்பாடு நான்றேவனென்றறிகிறுப்போலே
 யும் நானீசரனென் றறிகிற மதுடன் அந்தரங்க பக்தியுபாசனா மகி

மையினாலே மதுடத்துவத்தை விட்டுப்போட்டு ஈசரசாய்ச்சியத்தை யடைந்து நானீசரனென் றறிகிறதுபோலவும் இப்படித் தரித்திரனுக் கிராசத்துவமும் மதுடனுக்குத் தேவத்துவமும் பக்தனுக்கு ஈசரத்து வமும் அறிகிறபோது முக்கியமாய்ச்சமானா திகரணியங்கூடாதபடியினாலே தரித்திரமனுஷோபாசகத்துவங்களாகிற வுபா திகளை வாதித்தாற் சமானாதிகரணியம் எப்படிக்கூடுமோ அப்படிப்போலே நான் பிரமமென் றறிகிறவனுக்குச் ஜீவத்துவத்தை வாதித்துப்போட்டு நான் பிரமமென் றறிகிற ஜீவனுக்குச் ஜீவத்துவத்தை வாதித்துப்போட்டு நான் பிரமமென்று ஜீவனுக்குப் பிரமத்தோடே சமானாதிகரணியத்தை அறியச் சொல்லிச் சுருதியான துபதேசிக்கிறதேயன்றியிலே முக்கிய சமானாதிகரணியஞ் சொல்லவில்லை ஆகையினாலே ஜீவத்துவத்தை வாதி யாமல் நான் பிரமமென்று அறியவேகூடாது ஜீவத்துவவாதையினாலே நானே பிரமமென்று அறியலாமென்று சித்தமாச்சுது விகாரியாயிருக்கிற ஜீவன் பிரமமாகாதபடியினாலே ஜீவத்துவத்தை வாதித்தால் தானெப்படிப் பிரமமாவன் ஆகானே ஆனபடியினாலே ஜீவத்துவ வாதையினாலேதான் நான் பிரமமென்கிற சமானாதிகரணியம் எப்படிக்கூடுமென்று சங்கிக்கிறாயோ அப்படித்தேவையில்லை கூடுமே அதெப்படிப்போலேயென்றாற் பிரமரகீட ஞாயமாய்க் கூடுமென்றறி. (கஎ-கஅ)

பிரமரகீட ஞாயமாவ தேதென்றாற் புழுவானது குளவித் தியானத்தினாலே யெப்படிச் குளவியாகத்தானே ஆகிறதோ அப்படிப்போலே ஜீவனும் பிரமத்தியானத்தினாலே ஜீவத்துவத்தை வாதித்தாற் பிரமாகாரமாகத்தானே ஆகிவிடுவன் ஆகையினாலே ஜீவனுக்கு வாதையினாலே பிரமசாஷாத்தாரம் நன்றாய்க் கூடும். (கக)

சீடன்சங்கை பிரமரகீடம்போலே ஜீவன் பிரமமாவனென்று

சொன்னீரே அதெப்படிச் ஜீவனாநாற் பிரமத்திலே யாரோபிக்கப்பட்டவன் விகாரி மித்தியாபூதனாயிருக்கிறவன் அதிஷ்டானப்பிரமமானால் வாஸ்தவமாய்ச் சுத்தமாயிருக்கிறது ஆரோபிதஜீவன் ஜீவத்துவவாதையினாலேதான் எனப்படி யதிஷ்டானப் பிரமமாவனென்று சீடன் சங்கித்தான். (உ௦)

குரு சொல்லுகிறார் ஆரோபித னதிஷ்டானமா யெப்படியாவனென்று சங்கிக்கிறாயோ அதுதேவையில்லை அதிஷ்டானத்தை யறிந்தாலாரோபிதம் வாதிக்கப்பட்டதிஷ்டானமாய் மீருமே யெப்படியானாற் சுத்திரசிதம் ரச்சுசர்ப்பமுதலானதுகளிலே யதிஷ்டானமாயாரோபிதமீருகிறது கண்டோமே அப்படிப்போலே யாரோபிதஜீவன் அதிஷ்டானப் பிரமமாகலாமே சங்கை பிரமத்திலே ஜீவத்துவம் பிராந்தியினாலே யாரோபிக்கப்பட்டாலும் ரச்சுசர்ப்பாதிகளைப்போலே நிருபாதிகப் பிராந்தியன்று பின்னையோவென்றாற் சோபாதிகப்பிராந்தியன்றோ அந்தக்கரணமாகிற உபாதியுள்ளமட்டுஞ் ஜீவத்துவம்போகாது பிராரத்தநாசபரியந்த மந்தக்கரணோபாதியிருக்கிறபடியினாலே ஜீவத்துவ மெப்படிவாதிக்கப்படுங் கண்ணாடி ஜலங்கள்முதலான துபாதியுள்ளமட்டும்முகாபாசமிருக்கிறுப்போலே உபாதியுள்ளபடியினாலே ஜீவத்துவத்தை வாதிக்கிற தெப்படியென்று சீடன் சங்கித்ததற்குக் குரு சொல்லுகிறார் உபாதியுள்ளமட்டுஞ் ஜீவத்துவமிருக்குஞ் சந்தேகமில்லை யானாலுங் கண்ணாடிஜலமுதலான உபாதியை அப்பாலேவாங்கிப்போட்டால் அதிலே யாரோபிக்கப்பட்ட முகாபாச மெப்படி வாதிக்கப்பட்டுப்போகிறதோ அப்படி அந்தக்கரணத்தையும் நிதித்தியாசனத்தினாலே லயம்பண்ணிப்போட்டாற் ஜீவத்துவமும் வாதிக்கப்பட்டுப்போமே சந்தேகமில்லையே ஆகையினாலே ஜீவத்துவத்தை வாதிக்கலாமென்று சொன்ன குரு

வைச் சீடன்சங்கிக்கிறான் இப்படி யந்தக்கரணத்தை வாதித்தாற்
ஜீவனில்லாமல் சூனியமாய்ப் போகிறபடியினாலே பிரமமா யெப்படி
யாவானென்று கேட்டதற் குத்தரஞ்சொல்லுகிறார் ஜீவன் ஆரோபித
னாய் மித்தியாபூதனாபடியினாலேயும் அதிஷ்டானத்திற்கன்னிய
மாகாதபடியினாலேயும் உபாதியை வாதிக்கிறபோது அதிஷ்டான
மாய் மீருகிறபடியினாலேயுஞ் சொப்பனபுருடன்போலே பிரமமாயா
வன். (உக)

சொப்பனபுருடன்போலேயாவ தேதென்றற் சொப்பனோ
பாதியினாலே கற்பிக்கப்பட்ட தைசதன் விசுவனைத்தவிர அன்னிய
னன்று விசுவன்றானோவென்றால் விசுவனுமன்று எதினாலே விசுவ
னுமன்று விசுவனைத்தவிர அன்னியனுமன்றென்றால் விசுவனான
வன் கிரகத்திலே சய்யையிலே சயனித்துக்கொண்டுதானே யொரு
விடத்திலேயும் போகாமற் சுகமாய் நித்திரைபண்ணி யெழுந்திருக்
கிறபடியினாலே நாநாதிக்கிலேயும்போய்ச் சஞ்சரித்து வெகுசமுசார
த்தைப் பண்ணுகிற தைசதன் கிரகத்திலேசுகமாய்ச் சயனித்துக்
கொண்டிருக்கிற விசுவனாயாகானே ஆகையினாலே சாஷாது விசு
வன்தானுமன்று இந்த விசுவன்தானே கிரகத்திலே நித்திரைபண்ணி
யொருவிடத்திலேயும் போகாமலிருந்துகொண்டுதானே நித்திரா
மோக கற்பிதமாய்ப் பிராந்திமயமாயிருக்கிற சொப்பனோபாதியினா
லே நாநாதேச சஞ்சாரங்களையும் வெகுவித சமுசாரங்களையும் பண்
ணுகிறவனாய் மனோவாசனாப் பிராந்தியினாலே போகிறவன்போலே
யும் வருகிறவன்போலேயுஞ் சொப்பனங்கண்டு பிரமிக்கிறபடியினா
லேயுந் திரும்பி விழித்தபிற்பாடு இத்தனைபோது சொப்பனங்கண்
டேனென்று சொல்லுகிறபடியினாலேயும் விசுவனைத்தவிர அன்னிய
மாய் வேராய்க் காணாமற்போகிறபடியினாலேயும் விசுவனுக்கு வேற
ன்றென் றறியலாமே இப்படி யிந்தத் தைசதனானவன் சாஷாது

விசுவனுமன்றியிலே விசுவனுக்கன்னியனுமன்றியிலேபோனற் பின்
 னையாரென்றால் மத்தியிலே நித்திராமோக கற்பிதமான சொப்பனப்
 பிராந்தியினாலே தோணுகிறதுமாத்திரமேயொழிய யதார்த்தமாகாத
 படியினாலே ரச்சுசர்ப்பாதிகள்போலே மித்தியாபூதனென் றறிய
 வேண்டும் இப்படி மித்தியாபூதனானாலும் இந்தத் தைசதனானவன்
 சொப்பனோபாதி யழிகிறபோது தனக் கதிஷ்டானமாய்ப் பரமார்த்த
 மாயிருக்கிற தன்னுடைய சொரூபத்தை யடைந்து விசுவனாகத்தா
 னே யாகிவிடுகிறானே சமுசயமில்லையே இப்படிப்போலே யிங்கே
 ஜீவனுஞ் சமுசாரியானபடியினாலே சாக்ஷாது நிருவிகாரியாயிருக்கிற
 பிரமமும்ன்று பிரமமாயிருக்கிற ஆத்மத்தானே அஞ்ஞானகற்பித
 மான அந்தக்கரனோபாதியினாலே சமுசாரத்தை யடைந்தவர்போ
 லே விகாரியானவர்போலே ஜீவனானவர்போலே காணுகிறபடியினா
 லேயும் அஷ்டானத்தைவிட ஆரோபமில்லாதபடியினாலும் ஆத்மா
 வுக் கன்னியனுமன்று பின்னையாரென்றால் அஞ்ஞானகற்பிதமான
 அந்தக்கரனோபாதியினாலே தோணித்தோணிச் சுழுத்திமூற்சாதிகளி
 லே அழிந்துபோகிறபடியினாலே மித்தியாபூதனென் றறியலாமே
 இப்படி மித்தியாபூதனானாலுஞ் ஜீவன்றானே அந்தக்கரனோபாதி
 அழிகிறபோது தனக்கதிஷ்டானமாய் யதார்த்தமாயிருக்கிற சொரூ
 பத்தை யடைந்து பிரமமாயாகலாமே ஜீவனானவன் அந்தக்கரணமா
 கிற உபாதியை வாதித்துப்போட்டு நான்பிரமமென் றறியலாமே.
 (௨௨-௨௩)

இப்படிச் ஜீவோபாதியான அந்தக்கரணத்தை வாதித்தாற்
 ஜீவனும் வாதிக்கப்பட்டிச் சூனியமாய்ப் போகிறபடியினாலே பிரம
 மாவனென் றறிகிற தெப்படியென்று சங்கித்தாற் பிரமமாகலாமே
 யெப்படியென்றற் தைசதனானவன் சொப்பனோபாதி யழிகிறபோ
 து தான் நசியாமல் விசுவனாயாகிருப்போலே இங்கே ஜீவனுந் தனக்

குபாதியாயிருக்கிற அந்தக்கரணமாத்திரம் வாதிக்கப்பட்டுத் தான் வாதிக்கப்படாமற் றனக்கு யதார்த்த சொரூபமாயிருக்கிற பிரமமாவனே ஆகையினாலே நிட்சேஷமாக மனதாகிற உபாதியை நாசம்பண்ணினாற் ஜீவனுக்குச் சச்சிதானந்த சொரூபமாய் அத்தொய்தமாயிருக்கிற பிரமமேநாம் நாமேபிரமமென்று பிரமசாஷாத்தகாரம் நன்றாய் நுபவிக்கப்பட்டு சித்தம் இப்படிச் ஜீவன் பிரமமாகத்தானே ஆகி விட்டாற் சுழுத்திபோலே நிர்விகற்பமாயன்றோ இருக்கவேண்டும் அப்படி பிராமற் றிரும்பி நானேபிரமமென் றநுபவிக்கிற தெப்படியென்று சங்கித்தால் நன்றாய் நுபவிக்கலாமே யெப்படியென்றாற் றைசதனானவன் சொப்பனநாசமானமாத்திரத்திலே விசுவனாயிருந்துகொண் டித்தனைபோது நானாதேச கமனாகி சமுசாரங்களெல்லாம் பண்ணினவன்போலே சொப்பனமன்றோ கண்டோம் இத்தனையும் பிராந்தியன்றோ யதார்த்தமன்றே நாமிங்கேதானே யொருசமுசாரமன்றியிலே சுகமாயிருக்கிறோமேயென் றநுபவிக்கிறாப்போலவும் உன்மத்தங்கொண்டவன் அந்தப் பயித்தியந் தெளிந்தபிற குன்மத்தப்பிரமையில்லாமற் சந்தோஷசுகத்தை யநுபவிக்கிறாப்போலவும் வியாதிமுக்தனானவன் ஆர்க்குவி யாதிவந்துதென்று துக்கமன்றியிலே சுகமநுபவிக்கிறாப்போலவுந் தரித்திரனிராச்சியத்தையடைந்திராஜாவாய்த் தாரித்திரியதுக்கமன்றியிலே சுகமநுபவிக்கிறாப்போலவும் மதுடன்றேவத்துவத்தையடைந்து தேவானந்தத்தை யநுபவிக்கிறாப்போலவும் உபாசக னீசரசாயுச்சியத்தையடைந் தீசரானந்தத்தை யநுபவிக்கிறாப்போலவும் இங்கே ஜீவனும் பிரமத்தோடே ஐக்கியத்தையடைந்து பிரமமாயிருந்துகொண்டு நாமேபிரமமானோமே சகலசமுசாரங்களு மெங்கேயோடிப்போனதோ பிராந்தியினாலே யன்றோ ஜீவேசுரஜகத்துமுதலான வெகுவித சமுசாரங்களைப் பண்

ஊகிறவன்போலேகண்டு பிரமித்தோஞ் சொபாவமாய் நம்மிடத்தி
லே காலத்திரயத்திலேயு மொருசமுசாரமுங் காணோமே ஸஜாதீய
விஜாதீய ஸ்வகதபேத சூனியனாய்ச் சச்சிதானந்த சொருபனாயிருக்
கிறோமென்றுபிரமானந்ததாநுபவத்தைநன்று யநுபவிக்கலாமென்று
சித்தமாச்சுதே ஆகையினாலே ஜீவனுக் குபாதிநாசத்தினாலே சாக்ஷா
த்காரஞ் சித்திக்குமேயன்றியிலே மற்றபடி சித்தியாது. (உச)

ஜீவோபாதியான மனதை லயம்பண்ணினாற் பிரமமாயிருக்
கிறோமென்கிற வநுபவமெப்படிக்கூடும் மனதிருந்தன்றோ வநுப
விக்கவேண்டுமென்று சங்கித்தால் நீ சொல்லுகிறது யதார்த்தந்தான்
மனது லயித்துப்போனாலன்றோ அநுபவிக்கப்படாது அப்படி மன
தை யத்தியந்தம் நாசம்பண்ணச் சொல்லவில்லை பின்னை மனோலய
மாவ தேதென்றால் மனதிற்கு ரூபலயமென்றும் அரூபலயமென்றும்
இரண்டுவிதமுண்டு ரூபலயமாவ தேதென்றால் வாசனாமயமாயிருக்கிற
விர்த்திகளே மனதிற்கு ரூபமென்று சொல்லப்படும் இந்தச் சகலவிர்
த்திகளையும் லயம்பண்ணுகிறதே ரூபலயமென்று பெயர் அரூபலய
மாவ தேதென்றால் சகலவிர்த்திகளும் லயித்து நித்திரையுமன்றியி
லே ஜகத்துத்தோற்றமல் நிர்விகற்பமாய்ச் சச்சிதானந்த தாநுபவமாத்
திரமாயிருக்கிற சமாதிஅவத்தை அரூபமென்று பெயர் இந்த அரூப
ம் லயிக்கிறதே அரூபலயமென்றுசொல்லப்படும் இந்த அரூபலயம்ப
ண்ணினாற் பிரமானந்த சாக்ஷாத்கார அநுபவங்கூடாது அரூபலயந்
தா நெப்போவென்றால் விதேகமுகத்தியிலே யொழியச் ஜீவன்முக்தி
யிலேயில்லை இப்போது ரூபலயமாத்திரமுண்டு இப்படிமனதிற்கு
ரூபமாத்திரம் லயித்து அரூபம் லயிக்காமற் பிரமானந்தமாத்திரமாயி
ருக்கிறபடியினாலே பிரமமாயிருக்கிற மனதினாலேதானே நாமேபிரம
மென்று தோணுகிறபடியினாலே யநுபவிக்கலாமே. (உரு)

சாக்ஷாக்காரமாவ தேதென்று சித்தமாச்சுதென்றும் ஜீவனுக் குபாதியாயிருக்கிற மனோரூபத்தை வயம்பண்ணிச் சச்சிதானந்த மாயிருக்கிற மனோரூபத்தையடைந்து நாமேபிரமமென்று அநுபவி க்கிறதே சாக்ஷாத்காரமென்று சித்தாந்தம் இதற்குப்பிரமாணமேது இப்படி யார்சொல்லியிருக்கிறார்களென்றால் ஸ்ரீஆசாரியசுவாமிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் எப்படியென்றால் ஞானாப்பியாசத்திற்குமுன் பிரமமேநானென்கிற ஸ்மரணமேயின்றி தேக மேதானாய்ச் சமுசயவி பரீதமன்றியிலே சத்தியமாயிருந்தாப்போலே பிற்பாடு ஞானாப்பியாச த்தினாலே தேகமேதானாயிருக்கிற பிராந்தியைவிட்டு தேகஸ்மரணே யே யன்றியிலே சச்சிதானந்தாகாரனாய்ச் சமுசயவிபரீதமன்றியிலே பிரமமேதானாய் எப்போதும் அநுபவிக்கிறதே சாக்ஷாத்காரமென்று சொல்லியிருக்கிறார் அதுவே பிரமாணம். (உக-உஎ)

இப்படிச் சொரூபாவத்தையை யடைகிறதே சாக்ஷாத்கார மென்று தத்துவவித்துக்களுடைய சித்தாந்தஞ் சொரூபாவத்தை யாவதேது என்கே சொல்லியிருக்கிறதென்றால் வாசிட்டத்திலே நன் றாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. (உஅ)

வாசிட்டத்திலே சொரூபஸ்திதி யெப்படிச் சொல்லியிருக்கிற தென்றால் மனதானது கல்லுக்குள்ளே யெப்படி யொன்றுமன்றியி லே நிச்சங்கற்பமா யிருக்கிறதோ அப்படிச் கல்லுடைய வுள்ளுப்போ லே நிச்சங்கற்பமா யொருநிலைவுமன்றியிலே நித்திரையுமன்றியிலே தொய்தப்பிரதிதியுமன்றியிலே மனதிருக்கிறதே சொரூபஸ்திதியெ ன்று சொல்லியிருக்கிறது. (உக)

இப்படி யானபடியினாலே மனோவயம்பண்ணாமற் சொரூபஸ் திதியை யடையாமற்றானே நானேபிரமமென்று பிரமசாக்ஷாத்காரத்

சாஷாத்காரஞானிக்கிச் சுயதிருஷ்டியிலே யொருவியவகார
மு மில்லாவிட்டாற்பராளுக்கு வியவகரிக்கிறதாய்ப் பிராந்தியினாலே
காணுமோவென்றும் காணுமே எப்படியென்றும் பரமார்த்தத்தை யறி
யாத பிராந்தாளுக்கு அத்தொய்தமாய்க் கேவலமாயிருக்கிற சிதாகாச
மொன்றுதானே பிராந்தியினாலே ஜகஜீவேசுராதிகளாய் நானாவித நா
மரூபங்களாய் நீயென்றும்நானென்றும் அவனென்றும்இவனென்றும்
அதென்றும் இதென்றுந் தோணுகிற தெப்படிப்போலேயென்றால்
ஸ்தாணுவிலே புருடத்துவ புத்திபோலேயுஞ் சுத்தியிலே ரசிதமெ
ன்று தோணுகிருப்போலேயும் ரச்சுவிலே சர்ப்பப் பிராந்திபோலே
யும் மிருத்துவிலே கடாதிப் பிராந்திபோலேயுஞ் சுவர்ணத்திலே
பூஷணப் பிராந்திபோலேயும் பிராந்தனுக்குச் சிதாகாசந்தானே
நாமரூபாத்மகமாய் நானாரூபமாய்த் தோணுகிறதே அப்படிப்போலே
ஞானப்பியாசத்தினாலே பிராந்திபோய்த் தத்துவத்தை யறிந்த வித்
துவானுஞ் சிதாகாசசொரூபமாகத்தானே எப்போது மிருப்பனே
யன்றியிலே அவன் பிராரத்தபோக வியவகாரங்க ளொன்றையுங் கா
ணான் சிதாகாசமாத்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சிதாகாசமாகத்
தானே யிருப்பன் இப்படித் தத்துவசாஷாத்காரம்வந்த வித்துவா
னும் எப்போதுஞ் சிதாகாசசொரூபமாகத்தானே யிருந்தாலும் பிரா
ந்திபுத்திகளாயிருக்கிற அஞ்ஞானிகளுக்குத் தேகியாயிருக்கிறவன்
போலேயும் வியவகரிக்கிறவன்போலேயுந் தங்களுடைய பிராந்தியி
னாலே அவன் இவர்களுக்குச் சமுசாரியாய்த் தோணுகிறதன்றியிலே
அவனொரு வியவகாரமும் பண்ணவில்லை. (சக-சஉ-சங்)

சங்கை தத்துவவித்தானவ னெப்போதுஞ் சிதாகாசசொரூப
மாகத்தானேயிருந்தால் அவனுக்குப் பரதிருஷ்டியினாலேதான் வியவ
கார மெப்படியுண்டு வியவகார மொன்றுமன்றியிலே யிருக்கிறவன்
பராளுக்குப் பார்த்தால் வியவகாரம்பண்ணுகிறவன்போலே பிராந்தி

ன்றிருஷ்டியிலேயென்றால் அவன்றிருஷ்டியிலே நிர்மலமாய்க் கேவ
லமாயிருக்கிற சிதாகாச மொன்றுமாத்திரமே யிருக்கிறதன்றியிலே
வேறேயொன்றுமில்லை இப்படியானாற் புசிக்கக் கண்டோமென்றால்
ஞானிக்குப் பரதிருஷ்டியிலே போகங்காணுகிறதேயொழியச் சுய
திருஷ்டியிலே இல்லை. (௧௬-௩௭)

இப்படி வித்துவானுக்குச் சுயதிருஷ்டியிலே போகமில்லைப்
பரதிருஷ்டியிலே போகமுண்டென்கிறதற்குப் பிரமாணமேது யார்
எங்கே சொல்லியிருக்கிறார்களென்றால் விவேகசூடாமணியென்கிற
கிரந்தத்திலே ஸ்ரீ ஆசாரியசுவாமிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் எப்படி
யென்றால் ஞானிக்கி ஞானம்வந்தமாத்திரத்திலே அஞ்ஞானகாரி
யங்களெல்லாஞ் சமூலமாய் லயித்துப்போம் ஒருபோகமு மில்லையெ
ன்றுசொன்னாற் பிராந்தாளாயிருக்கிற மூடர்களுக்குச் சங்கையுண்
டாகிற தேதென்றால் ஞானத்தினாலே அஞ்ஞானகாரியங்களெல்
லாஞ் சமூலமாய் நசித்துப்போனால் ஞானி வியவகரிக்கிறானே இவ
னுக்குத் தேகம் எப்படியிருக்குமென்று சங்கைவருகிறபடியினாலே
அவர்களுடைய திருஷ்டியிலே தோணுகிறபடியினாலே பிராந்தர்க
ளுடைய திருஷ்டியைக்குறித்து ஞானிக்குப் பிராரத்தமுண்டென்று
சுருதி சொல்லுகிறது சுயதிருஷ்டியிலே பிராரத்தமுண்டென்று
சுருதி அங்கீகரிக்கவில்லையென்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியசுவாமிகள் சொ
ல்லியிருக்கிறார்கள் அதுவேபிரமாணம். (௩௮-௩௯)

சங்கை ஞானி பரமார்த்தமாய்ப் போகமே இல்லாதவனானால்
அப்போது பரதிருஷ்டியினாலேதான் போகங் காணப்படுவானே
யென்று சங்கித்தாற் சங்கிக்ககூடாது ஏனென்றாற் பராளுக்குப்
பிராந்திபோகாம லிருக்கிறபடியினாலே இவன் போக்தாவாய் வருகிற
தாய் * அப் பராஸ்திருஷ்டியிலே காணலாமே. (௪௦)

சாஷாத்தகாரஞானிக்கிச் சுயதிருஷ்டியிலே யொருவியவகார
மு மில்லாவிட்டாற்பராளுக்கு வியவகரிக்கிறதாய்ப் பிராந்தியினாலே
காணுமோவென்றும் காணுமே எப்படியென்றும் பரமார்த்தத்தை யறி
யாத பிராந்தாளுக்கு அத்தொய்தமாய்க் கேவலமாயிருக்கிற சிதாகாச
மொன்றுதானே பிராந்தியினாலே ஜகஜீவேசராதிகளாய் நானாவித நா
மரூபங்களாய் நீயென்றும்நானென்றும் அவனென்றும்இவனென்று
ம் அதென்றும் இதென்றுந் தோணுகிற தெப்படிப்போலேயென்றால்
ஸ்தாணுவிலே புருடத்துவ புத்திபோலேயுஞ் சுத்தியிலே ரசிதமெ
ன்று தோணுகிறுப்போலேயும் ரச்சவிலே சர்ப்பப் பிராந்திபோலே
யும் மிருத்துவிலே கடாதிப் பிராந்திபோலேயுஞ் சுவர்ணத்திலே
பூஷணப் பிராந்திபோலேயும் பிராந்தனுக்குச் சிதாகாசந்தானே
நாமரூபாத்மகமாய் நானரூபமாய்த் தோணுகிறதே அப்படிப்போலே
ஞானப்பியாசத்தினாலே பிராந்திபோய்த் தத்துவத்தை யறிந்த வித்
துவானுஞ் சிதாகாசசொரூபமாகத்தானே எப்போது மிருப்பனே
யன்றியிலே அவன் பிராரத்தபோக வியவகாரங்க ளொன்றையுங் கா
ணான் சிதாகாசமாத்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சிதாகாசமாகத்
தானே யிருப்பன் இப்படித் தத்துவசாஷாத்தகாரம்வந்த வித்துவா
னும் எப்போதுஞ் சிதாகாசசொரூபமாகத்தானே யிருந்தாலும் பிரா
ந்திபுத்திகளாயிருக்கிற அஞ்ஞானிகளுக்குத் தேகியாயிருக்கிறவன்
போலேயும் வியவகரிக்கிறவன்போலேயுந் தங்களுடைய பிராந்திபி
னாலே அவன் இவர்களுக்குச் சமுசாரியாய்த் தோணுகிறதன்றியிலே
அவனொரு வியவகாரமும் பண்ணவில்லை. (சக-சஉ-சங)

சங்கை தத்துவவித்தானவ னெப்போதுஞ் சிதாகாசசொரூப
மாகத்தானேயிருந்தால் அவனுக்குப் பரதிருஷ்டியினாலேதான் வியவ
கார மெப்படியுண்டு வியவகார மொன்றுமன்றியிலே யிருக்கிறவன்
பராளுக்குப் பார்த்தால் வியவகாரம்பண்ணுகிறவன்போலே பிராந்தி

யினாலே தோணுமென்றால் அதற்குத் திருஷ்டாந்தமேது அப்படி
யெங்கே கண்டோமென்று சங்கித்தால் அதற்குத் திருஷ்டாந்த
முண்டே அப்படிச் கண்டிருக்கிறோமே யெங்கேயென்றால் லோகத்
திலே இரண்டுபே ரொருவிடத்திலே நித்திரைபண்ணினா ளதிலே
யொருத்தன்மாத்திரஞ் சொப்பனங்கண்டா நொருத்தன் சுகமா
யொரு வியவகாரமும்ன்றியிலே தூங்குகிறான் இவன் தூங்குகிறதிலே
யொருவியவகாரமும்ன்றியிலேயிருந்தாலும் அவனைச் சொப்பனங்கா
ணுகிறவன்போலே தன்னுடைய வாசனையினாலே வியவகரிக்கிறவனா
கக் காணுகிறான் பூருவம் அவனோடே பழகியிருந்த வாசனையினாலே
சொப்பனத்திலே அவனோடே கூடிக்கொண்டு நானாதிக்கிலேபோய்
நானாவித வியவகாரங்களைப் பண்ணுகிறான் இப்படித் தன்னுடைய
சொப்பனப் பிரமையினாலே * வெறும்மனே இருக்கிறவனை நானா
வியவகாரம் பண்ணுகிறவனாய்க் காணுகிறானே ஆகையினாலே தூங்கு
கிறவனுக்குச் சுயதிருஷ்டியிலே வியவகாரங்க ளில்லாமலிருந்தா
லுஞ் சொப்பனங்காணுகிறவனுடைய திருஷ்டியினாலே சுகலவியவ
காரமு முண்டே இதுவே திருஷ்டாந்தமாம் இப்படிப்போலே வித்து
வானுடைய திருஷ்டியிலே சிதாகாசமாத்திரமேயொழிய வேறே
யொன்று மில்லாமலிருந்தாலும் இவனவனென்று நானாவித நாம
ரூபப் பிராந்தியுள்ள பராளுக்குத் தங்களுடைய வாசனாப் பிரமையி
னாலே வெறும்மனே இருக்கிற தத்துவவித்தும் வியவகரிக்கிறவன்
போலே தோணுகிறபடியினாலே பரதிருஷ்டியிலே வியவகாரமுன்
டே ஆகையினாலே தத்துவ சாக்ஷாத்காரம்வந்த வித்துவானுக்குப்
பரதிருஷ்டியிலே பிராரத்தபோக வியவகாரங்களன்றியிலே சுயதிரு

* வெறும்மனே - என்னும் பதம் இப்புத்தகத்திலெங்கன் வரினு
ம் சும்மா - விருதா - வியர்த்தம்-என்றும் பாடம்.

ஷ்டியிலே எல்லாங் கேவலமாயிருக்கிற ஆத்மசொருபமாய்ப்போனப
டியினாலே யொருவியவகாரமு மில்லை. (சச-சதி-சசு)

தத்துவ சாஷாத்காரம்வந்தாலும் போகம் மித்தியாபூதமாயிரு
க்குமேயன்றியிலே அடியோடே இல்லாமற்போகாது ஞானத்தினாலே
ஆகாமிய சஞ்சிதங்கள் நஷ்டமாய்ப் பிராரத்தமாத்திரமிருக்கும் பிரா
ரத்தமுள்ளமட்டும் வியவகாரமும் மித்தியாபூதமாய்ச் சுயதிருஷ்டி
லேயு முண்டென்று சங்கித்தால் அதுகூடாது ஏனென்றால் ஆகாமிய
சஞ்சித பிராரத்தங்கள் மூன்றும் ஞானதிசையிலேயோ அஞ்ஞான
திசையிலேயோவென்று விஜாரித்தால் அஞ்ஞானதிசையிலே பிரா
ந்தியினாலே யுண் டென்று சொல்லுகிறதேயன்றியிலே ஞானதிசை
யிலே பிராந்தி யில்லாதபடியினாலேபிராரத்தமே இல்லை ஆகையினாலே
பிராந்தியே யில்லாமல் வித்துவானாய்ப் பரமார்த்தத்தைத்தானே சதா
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்குத்திரும்பியும் பிராரத்தபோகமென்
கிற பிரமையெங்கேவரப்போகிறது சொப்பனப் பிரமமோய் விழித்
தவனுக்குத் திரும்பிச் சொப்பனபோகம் வருகிற துண்டோ இல்லையே
அப்படிப் பிராந்தியற்றவனுக்குப் போகமில்லை ஆகையினாலே வியவ
காரபோகத்திலே தூங்கிப் பிரமத்திலே விழித்துக்கொண் டிருக்கிற
ஞானியும் அத்தொய்தமாய் அகண்டேகரசமாய் கிர்விகற்பமாய்ச் சி
தாகாசமாயிருக்கிற தன்னைத்தானே எப்போதும் பார்த்துக்கொண்
டிருப்பனையன்றியிலே பின்னையொன்றையும் பாரான். (சஎ-சஅ)

சங்கை *தஸ்யதாவதே வசிரம்யாவன்ன விமோக்ஷியே பதச
ம்பச்சியே என்கிற சுருதியானது தத்துவஞானம்வந்தாலும் பிராரத்த
முண்டு பிராரத்தமுள்ளமட்டும் பிரபஞ்ச வியவகாரங்க ளெல்லாம்
மித்தையாய்த் தோணிக்கொண்டிருக்குமென்று சொல்லுகிறதேயே

*தஸ்யதாவதேவிரமயாவன்னவிமோக்ஷியேபதசம்பச்சியே
என்றும் பாடம்.

ன்று சங்கித்தால் அப்படிக்கூடாது எனென்றற் பிராரத்த வியவகார
 ங்கள் ஜகத்துக்களெல்லாம் மித்தையாய்த் தோணுமென்கிற தார்க்
 கென்றால் ஞானப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுக்கே யன்றியிலே தத்துவ
 சாஷாத்காரம்வந்தவனுக்கன்று அப்பியாசிக்கிறவனுக்கே நான் சா
 ஷதியென்றுஞ் ஜகத்துக்கள் வியவகாரங்களெல்லாஞ் சடங்களானப
 டியினாலே சாட்டியங்களென்றும் நன்றாய் அப்பியாசிக்கிறபோது பிர
 மமாயிருக்கிறநாமே சத்தியம் மற்றையவெல்லாம் மித்தையென்றும்
 அப்பியாசகாலத்திலே நன்றாய் அப்பியாசித்து முடிந்தாற் சடமாய்ச்
 சாட்டியங்களாயிருக்கிற பிராரத்தவியவகாரங்களென்கிறநாமருபங்க
 ளே காலத்திரயத்திலேயு மில்லாதபடியினாலேயும் தனக்குச் சாஷித்
 துவ மில்லாதபடியினாலேயும் பிரமமாத்திரமாய்ச் சேஷித்துத் தா
 னே பிரமமாய்த் தானேதானாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிற தத்துவ
 வித்துக்குப் பிரமமாத்திரம் தோணுமேயொழியப் பிராரத்த ஜகத்து
 வியவகாரப் பிரதீதிக ளொன்றுமில்லை இப்படியானாற் சுருதி பிராரத்
 த முண்டென்று சொல்லுவானேனென்றற் றத்துவஞானியைக்குறி
 த்துச் சொல்லவில்லைப் பின்னை யாரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறதெ
 ன்னால் அஞ்ஞானிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறது யாதினாலேயென்
 றற் றத்துவஞானியானவன் சுயதிருஷ்டியிலே யொருவியவகா
 ரமுமன்றியிலே இருந்தாலும் அஞ்ஞானியாயிருக்கிற வாதிகள் தன்
 னுடைய வாசனாப் பிரமையினாலே ஞானி வியவகரிக்கிறதாய்க் கண்
 டே பிரமிக்கிறதினாலே ஞானிக் கொருபோகமுமில்லையென்று சொ
 ன்னால் அவனுக்குச் சம்மதியாகாமல் ஞானி வியவகரிக்கிறானே
 யென்று சங்கிக்கிறபடியினாலே அந்தச் சங்கையைப் போக்குகி
 ற நிமித்தமாய்த் தத்துவஞானம்வந்தாலும் பிராரத்தமுண்டு ஞானி
 க்கென்று வாதிகளைக்குறித்துப் பிராரத்தத்தை ஞானிக்குச்சொல்லுகி
 றது ஞானியைக்குறித் துனக்குப் பிராரத்தமுண்டென்று சொல்லவி

ல்லை ஆகையினாலே ஞானம்வந்தும் பிராரத்தமுண்டென்கிற சுருதிக
ளுக்கு ஞானிகளுக்குச்சுயதிருஷ்டியிலே பிராரத்தமுண்டென்கிறது
அபிப்பிராயமன்று. (சக)

சங்கை இப்படியானும் ஜீவனுக்குக் ஜீவத்துவத்தை நாசம்ப
ண்ணியன்றோ சாஷாத்காரஞ் சித்திக்கவேண்டும் இப்படித் தன்னை
நாசம்பண்ணுகிறதற்கு ஆர்தான் இச்சிப்பானென்றும் சமுசாரதாப
த்திலேநின்றுங் கரையேறவேண்டுமென்றுங் கேவலப் பிரமமாகவே
ண்டுமென்றும் இச்சித்த புருடன் தன்னாசத்தையும் பண்ணுவன் அ
தெப்படிப்போலேயென்றும் றேவத்துவத்தை யடையவேண்டு மெ
ன்கிறவர்கள் அக்கினிப் பிரவேசங் கங்காப்பிரவேசம் முதலானதுக
ளைப் பண்ணித் தன்னை நாசம்பண்ணுகிறதற் கெப்படி இச்சிக்கிறார்க
ளோ அப்படி முழுக்ஷுக்களாயிருக்கிறவர்கள் சாஷாது பரிபூரணப
ரப்பிரமமாகத்தானே ஆகவேண்டுமென்று நிதித்தியாசன சமாதி அப்
பியாசத்தினாலே ஜீவத்துவத்தை நாசம்பண்ணிப் பரப்பிரமமாகத்தா
னே ஆகிவிடுவார்கள் சந்தேகமில்லைச் சித்தம் இப்படிச் சாஷாத்கார
ப் பிரகரணஞ் சொல்லப்பட்டுது. (௫௦-௫௧)

இந்தச் சாஷாத்காரப் பிரகரணத்தை யாதொருவித்துவான்
பராமரிசித்துப் பார்க்கிறானோ அவனே ஜீவோபாதியாயிருக்கிற மன
தை லயம்பண்ணிப் பரப்பிரமமாகத்தானே ஆகிவிடுவன். (௫௨)

ஏழாவது - சாஷாத்காரப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

எட்டாவது - மனோலயப்பிரகரணம்.

முந்தின பிரகரணத்தினாலே அத்தொய்த பிரமசாஷாத்கார
த்தைச் சீடனுக் குபதேசித்து இந்தப்பிரகரணத்திலே பிரமசாஷாத்
காரத்திற்குச் சாதனபூதமாயிருக்கிற மனோலயத்தை யுபதேசிக்குந்
குரு வாராய் ஏ சுமதே அத்தொய்தராயிருக்கிற ஆத்மாவுக்குச் ஜீவத்
துவத்தை யுண்டாக்கிறதிலே யுபாதி யாய்ச் சமுசார மஹாவியாதிக்கி
காரணமாயிருக்கிற யாதொருமனதுண்டோ அந்தமனதை நிட்டுஷ்ச
மாய் விட்டுப்போட்டுப் பிரமசாஷாத்காரத்தை அடையென்று குரு
சொன்னார். (க)

வாருமையா ஏ குரோ மனதைவிகிறதெப்படி கடினமன்
றே மனதானது மஹாபெலவத்தன்றோ யொருத்தராலும் நிக்கிரகித்
கப்படாத துஷ்டமாய்ச் சர்வதாய்ச் சஞ்சலசொபாவமாயிருக்கிறதன்
றே அதைவிகிறதெப்படிச் சொல்லுமென்று சீடன் கேட்டான்
குரு சொல்லுகிறார். (உ)

ஏ சுமதே மஹாமிருதுவாயிருக்கிற மல்லிகாகுசுமாதிகளைக்கச
க்கிறதும் வெண்ணையிலேயிருக்கிற மயிர்வாங்கிறதும் கண்ணைமுடித்
திறக்கிறதும் எப்படி லெகுவோ அப்படி மனதைவிகிறது மஹா
லெகு சமுசயமில்லை நல்லவிவேகியா யிந்திரியவசத்தை யடையாமல்
வைராக்கியபெலத்தினாலே பாகியவிடயங்களை யுபேகித்திற தீரனுக்
கு மனத்தியாகத்தினாலே யொருபிரயாசமுமில்லையே யெதனாலே
யெளிதென்றால் மனதென்றென்றிருந்தாலன்றோ அதைவிகிறது
கடினம் எதார்த்தமாய் மனதில்லையே இதோ பேயிருக்கிறதென்று
சொன்னமாத் திரத்திலே யொன்றுமில்லாதவிடத்திலே விருதாப்பிர
மையினாலே பேயிருக்கிறதென் றில்லாததை யுண்டென் றெண்ணி

ன மூடனானபாலனுக் கசத்தியமாபிருக்கிற பிசாசுதானே சத்தியம் போலே நிக்கிரகிக்கப்படாததாய் மஹாபயங்களை துக்கங்களை அனர்த்தங்களைக் கொடுக்கிறதோ அப்படிப்போலே பிரமத்திலே அதுவிதுவென்று இல்லாதவஸ்துக்களை நினைத் தெண்ணுகிற பாவனைபினாலே மனதென்று பொய்யாய்ப் பிராந்தியினாலே யொன்றுண்டாய்ச் சத்தியம்போலேயிருந்துகொண்டு அதுவிதுவென்று சங்கற்பிக்கிறதாய் நிக்கிரகம்பண்ணப்படாமல் மகத்தாய் மூடனாயிருக்கிறவனுக் குண்டாயிருக்கிறது ஆகையினாலே தீராய் அந்தமனதினுடைய சொரூபத்தை யறிந்த விவேகிக் கஃதைவிடுகிற தத்தியந்தம் மஹாலெகு உனதினுடைய சொரூபத்தை யறியாதவனுக்கு மஹாபிரயாசமென்று குரு சொன்னார். (௩-ச)

மன்திற்குச் சொரூபந்தான் ஏதென்றால் அதுவிதுவென்று எண்ணுகிற சங்கற்பமே சொரூபஞ் சங்கற்பமன்றியிலேபோனால் மனதேயில்லை ஆகையினாலே சங்கற்பநாசமானற் சசசிருங்கம்பே-லே மனதென்று பெயர்மாத்திரமேயன்றியிலே மனதேயில்லாமற் குணியமாய்வந்தியாபுத்திர சசசிருங்க ககனகுசமாதிகளுக்குச் சரியாய்ப் போம் வாசிட்டத்திலேயும் அப்படியே சொல்லிக்குக்கிற தெப்படியென்றற் சொல்லுகிறோங்கேள். (௩-ச)

கேளும் ஏ இராமா மனதிற்குக் சொரூபம் ஒன்றுமில்லவேயில்லை ஆகாசமென்று சொல்லுகிறதேயன்றியிலே ஆகாசத்திற் கேட்படி ரூபமில்லையோ அப்படிச் சூனியமாய்ச் சடமாபிருக்கிற மனதிற்கும் நாமமாத்திரமேயொழிய ரூபமேயில்லை மனதென்கிற வொருவஸ்து உண்டென்று ரூபமாய் இருதயத்திற்குள்ளேயுமில்லை வெளியிலேயுமில்லை ஆனாலும் ஆகாசம் ரூபமன்றியிலேயிருந்தாலு மென குமெப்படியிருக்கிறதோ அப்படி மனது ரூபமில்லாமலிருந்தாலு

மெங்குமிருக்குமென் றறியும் ரூபமன்றியிலே யெங்குமெப்படி யிரு
 க்குமென்றால் ரூபமில்லாவிட்டாலும் அதுவிதுவென்று சங்கற்ப
 மெங்கேவருகிறதோ அங்கேயிருக்கிறது மனதென் றறிந்துகொள்
 ளும் எங்கெங்கே சங்கற்பம்வருகிறதோ அங்கங்கெல்லாம் இருக்கு
 மென்றால் மனதுவேறேயோ சங்கற்பம்வேறேயோ வென்றும் சங்
 கற்பம்வருகிறதினாலே மனதிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறதேயொழி
 யச் சங்கற்பமன்றியிலேபோனால் மனதேயில்லை ஆகையினாலே சங்
 கற்பத்தைத்தவிர மனதுவேறேயன்று சங்கற்பமேமனதென் றறி
 யுஞ் சங்கற்பமாவ தேதென்றால் நினைக்கிறதேசங்கற்பமென் றறியும்
 நினைவில்லாததே சிவசொரூபமென் றறியும் நினைவாவ தேதென்றால்
 அதுபூதநினைவென்றும் அநுபூதநினைவென்றும் இரண்டுவிதமாயி
 ருக்குமென்று ஸ்ரீவசிட்டர் இராமனுக் குபதேசித்திருக்கிறாரென்று
 (எ-அ-க-க0)
 குரு சொன்னார்.

வாசிட்டத்திலே யதுபூதநினைவென்றும் அநுபூதநினைவெ
 ன்றும் இரண்டுவிதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறதென்று சொன்னீரே
 நினைவாவதேது அஃதைத்தான் முன்னே சொல்லுமென்று கேட்ட
 சீடனைப்பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறார் நினைவாவதேதென்றால் அதெ
 ன்றும் இதென்றும் உண்டென்றும்இல்லையென்றும் இப்படியென்று
 ம் அப்படியென்றும் ஏதாகிலு மொருபாகியவிடயங்களி லொன்றை
 நினைக்கிறதே நினைவென்று தத்துவவித்துக்கள் சொல்லுவாள். (கக)

இப்படி யொன்றைநினைக்கிறதே நினைவென்றால் அதிலே
 யதுபூதமென்றும் அநுபூதமென்றும் இரண்டுவித மேதென்று
 லொன்றைநினைக்கிறபோது பூருவங் கேட்டேன் தொட்டேன் கண்
 டேன் புசித்தேன் ஆக்கிராணம்பண்ணினேனென்று பூருவந் தன்

னாலே கண்டதாய் கேட்டதாய் அநுபவிக்கப்பட்ட சத்தாதிவிடயங்
களை நினைக்கிறதே அநுபூதநினைவென்று சொல்லுவாள். (கஉ)

அநுபூதநினைவாவ தேதென்றால் பூருவங் காணாததாய்க்
கேளாததாய்த் தானநுபவியாததாயிருக்கிற சத்தப்பரிசாதி விடயங்
களை நினைக்கிறதே அநுபூதநினைவென்று பெயர். (கங)

சீடன்சங்கை பூருவந்தன்னாலே அநுபவிக்கப்பட்ட விடயங்
களை நினைக்கிறதெல்லா மநுபூதநினைவென்று சொன்னீரே அதுயுக்
தந்தான் அநுபவிக்கப்படாததை நினைக்கிறதும் நினைவென்று சொல்
லுகிற தெப்படிப் பூருவம் எதெதநுபவிக்கப்பட்டுதோ அதுவது
வன்றோ நினைக்கப்படுகிறது அநுபவியாததும் நினைக்கப்படவில்லை
யே ஆகையினாலே அநுபவியாததையும் நினைவென்கிற தெப்படி
யென்று சங்கித்தாற் சொல்லுகிறோங் கேள். (கச)

அநுபவிக்கப்படாததையும் நினைவென்றுசொல்லவேண்டும்
அதெப்படியென்றாற் சொல்லலாமே அநுபவிக்கப்பட்டது அநுபவி
க்கப்பட்டதாய்த் தோணுகிறுப்போலே அநுபவிக்கப்படாததும் அநு
பவியாததாய் நினைத்துத் தோணுகிறபடியினாலே நினைவென்று சொ
ல்லவேண்டும் அநுபவிக்கப்படாததாய்த் தோணினதினாலே நினை
வென்று சொல்லவேண்டுமோவென்றால் வேண்டும் ஏனென்றால் அ
ன்னுவயவிதிரேகங்களினாலே பார்க்கிறபோது தோணுகிறதெல்லாம்
நினைவென்று சொல்லவேண்டும் அநுபூதமாயும் அநுபூதமாயும் எப்
படியானாலும் எதெதுதோணுகிறதோ தோணுகிறதெல்லாம் நினைவு
தானே. (கடு)

அன்னுவயவிதிரேகங்களிலே தோணுகிறதே நினைவென்கிற
தெப்படியென்றாற் சத்தாயுண்டானதாகட்டும் அசத்தாயில்லாததாக
ட்டும் அநுபவிக்கப்பட்டதாகட்டும் அநுபவிக்கப்படாததாகட்டும்
எப்படியெப்படியாகட்டும் எதெதுநினைக்கப்படுகிறதோ அதுவதுதா

னே தோணுகிறது நினைத்ததெல்லாந் தோணுகிறபடியினாலே நினை
வே பிரத்தியென்று அன்னுவயத்திலே சித்திக்குமே விதிரேகத்தி
னாலே யெப்படியென்றும் சத்தாகட்டும் அசத்தாகட்டும் அநுபூதமா
கட்டும் அநுபூதமாகட்டும் எப்படியெப்படியாகட்டும் எதெதுநினை
க்கப்படவில்லையோ அஃதெல்லாந் தோன்றவில்லையே ஆகையினாலே
விதிரேகத்தினாலேயும் நினைவே பிரத்தியென்று * சித்தித்துதே. ()

சங்கை நினைத்ததெல்லாந் தோணுமென்கிற தெப்படி இப்
போ திந்திரியப் பிரத்தியக்ஷமாய் அநுபவிக்கிறதுமாத்திரந் தோணு
கிறதேயொழிய இந்திரியங்களுக் கப்பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்ணாலே
காணும் காதாலே கேட்காமல் அநுபவியாததை நினைத்தாற் றோண
வில்லையே ஆகையினாலே நினைத்ததெல்லாந் தோணுமென்கிற அன்
னுவயயுக்தி கூடாதென்று சங்கித்தால் அப்படிச் சங்கிக்கக் கூடாது
எனென்றால் இந்திரியப் பிரத்தியக்ஷமன்றியிலே அநுபவியாததுமுத
லாய் நினைத்தாற் றோணுதென் றெப்படிச் சொல்லுகிறது தோணுமே
யெப்படியென்றோச் சுவர்க்கலோகத்திலே இருக்கிற அச்சராஸ்திரிகளு
டைய கீதம்பாடுகிறசப்தத்தையு மவர்களுடைய ஆலிங்கனம்பண்ணு
கிறபரிசுத்தையும் அவர்களுடைய ரூபத்தையும் அமுதபானங்களு
டைய ரசத்தையும் கற்பககுசுமங்களுடைய கந்தத்தையும் இந்திரி
யப் பிரத்தியக்ஷமாய் அநுபவியாமலிருந்தாலு மதுகளை நினைக்கிற
போது அதுகள்முதலாய்த் தோணுகிறதே எங்கேதோணுகிறதென்
றால் கண்ணாலே காணுதிருந்தாலுஞ் சாஸ்திரங்களினாலே கேட்டிரு
க்கிறதை நினைத்தால் அதை நாம் அநுபவிக்கவில்லையென்றும் அநு
பவியாததாலுந் தோணுகிறதே. (கஅ)

இப்படிச் சொல்லப்படாது அநுபவிக்கப்பட்டதை நினைத்
தாற் றோணுமேயன்றியிலே அநுபவியாததை நினைத்தாலுந் தோணு

தென்று பின்னையுஞ் சங்கித்த சீடனுக்குச் சொல்லுகிறார் அநுபவித்
ததானாலும் அநுபவியாததானாலும் நினைத்தாற் றேனாலும் எப்படி
யென்றாற் றேசாந்திரத்திலே பூருவம் அநுபவித்ததை நினைத்தால்
அதெப்படித் தோணுகிறதோ அப்படிப்போலே அநுபவியாததையும்
ஆப்ததோபதேசத்தினாலே கேட்டால் அதைநினைக்கிறபோது மகா
மேரு முதலானதுகள் முதலாய்த் தான் அநியாததாய் அநுபவியாத
தாய்ச் சுவர்ணமயமாயிருக்குமென்று மனதிலே தோணுகிறதே இது
மாத்திரமன்று பின்னைச் சக்ஷ-சுரோத்திராதி இந்திரியங்களை மூடித்
கொண்டால் இந்திரியங்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயில்லாமற்போன
லும் ரூபசத்தாதிகளை நினைத்தாற்றேணுகிறதே மனதிலே இருட்டி
லேயிருக்கிறவனுக்கு ரூபந்தெரியாமலிருந்தாலும் ஒன்றை நினைத்
தால் அந்தரூபந் தோணுகிறதே இதுமாத்திரமன்று குருடனாய்ச்
செவிடனாயிருக்கிறவனுக்குச் சக்ஷ-சுரோத்திரங்க ளில்லாமலிருந்தா
லும் ரூபசப்தங்களை நினைத்தாற்றேணுகிறதே ஆகையினாலே அறிந்த
தானாலும் அநியாததானாலும் எதைநினைத்தாலும் நினைத்ததெல்லாம்
தோணுமே ஆகையினாலே அன்னுவயயுக்திக்குத் தடையிலே. (1)

விதரேகயுக்தி எப்படியென்றால் சுழுத்திமூர்ச்சாசமாதிகளி
லே மனதில்லாதபோ தொன்றுந்தோனாதபடியினாலே நினைவில்லா
விட்டாற் றேணுகிறதுமில்லை யென்கிறவிதிரேகயுக்தியுந் தடையில்
லைச் சுழுத்தியாதி அவஸ்தையிலேமாத்திரமன்று சாக்கிர அவத்தை
யிலேயும் நினைவில்லாவிட்டாற் றேற்றறிவு மில்லையே. (22)

சங்கை சாக்கிரத்திலேயும் நினைவன்றியிலே தோனாதென்று
சொல்லப்படாது ஏனென்றால் இந்திரியப் பிரத்தியக்ஷமாய் யாதொ
ன் றநுபவிக்கப்படுகிறதோ அது நினைவன்றியிலேதானே தோணுகிற
தேயென்று சங்கித்தா லதுகூடாது ஏனென்றால் அப்படி லோகத்தி

லே அதுபவங் காணாதபடியினாலே நினைவன்றியிலேதோணாது லோக
கத்திலே அதுபவந்தான் எப்படிக்கண்டோமென்று லொருகாரியத்
திலே ஏகாக்கிரசித்தனா யொன்றைச் சிந்திக்கிறபோது பின்னை
யொருத்தன் அழைத்தாலுந் தெரியாமல் வேறேநினைவா யிருந்தேன்
கேட்காமற்போனேன் காணாமற்போனேன் அறியாமற்போனேனென
ன்று பார்த்துக்கொண்டு கேட்டுக்கொண்டு செய்துகொண் டிருக்கிற
திலே வேறேநினைவா யிருக்கிறபோது தோணாமலிருக்கிறபடியினா
லே நினைவன்றியிலே தோணாமலிருக்கிறது லோகத்திலே அதுபவிக்
கக்கண்டோம் ஆகையினாலே பிரத்தியக்ஷமாய் அதுபவிக்கிறது முத
லாய் நினைவன்றியிலே தோணாது. (உங-உச-உடு)

இந்திரியப் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறது நினைவன்றியிலே தோ
ணாதோவென்றற் றோணாது இந்திரியங்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயிரு
ந்தாலும் நினைவன்றியிலே தோணாது பிரத்தியக்ஷமா யிந்திரியங்களி
னாலே அதுபவிக்கிறதுமுதலாய் நினைவில்லாமற் றோணாதென்கிறது
ண்டோ வென்று லுண்டு எப்படியென்றற் கழுத்திலேயிருக்கிற
கண்டாபரணத்தைத் தொக்கிந்திரியத்தினாலே பரிசித்துக்கொண்
டிருக்கிறதிலேதானே யஃதிருக்கிறதென்கிற நினைவில்லாமல் மறந்து
போய்க் கண்டாபரணத்தைக் காணாமென்று தேடுகிறான் இப்படிப்
பிரத்தியக்ஷமா யதுபவிக்கிறதிலேதானே யந்த நினைவில்லாதபடியி
னாலே அதுதோணவில்லையே இதுமாத்திரமன்று மஹாவியாதிகளை
அதுபவிக்கிறவனுக்குத் துக்கஞ் சகிக்கப்படாமலிருந்தாலும் வேறே
பராக்காய் அதை நினையாதிருக்கிறபோது அந்த வியாதிபீடைமுதலா
ய்த்தோணவில்லையே இதுமாத்திரமன்று தாரித்திரியத்தினாலும் ஸ்தி
ரிபுத்திராதிகள் மரித்துப்போனதினாலேயும் தனங்களுடையநாசத்தி
னாலேயும் நானாவிதமாய் மஹாஅனர்த்தமாயிருக்கிற மஹா துக்கங்களை
ச்சர்வதாய் அதுபவித்துக்கொண்டிருந்தானாலும் வேறேயொரு

பராக்கிணலே அந்த நினைவில்லாமலிருக்கிறபோ தந்தத்துக்கானர்த் தங்களொன்றும் அவனுக்குத்தோணவில்லையே ஆகையினாலே பிரத் தியக்ஷமாய் அனுபவிக்கிறதிலேயும் நினைவன்றியிலே தோணாது சித் தம். (உக-உஎ-உஅ)

இப்படிச் சொன்னபிரகாரமாய்ச் சித்தாந்த மேதாச்சுதென் றால் அனுபவிக்கப்பட்டதாகட்டும் அனுபவிக்கப்படாததாகட்டும் அன் னியதாவாய்த்தானாகட்டும் எப்படியானாலும் யாதொன்று தோணுகிற தோ அத்தோற்றறிவெல்லாம் நினைவென்றே சித்தாந்தமாச்சுது. (உக)

இப்படிச் சொன்னபிரகாரமாய் யாதொரு பிரதிதியுண்டோ அந்தத் தோற்றறிவே வேதாந்தசாஸ்திரத்திலே நானாவிதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது எப்படிச்சொல்லுகிறதென்றால் அதுவிதுவென்று தோணுகிறதோற்றறிவுதானே சங்கற்பமென்றும் நினைவென்றும் வி ர்த்தியென்றும் விஞ்ஞானமென்றும் வாசனையென்றும் பலமென்றும் இருதயக்கிரந்தியென்றுந் திரிசியமென்றும் பிராந்தியென்றுஞ் ஜீவ னென்றுஞ் ஜகத்தென்றுஞ் சர்வமென்றும் ஈசரெனென்றும் பெயரி டப்படுகிறதென்றறி சங்கை வேதாந்தசாஸ்திரத்திலே தோற்றறிவு தானே சர்வமென் றெங்கேசொல்லப்படுகிறது அப்படியில்லையே மா யைதானே சர்வமாச்சுதென் றன்றோ சொல்லப்படுகிறதென்று கேட் கிருமோ அந்தத்தோற்றறிவுதானே மாயையென்றறி எப்படியென்றா ல் அந்தத் தோற்றறிவுதானே மாயையென்றும் அவித்தையென்றும் பந்தமென்றும் மலமென்றுந் தமசென்றும் அஞ்ஞானமென்றுஞ் சி த்தமென்றுஞ் சமுசாரமென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறதன்றியிலே வே றே யொன்றுமன்று சங்கை இப்படித் தோற்றறிவுதானே சர்வமென் று சொன்னதினாலே இங்கே மனோலயத்திற்கு ஏதாச்சுதென்று சங் கிக்கிருமோ சொல்லுகிறோங் கேள் இப்படி நானாவித நாமதேயங்களி

னாலே சொல்லுகிற தோற்றறிவுதானே மனதென்று சொல்லப்படுகிற தென்றறி. (௩௦-௩௧)

இப்படித் தோற்றறிவே மனதென் றார்சொல்லியிருக்கின்றன ன்றால் வாசிட்டத்திலே இராமனுக்கு ஸீவசிட்டர் சொல்லியிருக்கி றார் எப்படியென்றால் அதுவிதுவென் றுண்டானதாகட்டும் இல்லாத தாகட்டும் ஏதானாலுந் தோணுகிற யாதொரு தோற்றறிவுண்டோ அதுதானே மனதென்றறியும் அதுவிதுவென்று தோற்றுகிற தோ ற்றறிவைத்தவிர மனதே இல்லையென் றறியுமென்று ஸீவசிட்டர் சொன்னார். (௩௨-௩௩)

இப்படித் தோற்றறிவே மனதானால் இந்தமனதை லயம்ப ண்ணுகிறதற் குபாயமேதென்றற்சகலத்தையும் மறக்கிறதேபரமமா ய் இருக்கிற உபாயம் எப்படி என்றால் சகலத்தையும் நினைக்கிறபோ தன்றோ தோணுகிறது நினையாமலிருந்தாற் றோணாதே ஒன்றுந்தோ ணாமற்போனால் மனதுமில்லையே ஆகையினாலே யொன்றையும் நினை யாமற் சர்வத்தையும் மறக்கிறவிஸ்மரணமே மனது லயிக்கிறதற் குபாயம் இப்படி யெங்கே யார்சொல்லியிருக்கிறார்களென்றால் வாசி ட்டத்திலேதானே இதுவும் இராமனுக்கு ஸீவசிட்டர் சொல்லியிரு க்கிறார். (௩௪)

ஸீவசிட்டர் எப்படிச்சொன்னாரென்றால் வாரும் ஏ இரா மா அநுபவிக்கப்பட்டதாயும் அநுபவிக்கப்படாததாயும் அநுபவிக் கப்படுகிறதாயும் முன்சொன்ன நினைவையெல்லாம் நன்றாய் மறந்து காட்டங்கள் குட்டியங்கள் எப்படி யொருநினைவுமன்றியிலே யிருக் கிறதோ அப்படிப்போலே யொருநினைவுமன்றியிலே இரும் சர்வத் தையும் மறக்கிறதோவென்றற் சர்வத்தையும் நன்றாய் அடியோடே மறந்து ஒருநினைவுமன்றியிலே இரும் சர்வத்தையும் அடியோடே

மறந்தாற் காட்டகுட்டியங்கள்போலே மூடமாயன்றோ போகவேண்
டுமென்கிறீரோ ஏ இராமா அப்படியன்று சகலமும் பிராந்தியானப
டியினாலே சகலபிராந்தியும் மறந்து வெளியிலே மூடன்போலேயும்
உள்ளே யொருபிராந்தியுமன்றியிலே பிரமானந்தமாத்திரமாய் அது
பவித்துக்கொண்டு மஹாபுத்தியா யிருந்துகொண்டு சுயதிருஷ்டி
யிலே யொருவியவகாரமுமன்றியிலே பிரமானந்தமா யிருந்துகொ
ண்டு பரதிருஷ்டியிலே சகலவியவகாரமும் பண்ணிக்கொண்டு சுகி
யாயிருஞ் சின்மாத்திரமாயிருக்கிற தன்னிடத்திலே ஆகாசத்திலே
நீலாதிவார்ணங்கள்போலே பிராந்தியினாலே தோணுகிற ஜகப்பிராந்தி
யொருக்காலுந் திரும்பிநினையாமல் மறக்கிறதே யுபாயமன்றியிலே
வேறேயொன்றுமில்லைச் சாஷாது அந்த அரணுண்டே அந்தச் சிவ
ன்றானேவந் துமக் குபதேசித்தாலுஞ் சாஷாது விஷ்ணுதான் பிர
மாதான் ஞானோபதேசம்பண்ணினாலும் உமக்குச் சொருபஸ்திதி
வாராது சர்வத்தையும் மறக்கிறதைத்தவிர யொருக்காலுஞ் சுவத்த
பாவமில்லை ஆகையினாலே சர்வத்தையும் மறக்கவேண்டுமென் றிரா
மனுக்கு ஸ்ரீவசிட்ட ருபதேசித்தார். (௩௫-௩௬-௩௭)

சர்வத்தையும்மறக்கிறதீ மஹாதூர்லபமன்றோவென்றால் அவி
வகிகளுக்குத் தூர்லபமானாலும் விவேகிகளுக்கு மஹாசுலபந்தானே
எப்படிவென்று லொன்றையும் நினையாமல் அகண்டபிரமத்தைமாத்
தரம ரர்கரம நினைத்துக்கொண்டிருந்துதானே நிரந்தரம் அப்பி
யாசித்தால் எளிதாய் மறக்கலாமே கடினமில்லையே யொருபிரயாச
முமன்றியிலே யொன்றையுநினையாமலே வெறும்மனே சும்மாலிருக்
கலாமே ஒன்றையும் நினையாமல் வெறும்மனே சும்மாயிருக்கிறதிலே
பிரயாச மொன்றுமில்லையே ஆகையினாலே மனதிலே யொன்றும்
நினையாமற் பிரமமாத்திரத்தை நிரந்தரம் நினைத்துக்கொண் டிருக்க

உதாரண ஆசிரியர்களின் பெயர்
ரகராதி.

வசிட்டர்.
சங்கராசாரியாள்.
வித்தியாரண்ணியாள்.
நாரதர்.
சனற்குமாரர்.
இந்திரன்.
பிரமா.
சுகர்.
ஜனகமஹாராஜா.
யாக்கியவற்கர்.
மைத்திரை.
லீலை.
சூடலை.
இராமாருச்சுனாள்.
வியாசர்.
கிருஷ்ணபகவான்.
பிரமசர்மா.
சிகித்துவசன்.
சரபங்கரரிஷி.

உச்சரிப்புச்சப்தஞ்செவ்வை
யாயிருத்தற்காகச் சிலசில இட
த்தில் வடமொழிச் சொற்கள்
சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

உதாரண நூல்களின் பெயர்
ரகராதி.

வேதசாஸ்திரம்.
சகலசாஸ்திரம்.
சுருதி.
அசங்கோகி. } சுருதி.
அயம்புருஷ.
வியாசசூத்திரம்.
வாசிட்டம்.
விவேகசூடாமணி.
ஸ்மிருதி.
மைத்திராயணியசாகை.
கீதை.
பஞ்சதசப்பிரகரணம்.
புராணம்.
இராமாயணம்.
சூதசங்கீதாவசனம்.

இந் நூல்களை இந் நூலாசிரியரே
வ்விடத்தெவ்விடத்தெந்தெந்த ந்
யாயத்திற்கெந்தெந்த விடத்திலு
தாரணங் கொடுக்கவேண்டுமோ
ஆண்டாண்டனந்தமடங் குதார
ணங் கொடுத்திருக்கின்றமையா
ல் அவைகளை இங்கு தெரிவிக்க
ப்பட்டுள்ளன.

இதுவசனமாதலாலிடையிடை
யேவேண்டிய வேண்டிய இடங்
களில் உயிரெழுத்தும் உயிர்மெ
ய் எழுத்தும் பிரிந்து வரும்படி
செய்திருக்கின்றன ஏனெனின்கற்
றேறன்றியில் மற்றேருக்கும் உ
பயோகப்படுமென்பதனால்.

பரிசோதன பத்திரம்.

பக்கம்.	சுலோகம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨	௬	௧	அத்தோய்த	அத்தோய்த
அ	௩௬	௫	மத்தியிலெ	மத்தியிலே
௧௩	௬௧	௨	பேயரே	பேயரே
௧௪	,,	௬	திற்க்கு	திற்கு
௧௬	௭௫	௫	காரா	கரா
௨௦	௬௩	,,	னினைக்கப்	னினைக்கப்
௨௨	௧௦௦	௩	அத்தோய்	அத்தோய்
,,	,,	௭	ரைனாலே	ரையினாலே
௨௪	௧௧௦	௧	ஜனன	ஜனன
௨௬	௧௧௭	௪	ஜகத்	ஜகத்
௨௮	௧௨௭	௨	இந்	இந்த
,,	,,	௧	முஷ்டண	முஷ்டண
௩௧	௧௪௨	௨௦	சமித்திர	சமுத்திர
,,	௧௫௬	௨	மிரக்ஷிசிக்	மிரக்ஷிக்
௩௫	௧௬௮	௬	யினாலே	யினாலே
௩௬	௧௭௫	௪	ன்றாந்தி	ராந்தி
,,	௧௭௬	௭	போவ	போ
௩௭	௧௮௧	௧	தோணுகி	தோணுகிற
௩௮	௧௮௫	௧௧	வாரோவி	வாரோபி
௪௧	௬	௪	வித்துவாம்சா	வித்துவாமிஷா
௪௪	௨௧	,,	இனாலேயு	இனாலேயும்
,,	௨௫	௧௦	யுக்தின	யுக்தின
௪௬	௩௩	௮	கிறத்தற்கு	கிறத்தற்கு
௪௭	௪௦	௧௭	பஸ்ம	பஸ்ப
௪௮	௪௭	௪	யான	யா

பக்கம்.	சுலோகம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩௦	௩௩	சு	மேகூ	மோகூ
”	”	எ	பண்ணு	பண்ணு
”	௩௬	க	இந்தஅவ	இந்தஅப
௩௩	௨௦	உ	யேன்றால்	யென்றால்
”	”	ந	பருவ	பருவத
௩௬	௨௮	சு	நிவிர்தி	நிவிர்த்தி
”	௨௯	க	திற்க	திற
”	ச௮	சு	யெல்லலா	யெல்லா
௬௦	௩௦	க	வைரரக்கிய	வைரரக்கிய
”	”	கக	சாத்திர	சாஸ்திர
௬௧	”	௨௦	சாஸ்த்திர	சாஸ்திர
”	”	க	சக்த	சத்
௬௪	௬௨	௩	சதுஷ்டங்	சதுஷ்டயங்
”	”	௨௧	சாஸ்த்திர	சாஸ்திர
௬௬	௬௪	௩	வாக்குற	வாக்குற
௬௭	௬௬	௧௨	ஒடும்	ஒடும்
௬௮	௬௨௨	அ	சக்தி	சத்தி
௬௯	௬௨௮	க	பண்ணிகிற	பண்ணுகிற
”	௬௨௯	௩	பண்ணிகிற	பண்ணுகிற
”	௬௩௯	சு	ரூபம்	ரூபமா
௮௦	”	௧௪	சொலியிருக்	சொல்லியிருக்
”	”	சு	ஞான்மெ	ஞானமே
௮௩	௬௪	ந	சாஸ்த்திர	சாஸ்திர
”	௬௭	”	முமே	மே
௮௪	௬௯	௨௬	யினாலே	யினாலே
௮௬	௭௬	௨	விவகரி	விவகரி

பரிசோதன பத்திரம்.

௩

பக்கம்.	சுலோகம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
அ எ	உஅ	எ	பனங்கள்	பனங்கள்
”	”	கூ	சுழித்தி	சுழுத்தி
கூ௦	நசு	க௦	யிருங்கிற	யிருக்கிற
”	”	உந	சொப்மன	சொப்பன
கூக	நஅ	க	சொல்ல	சொல்ல
கூஉ	சுஉ	கஉ	ஸ்திரி	ஸ்திரீ
கூந	சுஎ	க	கிரோ	கிரூரோ
கூஎ	நகூ	எ	யககாத்மா	யகாத்மா
க௦உ	கூஎ	ந	மனலே	மனதிலே
க௦ந	கூகூ	கந	தையோ	தையோ
ககநு	நகூ	ககூ	தான்ருதானே	தான்ருனே
கககூ	”	நந	னுவெ	னுவே
ககஎ	சுசு	உநு	தினுவெ	தினுவே
கஉஉ	உ	அ	வஸ்த்து	வஸ்து
”	”	க௦	வஸ்த்து	வஸ்து
கஉசு	அ	உ	முடய	முடைய
கஉஎ	உகூ	கூ	அத்தோய்த	அத்தோய்த
கநகூ	கஎ	அ	தித்திலே	திலே
கசு௦	உஉ	ககூ	அஷ்டான	அதிஷ்டான
”	உகூ	கக	பவிக்கிர	பவிக்கிற
கசுந	”	நு	சுவாமிகள்	சுவாமிகள்
கசுநு	நந	ககூ	தகனாக	தகனாக
கசுகூ	”	உநு	யேஎ	யே
கநுந	எ	க	திற்குக்	திற்குச்
கநுகூ	கஅ	கநு	அச்சரஸ்திரி	அக்ஷரஸ்திரீ
கநுஅ	உகூ	கசு	ஸ்திரி	ஸ்திரீ
ககூ௦	நசு	அ	சோல்லி	சொல்லி